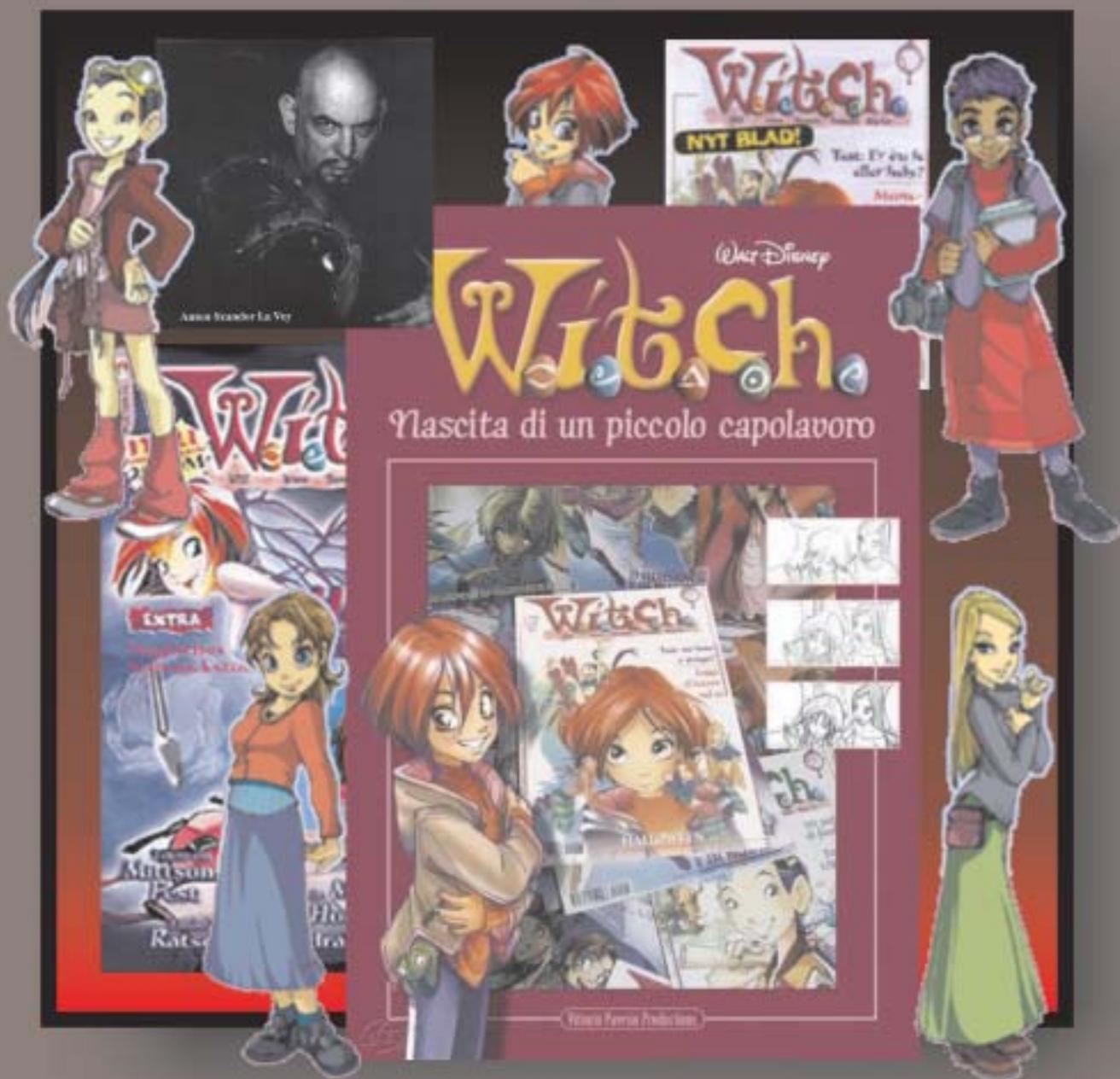

διάλογος

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

ΑΘΗΝΑ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2002, ΤΕΥΧΟΣ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων»
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου

Ἰδρυτής: π. Ἀντώνιος Ἀλεξζόπουλος (†)

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας, Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος,
Ἀρχ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἰασίου 1, Ἀθήνα

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος – Μητροπολίτης Νευροκοπίου-Βουλγαρίας κ. Ναθαναήλ – Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ.
Χριστοφόρος – Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἀθήνα – Ἀρχ. Varsanufios-Bazyli Doroszkiewicz, Βαρσοβία, Πολωνία –
Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας, Λεμεσός, Κύπρος – Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Πρέβεζα – Ἀρχ. Παῦλος Ἰωάννου, Χαλκίς –
Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Κασσανδρεία – καθ. Alexander Dvorkin, Μόσχα – Δρ. Γεώργιος Κρίππας, Ἀθήνα –
Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος, Ἀθήνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς – Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάκκας – Μον. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης –
π. Πέτρος Πανταζής – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος – Ἰωάννης Μηλιώνης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιὰ τὴν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου» (ΠΕΓ)
Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς. Τηλ.: 210 6082271 Fax: 210 6082219, <http://www.ppu.gr>

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ: Γρηγόρης Μορόγιαννης, Λεωφόρος Δημοκρατίας 255, Ἀχαρνάι, τηλ. 210 2318397

DIALOGOS

FOUNDER

Father Antonios Alevizopoulos (†)

OWNER

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices of His Beatitude, Christodoulos, Archbishop of Athens and all Greece

DIRECTOR

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 - 153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ὁ ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεῖ καὶ ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

**Εἴμεθα πάντοτε ἐκτεθειμένοι στὴν «τρομοκρατία» μηνύσεων νεοφανῶν αἱρέσεων
πού δὲν θέλουν ἀντικειμενικὴ ἐνημέρωση περὶ αὐτῶν.**

Παράλληλα, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, παρέχουμε βοήθεια σέ θύματα νεοφανῶν αἱρέσεων.

**Γιὰ νά μπορέσουμε νά συνεχίσουμε τὴν ἐργασία μας,
μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συμβολὴ σας.**

**Προαιρετικὲς εἰσφορὲς γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἐργασίας μας
γίνονται μέ εὐγνωμοσύνη δεκτὲς μέ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ**

**(ΠΕΓ Μεσογείων 429, 153 43 Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς) ἢ μέ τραπεζικὴ ἐπιταγὴ
(ΠΕΓ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ὑποκατάστημα Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἀριθ. Λογ. 180/296004-44)**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<p>Μήνυμα Ἀρχιεπισκόπου στή 14΄ Συνδιάσκεψη . 2</p> <p>«Ὁ Ὑπερβατικός Διαλογισμός τοῦ Μαχαρίσι», τοῦ π. Κυριακοῦ Τσουροῦ 3</p> <p>«Ἡ ἀλήθεια», τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεξιοπούλου (†) 5</p> <p>«Συνέχεια ἢ ὀπισθοδρόμηση», τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ 8</p> <p>«Ἡ “κενή” ὑπαρξη καί ὁ μηδενισμός τοῦ ἀνθρώπου», τοῦ κ. Κων/νου Γρηγοριάδη . . . 9</p> <p>«Ἡ πρώτη προσέγγιση», τοῦ κ. Ἀθανασίου Νεοφωτίστου 11</p> <p>«Ἡ ταυτότητα τῆς Ἐταιρείας “Σκοπιά”», τῆς κ. Ἄννας Μπουρδάκου 14</p> <p>«“Παιδικά” περιοδικά», τοῦ κ. Ἰωάννη Μηλιώνη 16</p> <p>«Νέα Ἐποχή καί “Νέα” τηλεόραση» (6΄ μέρος), τῆς κ. Δάφνης Βαρθιτσιώτη 21</p> <p>«Εἶναι ἡ Παράδοση πρόοδος ἢ ὀπισθοδρόμηση;», τοῦ κ. Κων/νου Χολέβα 24</p> <p>«Ἡ πνευματική τροφή τῶν παιδιῶν μας» (6΄ μέρος), τοῦ κ. Βησσαρίωνα Μπακόλα . . 25</p>	<p>Πορίσματα τῆς 14΄ Συνδιάσκεψης 27</p> <p>Εἰδήσεις - Σχόλια</p> <p>Κάθε Γενάρη 30</p> <p>«Μοῦ ἀρέσουν οἱ σατανιστές» 32</p> <p>«Ποῦ πηγαίνεις παιδί μου;... », μέρος α΄ . . . 33</p> <p>«Ποῦ πηγαίνεις παιδί μου;... », μέρος β΄ . . . 34</p> <p>«Τό Ὑπουργεῖο Ὑγείας προειδοποιεῖ...» . . . 36</p> <p>Ἡ «παραίτηση», μέρος α΄ 37</p> <p>Ἡ «παραίτηση», μέρος β΄ 39</p> <p>Ἀπόφαση Ἐφετείου 40</p> <p>«Ψευδοθρησκεία μέ βούλα» 40</p> <p>«Ἡ Σαϊεντολογία δέν εἶναι θρησκεία» 41</p> <p>Τά δύο πρόσωπα τοῦ Ἰανοῦ 41</p> <p>«Εἰρηνική θρησκεία...!» 42</p> <p>Διάφορα «ἐν συντομίᾳ» 44</p> <p>Διακονήματα καί ἐκδηλώσεις 46</p> <p>Ραδιοφωνικές ἐκπομπές 47</p> <p>Βιβλιοπαρουσιάσεις 48</p>
---	--

TABLE OF CONTENTS

<p><i>The Archbishop’s Message to the 14th Conference</i> . 2</p> <p>“<i>The Transcendental Meditation of the Maharaji</i>”, by Fr. Kyriakos Tsouros 3</p> <p>“<i>Truth</i>”, by Fr. Antonios Alevizopoulos (†) 5</p> <p>“<i>Continuation or Retrogression</i>”, by Fr. Georgios Metallinos 8</p> <p>“<i>‘Empty’ Existence and Man’s Nihilism</i>”, by Constantinos Gregoriades 9</p> <p>“<i>The First Approach</i>”, by Athanasios Neophotistos 11</p> <p>“<i>The Identity of the WatchTower Corporation</i>”, by Anna Bourdakou 14</p> <p>“<i>Children’s’ Magazines</i>”, by Ioannis Milonias . . 16</p> <p>“<i>New Age and ‘New’ Television</i>” (Part II), by Daphne Varvitsioti 21</p> <p>“<i>Is Tradition Progress or Retrogression?</i>”, by Constantinos Holevas 24</p> <p>“<i>The Spiritual Food of our Children</i>”, by Vessarion Bakolas 25</p>	<p><i>The Conclusions of the 14th Conference</i> 27</p> <p>News - Comments</p> <p><i>Every January</i> 30</p> <p>“<i>I like Satanists</i>” 32</p> <p>“<i>Where are you Going, My Child?</i>” (Part I) . . . 33</p> <p>“<i>Where are you Going, My Child?</i>” (Part II) . . . 34</p> <p>“<i>The Ministry of Health Warns...</i>” 36</p> <p>“<i>The ‘Resignation’</i>” (Part I) 37</p> <p>“<i>The ‘Resignation’</i>” (Part II) 39</p> <p><i>A Decision of the Appellate Court</i> 40</p> <p>“<i>A False Religion with Certification</i>” 40</p> <p>“<i>Scientology is not a Religion</i>” 41</p> <p>“<i>The Two Faces of Janus</i>” 41</p> <p>“<i>A Peaceful Religion...!</i>” 42</p> <p><i>Sundry items “in brief”</i> 44</p> <p><i>Ministries and Functions</i> 46</p> <p><i>Radio Programmes</i> 47</p> <p><i>Book Reviews</i> 48</p>
---	---

ΜΗΝΥΜΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
ΠΡΟΣ
ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΙΔ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Μέ ιδιαίτεran χαράν ἀπευθύνομαι καί πάλιν πρὸς πάντας τοὺς προσφιλεῖς ἐκπροσώπους τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι, τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σύρου κ. Δωροθέου, συνελθόντες ἐν τῇ Ἱερᾷ νήσῳ Τήνῳ καί ὑπὸ τὴν σκέπη καί εὐλογίαν τῆς Ὑπερευλογημένης Μητρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς διαρκῶς Εὐαγγελιζομένης τό μέγα τῆς εὐσεβείας Μυστήριον, διατελοῦντες, κατάρχεσθε τῶν ἐργασιῶν τῆς **ΙΔ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως διὰ θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας.**

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συγκαλεῖ κατ' ἔτος τὰς Πανορθοδόξους ταύτας Συνδιασκέψεις ἔχουσα διαπιστώσει, ἀφ' ἑνὸς μὲν, τὴν ἀνάγκην διαρκοῦς μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν κόσμον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος, ἀφ' ἑτέρου δέ, τὴν ἀνάγκην τῆς διαρκοῦς ἐνημερώσεως τῶν ὑπευθύνων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ συνεχῶς ἐξελισσομένου σιγητικοῦ τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐνεδελεχοῦς μελέτης τῶν ποικίλων προβλημάτων τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ἐντόνου δραστηριότητος αὐτῶν καί τῆς λυσιτελοῦς ἀντιμετωπίσεώς των.

Τό θέμα τῆς παρουσίας Συνδιασκέψεως φέρει τὸν τίτλον **"Ποιμαντικοὶ τρόποι ἀντιμετωπίσεως τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων"**. Ἄλλ' ὁ τίτλος οὗτος τί ἄλλο φανερῶνει παρά τὴν ἀνάγκην καί τὴν εὐθύνην τῆς συντονισμένης καί συστηματικῆς ποιμαντικῆς μερίμνης ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου, ἐν ᾧ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἡμᾶς ποιμένας καί διδασκάλους, μερίμνης ἀφορώσης τοῦτο μὲν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ποιμνίου, τοῦτο δέ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πλανηθέντων.

Ἡ Ποιμαντικὴ μερίμνα περιλαμβάνει τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐνορίας εἰς χῶρον κοινωνίας καί ἀγάπης καί ἀλληλοπεριχωρήσεως τῶν συγκροτούντων αὐτὴν καί τὴν προσφορὰν τῆς Ὁρθοδό-

ξου ἀληθείας πρὸς ἀκριβῆ ὀριοθέτησιν τῆς Πίστεως, ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν μόνην ὁδὸν προστασίας τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐπιστροφή τῶν πεπλανημένων ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἔργον εὐκολον. Προϋποθέτει κυρίως τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς πλανηθέντας ἀδελφούς. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶναι καί τό θεμέλιον τῶν Πανορθοδόξων Συνδιασκέψεων προκειμένου νά μελετηθοῦν, ἡ ταυτότης μᾶς ἐκάστης ἐκ τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων, οἱ τρόποι προσεγγίσεως ὑπ' αὐτῶν τῶν ὑποψηφίων θυμάτων, αἱ αἰτίαι αἱ ὅποιοι ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς πλάνης καί ἡ ποιμαντικὴ πρακτικὴ διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν ποιμνίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ θεματολογία τῆς παρουσίας Συνδιασκέψεως, ἡ ὁποία καλύπτει ἓνα εὐρὺ φάσμα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων, ἔρχεται νά συνεισφέρει εἰς τὴν ἐπισήμανσιν τῶν ποιμαντικῶν προβληματισμῶν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισιν αὐτῶν. Εἰς μίαν ἐποχὴν συγχύσεως ἡ Ἐκκλησία μέ νηφαλιότητα ἀλλὰ καί γνῶσιν τῆς Ἀληθείας καταθέτει καί πάλιν τὴν μαρτυρίαν τῆς ἐν Αὐτῇ ἐλπίδος, ἀγωνίζεται πρὸς καθάρσει τῶν ὀχυρωμάτων τῆς πλάνης καί φωτίζει σωστικῶς τὴν πορείαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

Ἀναμένοντες μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ τὰ πορίσματα τῆς παρουσίας Συνδιασκέψεως χαίρομεν καί πάλιν μετ' ἀγάπης πατρικῆς πάντας ὑμᾶς καί ἐπευλογοῦμεν τὰς ἐργασίας ὑμῶν, εὐχόμενοι ταῖς πρεσβείαις τῆς Εὐαγγελιστρίας Θεοτόκου τὸν φωτισμὸν τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Πληρώματος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί τοῦ κόσμου παντός.

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
 ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

«Ο ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΙΣΙ»

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπί τῶν αἰρέσεων

“Πανεπιστήμιο” ἢ παραθησκευτική ὀργάνωση εἶναι τελικά ἡ κίνηση τοῦ Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι;

Τίς τελευταῖες ἡμέρες οἱ ὀπαδοί τοῦ Μαχαρίσι ἐπεδίωξαν νά ἐπιτύχουν στήν Κρήτη τήν ἀπόκτηση μεγάλης ἐκτάσεως γῆς γιά νά ἐγκαταστήσουν τό “Μινωϊκό Πανεπιστήμιο Παγκόσμιας Εἰρήνης”, τό ὁποῖο ἀσφαλῶς θά ἀποτελοῦσε παράρτημα τοῦ ΜΙΥ (Διεθνές Πανεπιστήμιο Μαχαρίσι). Στόχος τους νά προωθήσουν τήν “Τεχνική” τοῦ Ὑπερβατικοῦ Διαλογισμοῦ”, ἡ ὁποία κατ’ αὐτούς, εἶναι μιὰ “Ἐπιστήμη τῆς Δημιουργικῆς Διάνοιας” ἢ μιὰ “Τεχνολογία τοῦ Ἐνοποιημένου Πεδίου” ἢ ἀλλοιῶς “Βεδική Ἐπιστήμη καί Τεχνολογία”.

Εἶναι γνωστό ὅμως ὅτι πολλές σύγχρονες παραθησκευτικές ὀργανώσεις αὐτοανακηρύσσονται σέ “Πανεπιστήμια” ἢ “Ακαδημίες” ἢ “Σχολές” ἢ “Ἰνστιτοῦτα Ψυχολογίας” κ.λ.π. Τό ἐπιστημονικοφανές αὐτό προσωπεῖο εἶναι μιὰ ὑποψηφία μέθοδος νά προωθηθοῦν ὡς δῆθεν ἐπιστημονικές ἀλήθειες, οἱ θέσεις καί οἱ διδασκαλίες τῶν ὁμάδων αὐτῶν πού κάθε ἄλλο παρά ἐπιστημονικές εἶναι. Ἔτσι διαπιστώνουμε συχνά ὅτι ἀνύποπτοι πολῖτες ἐμπλέκονται σέ ἀποκρυφιστικές ἢ γκουρουϊστικές ὁμάδες, μέ τήν ἐντύπωση ὅτι ἀκολουθοῦν μιὰ ἐπιστημονική μέθοδο, ἡ ὁποία θά τοῦς προσφέρει λύση προσωπικῶν ἢ οἰκογενειακῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν καί ἄλλων προβλημάτων τους. Ἄλλωστε οἱ ὑποσχέσεις τους εἶναι ιδιαίτερα δελεαστικές: “Ἐσωτερική ἰκανοποίηση, εὐτυχία, δημιουργικότητα, ἐλευθερία, ἐκπλήρωση τῶν ἄμεσων ἀναγκῶν καί ἰδανικῶν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τά ἀποτελέσματα τοῦ Ὑπερβατικοῦ Διαλογισμοῦ”.

Εἶναι ἄραγε ὁ “Ὑπερβατικός Διαλογισμός” (ΥΔ) πράγματι ἐπιστήμη;

Πρωτίστως πρέπει νά ποῦμε ὅτι σέ καταλόγους σεκτῶν (παραθησκευτικῶν ὁμάδων) πού ἔχουν συνταχθεῖ ἀπό Κρατικούς φορεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ (βλέπε κείμενο Γαλλικῆς Ἐθνοσυνελεύσε-

ως), ἡ κίνηση τοῦ ΥΔ τοῦ Μαχαρίσι χαρακτηρίζεται ὡς σέκτα. Ἡ Ὁμοσπονδιακή Γερμανική Κυβέρνηση κατατάσσει τήν κίνηση αὐτή στίς “θρησκείες Νεότητος” (ἐφημ. *möncher Merkur* 27.9.78). Στίς ΗΠΑ μιὰ δικαστική ἀπόφαση τοῦ 1977 ἐθεώρησε ὅτι ὁ ΥΔ ἔχει χαρακτηριστικά θρησκείας καί ἀπηγόρευσε τή διδασκαλία του στά σχολεῖα.

Ἐξ ἄλλου ἡ ὀργάνωση αὐτή διδάσκει (ἐπιβάλλει) τόν διαλογισμό καί μάλιστα δύο φορές τήν ἡμέρα. Ὁ διαλογισμός ὅμως δέν εἶναι μιὰ ἀπλή ἐπιστημονική μέθοδος τῆς “πρακτικῆς ψυχολογίας” πού βοηθάει τόν “ἀσκούμενο” σ’ αὐτόν ἢ “καί τοῦς ἄλλους” “νά καταπολεμήσουν δραστικά τόσο τό στρές ὅσο καί τό ἄγχος”, ὅπως ὑποστηρίζουν, ἀλλά μιὰ γκουρουϊστική “μέθοδος” πού ὀδηγεῖ στήν “αὐτοπραγμάτωση”.

Ὁ διαλογισμός ἀσκεῖται γενικῶς μέ τήν χρήση “μάντρα”(λέξεις πού ἀναφέρονται σέ ἰνδουϊστικές θεότητες), πού δίδονται στά πλαίσια μύησης. Ἄλλωστε αὐτή τήν “μέθοδο τήν πῆρε ὁ Μαχαρίσι ἀπό τόν Γκουρού Ντέβ, “ὁ ὁποῖος θεωρήθηκε σ’ ὁλόκληρη τήν Ἰνδία ὡς τό μοναδικό ζωντανό παράδειγμα ὑψιστοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐσωτερικῆς τελειότητας πού ἐκφράζεται στίς Βέδας” (Ἀσημάκης Π. ΥΔ, Ἡ Ψυχοφυσιολογία τῆς συνείδησης, σελ. 71). Αὐτός πάλι τήν πῆρε ἀπό τόν “φιλόσοφο” Σάνκαρα πού μέ τή σειρά του πῆρε γραμμῆ ἀπό τήν “Βεδική Παράδοση” (αὐτόθι). Οἱ ἴδιοι διδάσκουν ὅτι ἡ ἄσκηση στόν ΥΔ ὀδηγεῖ στίς “ἀνώτερες καταστάσεις συνείδησης”. Τό ἴδιο συμβαίνει καί στόν ΥΔ-Σίντι (σανσκριτικά σημαίνει τελειότητα). Ὅποιος ἀσκεῖται σ’ αὐτόν “εἶναι δυνατόν νά ἀναπτύξει τέτοιες δυνάμεις, ὅπως εἶναι ἡ διαίσθηση, ἡ τηλεπάθεια, ἡ διόραση, ἡ γνώση τοῦ μέλλοντος, ἰσχύ πάνω στό σῶμα καί στή φύση, τό περπάτημα πάνω στό νερό καί ὁ μετεωρισμός” (αὐτόθι, σελ. 73). Κάπως ἔτσι, ὑποστηρίζουν, κατώρθωσε ὁ Χριστός καί ὁ Ἄπ. Πέτρος νά “περπατήσουν στό νερό”, ἀλλά καί

ἄλλοι πέτυχαν ἀνάλογες ικανότητες ὅπως ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Βούδας κ.λ.π. Ἔτσι λοιπόν, κατὰ τὸν Μαχαρίσι, αὐτὰ πού στίς ἡμέρες τῆς ἀγνοίας εἶχαν ὀνομασθεῖ ὑπερ-φυσικές δυνάμεις, δέν εἶναι κάτι τό ὑπερφυσικό. "Ὅλα εἶναι μέσα στό πεδίο τῆς ἀνθρώπινης ικανότητας" (Ἀσημάκη Π. αὐτόθι, σελ. 76).

Ὁ ΥΔ ὑπόσχετα ἀκόμη τήν "διεύρυνση τῆς συνείδησης", ἡ ὁποία δέν μπορεῖ νά διδαχθῆ σωστά μέσα ἀπό βιβλία "παρά μόνον ἀπό εἰδικά ἐκπαιδευμένους δασκάλους μέσω προσωπικῆς διδασκαλίας" (Ἀσημάκης Π. αὐτόθι, σελ. 38). Καταπληκτική "ἐμπειρία" πού κατέγραψε τό λεγόμενο "Εὐρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Ἐρευνῶν Μαχαρίσι (MERU) εἶναι ὅτι "...ὅταν τό σῶμα ἀνυψώνεται στόν ἀέρα αἰσθάνομαι μεγάλη ἐσωτερική εἰρήνη, νά γίνονται ἕνα ἡ καρδιά, τό σῶμα καί τό περιβάλλον" (αὐτόθι, σελ. 80).

Ἀλλά ὁ ΥΔ ὑπόσχετα θαυμαστά ἀποτελέσματα καί γιά τό κοινωνικό σύνολο, ἀφοῦ "ἡ τετραγωνική ρίζα τοῦ 1% ἑνός πληθυσμοῦ πού ἐφαρμόζει ὁμοθυμαδόν τό πρόγραμμα τοῦ Ὑπερβατικού Διαλογισμοῦ - Σίντι βελτιώνει τήν ποιότητα τῆς ζωῆς τοῦ συνόλου... σέ ἐπίπεδο ὄχι μόνο ἀτομικό, ἀλλά πόλεων, νομῶν, κρατῶν καθώς καί παγκόσμια" (αὐτόθι, σελ. 79).

Τό 1990 ὁ Μαχαρίσι εἶχε κάνει "προσφορά σέ κάθε Κυβέρνηση", μέ τήν ὁποία ὑποσχόταν τήν "ἀναδόμηση ὀλόκληρου τοῦ κόσμου", τήν "δημιουργία τοῦ παραδείσου στή γῆ". Ἡ προσφορά ἔλεγε ὅτι ἡ ἐνεργοποίηση "τῆς τετραγωνικῆς ρίζας τοῦ 1% τοῦ πληθυσμοῦ πού ἀσκεῖ ΥΔ", εἶναι ἀρκετή "γιά νά μειώσει ἐντυπωσιακά ἀρνητικές τάσεις ὅπως φιλονικίες, ἐγκληματικότητα καί ἀσθένειες". Δυστυχῶς, φαίνεται ὅτι οἱ κυβερνήτες τῆς γῆς ἀπέρριψαν τήν προσφορά αὐτή, γι' αὐτό ἐξακολουθεῖ ὁ κόσμος νά σπαράσσεται.

Τό 1994 ὁ Μαχαρίσι εἶχε ἐπιχειρήσει νά εὐεργετήσῃ τή χώρα μας καί μέ πολιτικό τρόπο. Στή δεκαετία τοῦ '80 συγκρότησε στήν Ἑλβετία "Παγκόσμια Κυβέρνηση τῆς Ἐποχῆς τοῦ Φωτισμοῦ". Ἔτσι συμμετείχε τότε στίς Εὐρωεκλογές μέ τό "Κόμμα τοῦ Φυσικοῦ Νόμου", πού ἀποτελεῖ τήν πολιτική πτέρυγα τῆς κίνησῆς του, καί ἔλαβε 1408 ψήφους. Μάλιστα εἶχε ἀναπτύξει καί τήν "Ὁμάδα γιά τήν Κυβέρνηση", ἡ ὁποία "περιλάμβανε τήν δημιουργία ὁμάδας 7.000 ἀτό-

μων πού θά ἀσκοῦν τό γιογκικό μετεωρισμό (γιογκικό πέταγμα) καί θεωρεῖται ὡς ἄμεση προτεραιότητα γιά τή χώρα μας μέ τά ὅσα δεινά πού περνᾷ σέ πολλούς τομεῖς" (π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, Ψυχοναρκωτικά, σελ. 168).

Εἶναι καί αὐτό ἕνα παράδειγμα εἰσβολῆς τῆς "θρησκείας" καί τοῦ φονταμενταλισμοῦ στήν πολιτική σκηνή, παρόμοιο μέ τήν εἰσβολή τοῦ προτεσταντικοῦ καί τοῦ μουσουλμανικοῦ φονταμενταλισμοῦ στήν πολιτική ζωή τῶν ΗΠΑ.

Ἐνα ἀκόμη χαρακτηριστικό τοῦ ΥΔ εἶναι ὅτι κινεῖται μέσα στά πλαίσια τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Ὄταν τόν Νοέμβριο τοῦ 1996 τό παράρτημα τοῦ Μαχαρίσι στήν Ἀθήνα ἀγόρασε χῶρο γιά νά ἐγκαταστήσῃ τό Κέντρο του, ἐφρόντισε νά κάνει τήν ἀγορά "σύμφωνα μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς Μαχαρίσι Σταπάτια Βέδα (ἀρχιτεκτονική τῶν Βεδῶν), ἐνῶ ἡ κατάλληλη μέρα καί ὥρα γιά τήν ἀγορά, τήν μετακόμιση καί τά ἐγκαίνια, ἔγιναν σύμφωνα μέ τίς ὑποδείξεις τῆς Μαχαρίσι Τζυότις" (Ἰνδική ἀστρολογία) (Τά Νέα τοῦ ΥΔ, χειμῶνας 1997).

Ἀκόμη ὁ ΥΔ ὑπόσχετα τήν "τέλεια υγεία" μέσω τῆς Ἀγιουρβέδα, "τοῦ πιό ὀλοκληρωμένου ἐπιστημονικοῦ συστήματος Φυσικῆς Ἰατρικῆς" (Ἀσημάκης, σελ. 149). Ὅμως ἡ Ἀγιουρβέδα κατὰ τόν ἐκπρόσωπό της στήν Ἑλλάδα, σημαίνει "ζωή καί γνώση" καί δίνει κατεῦθυνση "σέ ὅλους αὐτούς πού ἀποζητοῦν τήν ἀληθινή γνώση" καί δέν ἔχει αὐτοσκοπό τήν υγεία, ἀλλά "νά ἀναζητήσῃ τό πραγματικό νόημα τῆς ζωῆς" (Ὁδηγός Σύγχρονης Θεραπευτικῆς 1999, σελ. 23).

Ὅλες αὐτές οἱ διαπιστώσεις ἀποδεικνύουν πόσο "ἐπιστημονική" εἶναι ἡ κίνηση τοῦ ΥΔ τοῦ Μαχαρίσι καί τί θέλει νά "διδάξῃ" μέσω τοῦ "Πανεπιστημίου" της.

Τέλος, σημειώνουμε ὅτι ἡ Κίνηση τοῦ ΥΔ τοῦ Μαχαρίσι Γιόγκι στήν Ἑλλάδα δραστηριοποιεῖται ὑπό τούς ἐξῆς τίτλους:

- Κίνηση Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι
- Ὑπερβατικός Διαλογισμός (Transcendental Meditation)
- Ἀγιουρβέντα (γκουρού Μαχαρίσι)
- Διεθνῆς Ἐταιρεία Διαλογισμοῦ
- Ἑλληνικό Κέντρο γιά τήν Προώθηση τῆς Τεχνολογίας Μαχαρίσι τοῦ Ἐνοποιημένου Πεδίου

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

του π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†)*

Ὁ ἄνθρωπος ἀναζητοῦσε πάντοτε τὴν ὑπερβατικὴ πραγματικότητα, μὲ σκοπὸ νὰ βρεῖ ἀπάντηση στὰ μεγάλα προβλήματα ποὺ ἀναφέρονται στὸ μυστήριο τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Ἀναζητοῦσε τὴν «ἀλήθεια».

Ὅμως τὸ θέμα αὐτὸ δὲν τίθεται πάντοτε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἔτσι καὶ οἱ ἀπαντήσεις ποὺ δίδονται καὶ οἱ συνέπειές τους γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κάθε φορά διαφορετικές. Χαρακτηριστικὴ εἶναι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ περίπτωση τοῦ Ποντίου Πιλάτου: Ρώτησε τὸν Χριστὸ ἂν ἦταν βασιλιάς καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε: «Πι αὐτὸ γεννήθηκα καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα στὸν κόσμο, γιὰ νὰ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθεια. Ὅποιος εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, ἀκούει τὴ φωνή μου» (Ἰω. ι-η' 37). Τότε ὁ Πιλάτος τὸν ρώτησε: «Τί εἶναι ἀλήθεια; » (Ἰω. ιη' 38).

* Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο του «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».

Κατὰ τὴν ἀντίληψη τοῦ Πιλάτου ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ εἶναι κάποια ἰδέα, κάποια ἔννοια καὶ ἔτσι μποροῦμε νὰ ἐρωτήσουμε: «τί εἶναι ἀλήθεια». Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ βάση ἐκινούντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες φιλόσοφοι: ζητοῦσαν τὴν ἀλήθεια τοῦ «τί»! Δὲν εἶναι ὅμως ὁ δρόμος αὐτὸς ἡ προσφορά τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί, σύμφωνα μὲ τὴ χριστιανικὴ πίστη, ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι «κάτι», ἀλλὰ «κάποιος».

α) Ἡ ἀλήθεια τοῦ «ποιός»

Κατὰ τὴ χριστιανικὴ ἀντίληψη ἡ ἀλήθεια εἶναι πρόσωπο, ὄχι «πρᾶγμα». Ὁ Πιλάτος δὲν ἔθεσε σ' αὐτὴ τὴ βάση τὸ θέμα καὶ δὲν πῆρε ἀπάντηση στὸ ἐρώτημά του ἴσως καὶ νὰ μὴν περιέμενε καμμιά ἀπάντηση!

Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς σὲ ἄλλη περίπτωση εἶπε στοὺς μαθητὲς του πὼς μεταβαίνει στὸν Πατέ-

- Κίνηση Πνευματικῆς Ἀναγέννησης
- Πανεπιστήμιο Μ.Ι.Υ.
- Κόμμα Φυσικοῦ Νόμου
(Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη, Ἀλίατος 20-26.9.1995).

Κατακλείοντας, ὑπογραμμίζουμε ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 9 τῆς Συμβάσεως τῆς Ρώμης (1950) "πᾶν πρόσωπον δικαιούται εἰς τὴν ἐλευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως καὶ θρησκείας". Τοῦτο ὅμως ἰσχύει ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ θρησκείας καὶ μάλιστα "γνωστῆς" καὶ ὄχι παραθρησκείας. Καὶ τότε ἀκόμη ἡ "ἐλευθερία ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας" περιορίζεται ὅταν κινδυνεύει ἡ δημόσια ἀσφάλεια καὶ τάξη, ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἠθικὴ ἢ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῶν ἄλλων (ἄρθρο 96).

Στὴ συγκεκριμένη περίπτωση δὲν εἶναι μόνον οἱ πεποιθήσεις τοῦ Ὁρθοδόξου Κρητικοῦ λαοῦ, ποὺ ἀπορρίπτουν ὡς ξένο σῶμα τὴν παρουσία μᾶς ἰνδουϊστικῆς παραθρησκευτικῆς ομάδας μέ-

σα στὸ Ὁρθόδοξο σῶμα τῆς περιοχῆς. Εἶναι καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἀπειλοῦνται ἔννομα ἀγαθὰ, ὅπως εἶναι ἡ δημόσια τάξη, ἡ ὑγεία κ.ἄ. Τὸ 1976, πρώην μύητρια καὶ συνεργάτρια τοῦ Μαχαρίσι εἶχε δηλώσει: "Μὲ τὸ σύστημα τοῦ Μαχαρίσι εἶχαμε κατὰ καιροὺς καὶ πολὺ ἐπικίνδυνα κρούσματα. Ἐνας νέος ἀσκούμενος στὸν ΥΔ καὶ ἐνῶ παρακολουθοῦσε ἓνα σεμινάριο τοῦ Μαχαρίσι στὴ Μαγιόρκα, αὐτοκτόνησε. Ἐνας ἄλλος... ἀσκούμενος κι αὐτὸς στὴν ἴδια Τεχνικὴ ἔχασε παντελῶς τὴ λαλιά του,... Κάποιος δὲ Ἕλληνας καπετάνιος... παρουσίασε πολλές ψυχικὲς διαταραχὲς καὶ τὸν ἔκλεισαν δυστυχῶς στὸ Ψυχιατρεῖο" (Ὁρθόδοξος Τύπος, 1.8.1976).

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ διαφυλαχθοῦν αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, νὰ καταρρίπτονται τὰ προσώπεια, ὥστε νὰ ἀποκαλύπτονται οἱ πραγματικοὶ σκοποὶ τῆς πολυπρόσωπης καὶ πολυώνυμης ξενόφερτης ἐπιβουλῆς κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ρα και θα ξανάρθει να τους παραλάβει, για να τους οδηγήσει εκεί, και να είναι πλέον όλοι μαζί Του. «Γνωρίζετε πού πηγαίνω», τους είπε, και γνωρίζετε και τό δρόμο» (Ίω. ιδ' 3-4). Τότε του λέει ο Θωμάς; «Κύριε, δέν ξέρουμε πού πηγαίνεις και πώς μπορούμε να ξέρουμε τό δρόμο;» λέει σ' αυτόν ο Χριστός: «Εγώ είμαι ή όδός και ή αλήθεια και ή ζωή, κανείς δέν έρχεται πρός τόν Πατέρα παρά δι' έμοῦ. Εάν μέ γνωρίζατε, θα γνωρίζατε και τόν Πατέρα μου. Από τώρα τόν γνωρίζετε και τόν έχετε δεῖ» (Ίωαν. ιδ' 4-8).

Τότε του λέει ο Φίλιππος: «Κύριε, δεῖξε μας τόν Πατέρα και μᾶς ἀρεῖ». Του ἀπαντάει ο Χριστός: «Τόσο χρόνο είμαι μαζί σας και δέν μέ γνώρισες, Φίλιππε; ὅποιος μέ έχει δεῖ, εἶδε τόν Πατέρα και πώς λές ἐσύ, δεῖξε μας τόν Πατέρα;» (Ίω. ιδ' 8-9).

Η ἀπάντηση αυτή του Χριστου ἀποδεικνύει, πώς πρέπει να διατυπωθεῖ ή ὀρθή ἐρώτηση για τήν αλήθεια: «Ποιός είναι ή αλήθεια;». Μέ άλλα λόγια ή αλήθεια και ή γνώση τῆς αλήθειας δέν ἀποτελεῖ ὑπόθεση τῆς διάνοιας του ἀνθρώπου και νοησιαρχική διαδικασία, ἀλλά κοινωνία μεταξύ προσώπων.

Στό πρόσωπο του Χριστου ὁ ἀνθρωπος βρίσκει τό «δρόμο», για να «γνωρίσει τήν αλήθεια, δηλαδή να ἔλθει σέ κοινωνία μετά του Θεανθρώπου, ή ὁποία είναι ταυτόχρονα και κοινωνία μέ τόν Πατέρα, πού είναι αἰώνια ζωή:

«Η αλήθεια του «ποιός» είναι ὁ ἔνσαρκος Λόγος (Ίω. α' 14) πού πρέπει να «γνωρίσουμε», για να ἔχουμε ζωή (Ίω. στ' 47, ι' 27-28, Α' Ίω. ε' 13). Μόνο ὁ Χριστός μπορεί να ὀδηγήσει τόν ἀνθρωπο στόν οὐράνιο Πατέρα, για να τόν κάνει μέτοχο τῆς ζωῆς (Λουκ. ι' 22, Ίω. α' 12, ιδ' 6) ή χάρις και ή αλήθεια ἤλθαν διά Ἰησοῦ Χριστου» (Ίω. α' 17).

Αὐτή ή τοποθέτηση τῆς ἀγίας Γραφῆς ἀποδεικνύει τή διαφορά ανάμεσα στή χριστιανική και στή διανοητική ἀναζήτηση τῆς αλήθειας. Όταν ὁ ἀνθρωπος προσπαθήσει να γνωρίσει διανοητικά τήν αλήθεια, στηριζόμενος μόνο στή δύναμη του νοῦ, ὀδηγεῖται στο ἴδιο λάθος τῆς ἐπιστήμης μέ τήν αἰτιοκρατία της και του πανθεϊσμοῦ μέ τήν ταύτιση του Θεοῦ και του κόσμου στήν ἀναζήτηση τῆς αλήθειας του «τί». Ἀντίθε-

τα ὁ χριστιανός ἐνδιαφέρεται για τήν αλήθεια του «ποιός», ή ὁποία ὅμως γνωρίζεται μόνο μέ τήν «κοινωνία», πού είναι δῶρο τῆς παρουσίας του Ἁγίου Πνεύματος.

6) Σωτήρια Ἀλήθεια

Η διάκριση ανάμεσα στήν αλήθεια του «τί» και στήν αλήθεια του «ποιός» είναι βασική, γιατί ἐδῶ δέν πρόκειται για θεωρητική ἐννοια ἀλλά για τό μυστήριο τῆς σωτηρίας του ἀνθρώπου.

Η αλήθεια τῶν φιλοσόφων, δηλαδή ή αλήθεια του «τί», δέν σώζει τόν ἀνθρωπο, γιατί ὁ «θεός» τῶν φιλοσόφων είναι ἀπρόσωπος και ἐπομένως δέν ἔρχεται σέ προσωπική κοινωνία μέ τόν ἀνθρωπο. Τό ἴδιο συμβαίνει και μέ τό θεό τῶν Ἰνδουιστῶν. Αὐτός είναι ὁ λόγος για τόν ὁποῖο ή αἴρεση είναι τραγική πραγματικότητα.

Σ' αυτό τό σημείο ή ἀγία Γραφή προειδοποιεῖ: «ὑπῆρξαν και ψευδοπροφήται μεταξύ του λαοῦ, ὅπως και μεταξύ σας θα ὑπάρξουν ψευδοδιδάσκαλοι, πού θα εἰσαγάγουν αἰρέσεις ἀπωλείας, ἀρνούμενοι και τόν Κύριον πού τους ἀγόρασε κι ἔτσι προκαλοῦν ταχεῖα ἀπώλεια» (Β' Πέτρ. β' 1).

Οἱ «αἰρέσεις ἀπωλείας» ἀναφέρονται στό δόγματα τῆς πίστεως· γι' αυτό και ή Ἐκκλησία ἀγωνίσθηκε και ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν αἰρέσεων, πού θέτουν σέ κίνδυνο τή σωτηρία. Η δογματική αλήθεια τῆς Ἐκκλησίας διακηρύττει τή δυνατότητα τῆς σωτηρίας και ταυτόχρονα τήν ἐξασφαλίζει. Πώς θα ἦταν ἐπί παραδείγματι δυνατή ή σωτηρία, δηλαδή ή πραγματική Θεο-κοινωνία, πού διατηρεῖ τό δικό μας «ἐγώ» και τό «Σύ» του Θεοῦ, ἄν ἀντικαθιστούσαμε τήν πίστη στόν προσωπικό Θεό μέ τήν πίστη τῶν φιλοσόφων σέ ἕνα ἀπρόσωπο «ὑπέρτατο ὄν» ή και μέ τήν ἰνδουιστική ἀντίληψη για μιά παγκόσμια ἀπρόσωπη δύναμη ή «συνειδητότητα»;

Μέ τήν πίστη στήν αλήθεια του «ποιός» ή Ἐκκλησία, στό αἰώνιο ἐρώτημα του ἀνθρώπου δίνει ἀπάντηση ἰκανή να τόν ἀπαλλάξει ἀπό ἀδιέξοδα και να τόν ὀδηγήσει στό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς. Τό τελευταῖο στάδιο τῆς Θείας ἀποκάλυψης πραγματοποιήθηκε στό πρόσωπο του Χριστου και ἔτσι ὁ ἀνθρωπος «ἐν Χριστῶ» μπορεί πλέον να «γνωρίζει» τήν αλήθεια (Ίω. α' 17).

γ) Ἀλήθεια καί ζωή

Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ δέν ἐξαναγκάζει κανένα καί ὁ Θεός δέν ἀποκαλύπτεται ἐκεῖ πού ἡ παρουσία Του δέν εἶναι ἐπιθυμητή. Ἡ χάρη Του δέν δίδεται σ' ὅποιον τήν ἀπορρίπτει, σ' ἐκεῖνον πού ἀκολουθεῖ δόγματα καί «Τεχνικές» αὐτοσωτηρίας· ἡ χάρη συμβαδίζει μέ τήν ἀλήθεια· δέν ὑπάρχει ἐκεῖ πού ἡ ἀλήθεια ἀπορρίπτεται!

Ἡ ἀγία Γραφή καί ἡ Ἐκκλησία δέν κάνει λόγο γιά κανένα «ἀδογματίστο χριστιανισμό». Κάτι τέτοιο θά ἀπογύμνωσε τήν ἠθική ζωή, τό χριστιανικό φρόνημα ἀπό τίς «ρίζες» του, πού εἶναι τά δόγματα τῆς πίστεως μας καί θά ὀδηγοῦσε τόν ἄνθρωπο σέ σύγχυση καί ἀβεβαιότητα.

Ἀπό τό ἄλλο μέρος τόν ἄνθρωπο δέν τόν σώζει ἡ διανοητική παραδοχή τῶν δογμάτων τῆς σωτηρίας· ἡ δογματική ἀλήθεια πρέπει νά ἐπιβεβαιώνεται μέ τήν καθημερινή ζωή: «καί θά καταδικάσει (ὁ Κύριος) ἐκείνους πού δέν γνωρίζουν τόν Θεόν καί δέν ὑπακούουν στό Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Θεσ. α' 8, Παρ. ἀβλ. Ματθ. ε' 19, ζ' 24, Ἰακ. β' 26).

Τά σωτήρια λοιπόν δόγματα τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι καρπός διανοητικῆς ἐνασχόλησης, ἀλλά Θείας ἀποκάλυψης, σέ ἀναφορά μέ τήν καθημερινή ζωή τοῦ πιστοῦ. Γι' αὐτό καί ἡ χριστιανική πίστη δέν μπορεῖ νά ἰδεολογικοποιηθεῖ· εἶναι κοινωνία καί ζωή. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δέν τόνιζαν ἀπλῶς τήν σύνδεση αὐτῶν τῶν δύο, ἀλλά καί τόν κίνδυνο τῶν αἱρέσεων:

«Ἐμεῖς ὅμως, σᾶς παρακαλῶ, δέν πρέπει νά τοὺς ἀνεχόμεστε, ἀλλά νά τοὺς κλείνουμε τ' αὐτιά μας καί νά πιστεύουμε στήν ἀγία Γραφή. Ὅταν λοιπόν ἀκολουθήσουμε πιστά, ὅσα εἶπαμε, πρέπει νά φροντίσουμε νά ἀποθηκεύουμε στίς ψυχές μας τά ὑγιῆ δόγματα καί μαζί μ' αὐτά νά ἐπιδεικνύουμε καί ἀκριβεία ζωῆς, ὥστε καί ἡ ζωή μας νά ἐπιβεβαιώνει τά δόγματα, καί τά δόγματα νά ἀποδεικνύουν πιό ἀξιόπιστη τή ζωή μας. Γιατί οὔτε ἂν ὑπάρχει σέ μᾶς ἡ ὀρθή διδασκαλία, ἀδιαφοροῦμε ὅμως γιά τή ζωή, θά ἔχουμε κανένα ὄφελος, οὔτε κι ὅταν ἔχουμε ἐνάρετη ζωή, θά μπορέσουμε νά κερδίσουμε κάτι χρήσιμο γιά τή σωτηρία μας, ἂν ἀδιαφοροῦμε γιά τά ὀρθά δόγματα» (Χρυσόστομος).

Ἡ ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας μέ διανοητικές διαδικασίες εἶναι ὁ δρόμος τῆς φιλοσοφίας. Οἱ φιλόσοφοι ὅμως ἀναζητοῦν τήν ἀλήθεια τοῦ «τί», ὄχι τήν ἀλήθεια τοῦ «ποιός». Ἀναζητοῦν μιά ἰδέα, ἓνα παγκόσμιο «νόμο», κάποιον «πρῶτο κινῶν», πού εἶναι ἀκίνητο. Ὁ Θεός τῶν φιλοσόφων δέν σώζει, γιατί δέν ἔρχεται σέ προσωπική κοινωνία μέ τόν ἄνθρωπο. Εἶναι κάποιον ἀφηρημένο καί ἀπρόσωπο «πνεῦμα», «νόμος» ἢ «συνειδητότητα», ὅπως καί ὁ θεός τῶν Ἰνδουιστῶν καί ἀποκρυφιστῶν. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀναζητᾷ τόν Θεό μέ διανοητικές, νοητικές ἢ διολογιστικές πρακτικές ὀδηγεῖται στήν πλάνη, γιατί αὐτό πού νομίζει ὡς θεό εἶναι κάποιον εἰδωλό· ὄχι ὁ Θεός πού σώζει τόν ἄνθρωπο.

Ἐνας τέτοιος θεός, πού εἶναι δημιούργημα τοῦ ἀνθρώπου ἢ ταυτίζεται μέ τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο (τόν «Ἐαυτό»), δέν μπορεῖ νά ἀναγεννήσει τόν ἄνθρωπο καί νά τόν βοηθήσει νά ξεπεράσει τή μοναξιά· οὔτε προσφέρει βαθυτέρο νόημα στή ζωή. Ἄν πιστέψει κανεῖς σ' ἓνα τέτοιο Θεό, πού δέν ἐνδιαφέρεται γιά τή ζωή τοῦ ἀνθρώπου, δέν χρειάζεται ν' ἀλλάξει τίποτε· μπορεῖ νά συνεχίσει τή ζωή του χωρίς νά αἰσθάνεται ὅτι πρέπει νά λογοδοτήσει σέ κάποιον γιά τίς πράξεις του.

Ἄν δέν ὑπάρχει προσωπικός Θεός, τή θέση Του τήν παίρνει ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος. Αὐτό συμβαίνει καί στήν περίπτωση πού ὁ ἄνθρωπος ἐγκλωπθεῖ πανθεϊστικές καί ἀσιατικές κοσμοθεωριακές ἀντιλήψεις. Ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος (ὁ «Ἐαυτός») ταυτίζεται μέ τόν θεό· καθορίζει τόν ἠθικό νόμο καί εἶναι ὑπόλογος μόνο στόν ἑαυτό του. Μιά ἀπέραντη μοναξιά ἀπλώνεται στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Κανείς δέν μπορεῖ νά τόν ἀνυψώσει πάνω ἀπό τήν κτιστή του πραγματικότητα, νά τόν κάνει μέτοχο τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ἡ μόνη ἀπάντηση στό ὑπαρξιακό πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας τοῦ «ποιός», ὄχι ὁ Θεός τῶν φιλοσόφων. Μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς «ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰω. ιδ' 6) ἀποτελεῖ τή λύση στό πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 'Η ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΗΣΗ;

π. Γεωργίου Μεταλληνού

Ο Έλληνισμός, όπως συνάγεται από τά παραπάνω, βρήκε την όριστική ταυτότητά του μέσα στην Όρθοδοξία. Η έλληνική αυτοσυνειδησία έγινε έλληνορθόδοξη και μέ αυτό τό περιεχόμενο έζησε και έμεγαλούργησε τόσους αιώνες. Κάθε απόπειρα συνεπώς άπο-ορθοδοξοποίησης του Έλληνισμού, ως άπο-εκκλησιοποίησης του, θά έπαναλαμβάνει τό άπονενομημένο διάθημα του Ίουλιανού και του Πλήθωνος. Ο Νέος Έλληνισμός διατηρεί την συνάφειά του μέ την άρχαιότητα μέσω της βυζαντινής και μεταβυζαντινής περιόδου του ιστορικού του βίου, μέσα στην όποία διαμόρφωσε την έθνική του αυτοσυνειδησία. Μέτρο και κριτήριο και της πολιτιστικής του αυτοσυνειδησίας είναι ή ορθόδοξη λατρεία και ή πατερική θεολογία.

Ο Έλληνισμός δοξάζεται μέσα στην Όρθοδοξία. Έξω από αυτήν γίνεται άρχαίος, ειδωλολατρικός, άγνωριστος. Τό φρόνημα του Έλληνικού Λαού διαπλάσσεται μέσα στην Όρθοδοξία. Μέ τό φρόνημα αυτό είναι ύπερήφανος για την έλληνορθόδοξη παράδοσή του. Η άπώλεια όμως του φρονήματος αυτού αφαιρεί και την ικανότητα για όρθή εκτίμηση της παραδόσεώς του. Στην περίπτωση αυτή είναι, πού αναδύεται τό έρώτημα: πού ανήκουμε, στην Άνατολή ή τή Δύση... Για τόν Έλληνα όμως, πού έχει πατερική επίγνωση της ταυτότητάς του, τό έρώτημα δέν είναι "πού ανήκουμε", αλλά "ποιοί ανήκουν σέ μās", πέρα από κάθε έθνικιστική αυτοέξαυση. Ποιοί δηλ. είναι μέτοχοι της παραδόσεώς μας. Και αυτοί δέν είναι ούτε ή (σημερινή) Άνατολή, ούτε ή (σημερινή) Δύση, άλλ' όλοι οι Όρθόδοξοι σ' Άνατολή και Δύση.

Μετά από αυτά θά έπιτραπεί μιά μικρή τροποποίηση της διακριδώσεως δύο σεβαστών Ηγετών του Έθνους μας, Προέδρων της Έλληνικής Δημοκρατίας. Τό Έθνος μας δέν είναι άπλως «μοναχικόν»¹ ή «άνάδελφον»², αλλά -

λόγω της έλληνορθόδοξης παραδόσεώς του- και «μοναδικόν» σήμερα στόν κόσμο. Άν ή Ελλάδα μέ την άρχαία μορφή της παρουσιάζει, φαινομενικά, κάποια συγγένεια μέ την Δύση -γιατί στό βάθος καμιά σύμπτωση δέν είναι μετρητή- ή Ελλάδα, όπως διαμορφώθηκε μέσα στην Όρθοδοξία, ένσαρκώνει ένα πολιτισμό, πού έχει διαμετρικά διάφορη συνέχεια από εκείνον της εύρώπης, του φεουδαλισμού, της δουλοπαροικίας και άποικιοκρατίας και όλων των μεταγενεστέρων ύποκαταστάτων τους. Και ίσως γι' αυτό επιδιώκεται από κάποια κέντρα στους τελευταίους αιώνες ή λήθη του έγγυτέρου παρελθόντος μας, ή όταν τούτο είναι άδύνατο, ή άποσύνδεσή μας από την ορθοδοξοεκκλησιαστική παράδοσή μας. Γιατί τότε εύκολα "άνακαλύπτεται" ή ταύτιση μας μέ τή Δύση, πολιτιστικά και πνευματικά. Όταν όμως συνειδητοποιείται ή ιδιαιτερότητα του πολιτισμού μας, τότε άπαλασσόμεθα από κάθε τάση "πνευματικής ξηνηλασίας" και "πατροκτονίας". Βέβαια αυτό δέν σημαίνει καθόλου άρνηση του διαλόγου του Έλληνισμού μέ τόν υπόλοιπο κόσμο. Ο διάλογος, ουσιαώς γνωρίσμα του προχριστιανικού Έλληνισμού, δέν έπαυσε νά συνεχίζεται και υπό τή νέα ταυτότητα του Έλληνισμού ως Έλληνορθοδοξίας, ως διάλογος όμως πάντοτε «έν άληθεία»! Η προσληπτική και άφομοιωτική δύναμη του Όρθόδοξου Έλληνισμού, στά όρια του κτιστού, του πολιτισμού δηλ. και της ιστορίας, λειτουργεί άκατάπανστα. Τό βασικό του όμως προτέρημα, πού αν χαθεί, όδηγεί αναπόδραστα στην άλλοτρίωσή του, είναι ό τρόπος, μέ τόν όποιο ό Έλληνισμός προσλαμβάνει και άφομοιώνει. Και αυτό είναι ή δύναμή του νά διακρίνει τό όμοιογενές και όμοούσιό του από τό άλλότριο και άναιρετικό της ουσίας του. Όσο γνησιότερος, συνεπώς, μένει ό Έλληνισμός, τόσο περισσότερο βοηθεϊ τούς διαλεγόμενους μαζι του. Αυτή ή αξιωματική άρχή θά διαφοροποιεί ριζικά τόν Έλληνισμό, πού μπορεί νά έπιλέγει, από τόν Γραικυλισμό, πού δέχεται άνεξέ-

1. Δήλωση του τ. Προέδρου της Έλλην. Δημοκρατίας Κων. Καραμανλή (1985).

2. Δήλωση του τ. Προέδρου της Έλλην. Δημοκρατίας, κ. Χρ. Σαρτζετάκη (1985).

Η «ΚΕΝΗ» ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ Ο ΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

*Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, καθηγ. Πανεπιστημίου**

Σέ ὄλη τήν ιστορική του πορεία καί ἀνάπτυξη ὁ ἄνθρωπος ἔδειξε τήν ὑπεροχή του μέ τά θαυμαστά ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης. Ἡ συντελεσθεῖσα διάσπαση τῆς ὑπάρξεώς του σέ ποικίλα ἐπίπεδα (νοσησιαρχικό-συναισθηματικο-βουλητικό) ἐδημιούργησε ἕνα φοβερό κενό σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τήν πνευματικότητα τῆς ὑπάρξεώς του. Δέν ἀναζήτησε τήν αἰτία τῶν ὑπαρξιακῶν «κενῶν», οὔτε καί προσπάθησε νά τά «γεμίσει» μέ τίς ἀντίστοιχες ὁμοίες τους ἀξίες, π.χ. ἡ ὑπο-

* Ἀπό τό βιβλίο του «Σχεδιάσμα Ὁρθοδόξου Κατηχήσεως», Ἀθήνα 2002.

λειτουργία καί δυσλειτουργία τοῦ συναισθήματος τόν ὀδήγησε στήν σκλήρυνση τῆς καρδιάς του.

Ἄντί νά δέχεται καί νά ἐκπέμπει ἀγάπη, κλείσθηκε στό Ἐγώ του καί ἀπομονώθηκε, ὥστε νά ἀκτινοβολεῖ ἀντικοινωνικότητα, ἀντιπάθεια, περιφρόνηση, κακότητα καί μῖσος γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Δέν συγκατατέθηκε στά παρουσιαζόμενα ἀδιέξοδα τῆς ζωῆς του, ὥστε μέ τήν αἴσθηση τῆς ἀνεπάρκειας νά μετριάσει τό Ἐγώ του. Ἔτσι νά μπορεῖ νά προσφέρει στούς ἄλλους ἀνθρώπους ἀναγνώριση τῆς ὑπάρξεώς τους καί καλωσύνη μέ τήν ἀποκατάσταση τῆς ἐπικοινωνίας καί τῆς ἀγάπης. Μόνο μέ αὐτό τόν

λεγκτα τά πάντα, χωρίς ἐπίγνωση τῆς οὐσίας του, λόγω τῆς μειονεξίας του³.

Κάθε δίλλημα σήμερα τοῦ τύπου "Ὁρθοδοξία ἢ Ἑλληνισμός" εἶναι ὄχι μόνο πλαστό, ἀλλά καί ἐθνοκτόνο. Γιατί σημαίνει τάση ἐπιστροφῆς στήν ἀτέλειά μας, στήν παλαιά ἀγωνιώδη ἀναζήτησή μας. Ἐνῶ γιά τόν Ἑλληνισμό, πού διασώζει τήν αὐτοσυνειδησία του, τό ζητούμενον εὐρέθη. Εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. «Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν... εὔρομεν πίστιν ἀληθῆ!» «Εὔρομεν τήν ἀλήθειαν!» Κάθε ἀποδέσμευση τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπό τήν Ὁρθοδοξία δέν συνιστᾷ μόνο τραγικό διαμελισμό τῆς ὑπάρξεώς μας, ἀλλά καί καθαρό παραλογισμό, ἀφοῦ ἡ τυχόν ἐπιστροφή στόν αὐθεντικό κλασσικό Ἑλληνισμό, θά καταλήξει ὅπωςδήποτε στήν γνήσια ἐκείνη ἀναζήτηση, πού ὀδήγησε στήν ἔνωσή του μέ τήν Ὁρθοδοξία. Ἐξω ἀπό τή ζήτηση αὐτή ἔμεινε, ὅπως ἐλέχθη, ὁ παγανισμός καί ὁ διονυσιακός αἰσθησιασμός τοῦ Γραικύλου. Γι' αὐτό, ὅπου χάνεται ἡ Ὁρθοδοξία, χάνεται καί ὁ Ἑλληνισμός!

Ἴδου γιατί κάθε παρόμοια ἐπιδίωξη συνιστᾷ ὀπισθοδρόμηση καί ὄχι πρόοδο. Γιατί μετέχει

στόν "συντηρητισμό" τῶν αἰρέσεων, τῶν «ἐλληνοστικῶν λήρων» κατά τόν Μ. Φώτιο. Τό τραγικότερο ὅμως, συνιστᾷ, ιδιαίτερα σήμερα, ἀπώλεια κάθε δυνάμεως αὐτοπροστασίας, μέ ἀπόληξη τόν ραγιαδισμό καί τήν ὑποδούλωση, τό μόνο, πού ἔχει νά προσφέρει ὁ σημερινός Ἑλληνισμός στόν κόσμο, εἶναι ἡ ὀρθόδοξη παράδοσή του. Τόσο λίγο ὅμως γίνεται αὐτό συνείδηση σέ πολλούς, ὥστε σέ στιγμές αὐτοκριτικῆς νά ἀνακαλεῖς στή μνήμη σου ἕνα λόγο τοῦ μικρασιάτη Ποιητῆ Γ. Σεφέρη, πού γράφθηκε μέν στά 1936, ἀλλά παραμένει ἐπίκαιρος καί σήμερα: «Ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρός καί τά γεγονότα, ζῶ ὀλοένα μέ τό ἐντονότερο συναίσθημα πῶς δέν εἴμασθε στήν Ἑλλάδα, πῶς αὐτό τό κατασκευάσμα, πού τόσοι σπουδαῖοι καί ποικίλοι ἀπεικονίζουν καθημερινά, δέν εἶναι ὁ τόπος μας, ἀλλά ἕνας ἐφιάλτης, μέ ἐλάχιστα φωτεινά διαλείμματα, γεμάτα μιά πολύ βαριά νοσταλγία. Νά νοσταλγεῖς τόν τόπο σου ζώντας στόν τόπο σου, τίποτε δέν εἶναι πιό πικρό»... Ἡ ἐπανανακάλυψη, συνεπῶς, στή δύστροπη ἐποχή μας τοῦ πατερικοῦ προτύπου, ὅπως τό ἐνοάρκωσε καί διέσωσε καί ὁ Μ. Φώτιος, εἶναι ἀληθινός καταγιγασμός ἐλπίδας.

3. Βλ. Χρ. Γιανναρά, Ἡ μειονεξία τῶν Νεοελλήνων, στόν τόμο: Ἡ Νεοελληνική Ταυτότητα, Ἀθήνα 1978, σελ. 110-118.

τρόπο θά μπορούσε νά γεμίσει τό «κενό» τῆς ὑπάρξεώς του, πού διαμαρτύρεται γιά τήν ἀφύσικη πορεία τῆς ἀκοινωνησίας.

Ἐντίθετα ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποίησε τήν ὑπεροχή τοῦ λογικοῦ του καί μέ τά ἐπιστημονικά του ἐπιτεύγματα προσπάθησε νά γεμίσει τήν ὑπαρξή του μέ τήν βοήθεια τῆς ἀποκτίσεως καί ἀπολαύσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου. Ὅλα αὐτά ὅμως τά χρησιμοποιεῖ γιά νά στηρίξει τήν αὐτάρκεια τοῦ Ἐγῶ καί ὄχι γιά νά προσεγγίσει τήν ἀλήθεια τῶν ὄντων μέσα ἀπό τήν φανέρωση τῆς ὑπερβατικῆς αἰτίας τους, πού εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ-Δημιουργοῦ.

Τό ὄντολογικό καί πνευματικό μέγεθος τῆς ἀληθείας τῶν ὄντων (κτίση-δημιουργήματα) φανερώνει τόν δυναμισμό καί τήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, πού βρῖσκεται στήν δυνατότητά του νά ἀνυψώνει τά ὑλικά δημιουργήματα, ἀλλά καί τόν ἑαυτό του στό ἐπίπεδο τῆς ζωῆς καί τῆς κοινωνίας τοῦ Θεοῦ-Δημιουργοῦ. Σέ μιά τέτοια «κατά φύσιν» πορεία του μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἀναζητεῖ καί νά χρησιμοποιεῖ τίς φυσικές καί βιολογικές του ἀνάγκες, χωρίς αὐτές νά τόν ὑποτάσσουν καί νά συντριβούν τήν προσωπικότητά του.

Ἡ χρήση τῆς σωστῆς ἐλευθερίας ἀπό τόν ἄνθρωπο τόν τοποθετεῖ ὑπεράνω τῶν ἀναγκῶν του, χωρίς ὅμως καί νά τίς περιφρονεῖ, ἀλλά νά τίς χρησιμοποιεῖ μέσα στό πλαίσιο τῆς ἀνυψωτικῆς καί δημιουργικῆς πραγματικότητας. Μέ αὐτό τόν τρόπο ὁ ἄνθρωπος γεμίζει τήν ὑπαρξή του μέ περιεχόμενο καί νόημα, γιατί συντελεῖ στή διαμόρφωση τῆς ὅλης δημιουργίας καί στήν πραγματοποίηση τοῦ προορισμοῦ του.

Τό «κενό» ὅμως τῆς ὑπάρξεως δημιουργεῖ στόν ἄνθρωπο συνείδηση χωρίς περιεχόμενο, πού ὅμως γιά νά ἐπιδιώσει ἀπολυτοποιεῖται μέ τήν προβολή τοῦ Ἐγῶ. Καί στίς περιπτώσεις πού τό Ἐγῶ ἀμφιταλαντεύεται λόγῳ αἰσθημάτων μειονεξίας, τότε ἔχουμε ἀρνησιοσμία καί διασμό τῆς δημιουργίας. Αὐτό ὅμως σημαίνει ἀπόρριψη τῆς «κοσμιότητας» τοῦ κόσμου, καταστροφή τῶν ἀξιῶν, μέ πρώτη τήν ἄρνηση καί τήν ἀπόρριψη τοῦ Θεοῦ-Δημιουργοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο.

Ὁ μηδενισμός ἐξ ἄλλου τοῦ ἀνθρώπου τόν ὁδηγεῖ μέ μαθηματική ἀκρίβεια στήν «θανάτω-

ση» τοῦ Θεοῦ, γιατί δέν θέλει νά ἔχει ἐνώπιόν του τό μέτρο τῆς ὑπερβατικῆς, ἀγαπητικῆς καί αἰώνιου ὑπάρξεως, ὅπως μᾶς τήν ἀποκαλύπτει ὁ Θεός. Ἐδῶ ἀκριβῶς ὑπάγεται καί τό προφητικό κήρυγμα τοῦ Φ. Νίτσε γιά τόν «θάνατο» τοῦ Θεοῦ, πού διαπαιδαγώγησε καί διαπαιδαγωγεῖ μέχρι σήμερα τίς γενεές τῶν ἀνθρώπων, ὄχι μόνο σέ εὐρωπαϊκό ἐπίπεδο, ἀλλά στήν οἰκουμένη διάσταση, πού ἔχει λάβει ἡ διάδοση καί ἐπικράτηση τοῦ δυτικο-εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Σέ μιά τέτοια κατεύθυνση ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου ἐξαντλεῖται στά πλαίσια μιᾶς ἀποκλειστικῆς ὑλικῆς ἀπολαύσεως καί εὐημερίας, πού δημιουργεῖ τήν αὐταπάτη μιᾶς ὀριζόντιας καί ποσοτικῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς μέ τήν μορφή τῆς βιολογικῆς ἐπιδιώσεως. Ἐδῶ ὑπάγεται τό ἀνθρωπολογικό καί ὑπαρξιακό περιεχόμενο τῆς παραβολῆς τοῦ ἄφρονος πλουσίου στό Λουκᾶ ἰδ' 16-21: «ψυχή, ἔχεις πολλά ἀγαθά κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου».

Τά ψυχικά καί πνευματικά «κενά» τῆς ὑπάρξεως δημιουργοῦν στόν ἄνθρωπο φόβο καί ἀγωνία. Πρόκειται γιά δύο ψυχικές καταστάσεις, πού προέρχονται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπό τό βάθος τῆς ὑπάρξεως καί ὄχι κατά πρότυπο λόγο ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντός του. Ἡ μή ἀποδοχή αὐτῆς τῆς θεμελιώδους ἀληθείας ἀπό τόν ἄνθρωπο τόν ὁδηγεῖ σέ μίαν ἐχθρική συμπεριφορά ἀπέναντι στόν κόσμο καί στούς ἄλλους ἀνθρώπους, γιατί μέ τήν ἐσφαλμένη γνώμη του νομίζει ὅτι ἡ ὑπαρξή του ἀπειλεῖται ἐκ τῶν ἔξω μέ κατάρρευση.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐπιθυμεῖ τήν διάσωση τῆς ὑπάρξεώς του, γι' αὐτό καί ὀργανώνει τόν ἑαυτό του ἔναντι τῆς κοινωνίας: α) ὡς ἐπιθετικός καταστροφέας, τρομοκράτης καί ἀναρχικός καί β) ὡς παθητικός μειονεξίας, πού ἀπομονώνεται ἀπό τούς ἄλλους, γιατί τούς βλέπει ὡς διαρκῆ ἀπειλή τῆς ὑπάρξεώς του (Πρβλ. J. Sartre «οἱ ἄλλοι εἶναι ἡ κόλασή μου»). Προσπαθεῖ ὅμως νά στηρίξει τήν κλονιζόμενη ὑπαρξή του μέ τήν ἄμετρη, ἄπληστη καί ἀλόγιστη χρήση καί ἀπόλαυση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου καί μέ τήν βοήθεια τῶν τεχνικῶν καί μηχανικῶν ἐπιτευγμάτων του.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

κ. Ἀθανασίου Νεοφωτίστου, Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

«Τῆ σκέψη τοῦ αἰχμαλώτου, τῆ σκέψη τοῦ ἀνθρώπου σάν κατάντησε κι αὐτόςπραμάτεια δοκίμασε νά τὴν ἀλλάξεις, δέν μπορεῖς».

Συνταρακτικά ρεαλιστικοί οἱ στίχοι αὐτοῦ τοῦ Σεφέρη καί πάντα ἐπίκαιροι. Ἀποτυπώνουν θά μπορούσαμε νά ποῦμε μέ ρεαλιστικό τρόπο τὴν πραγματικότητα στό μεῖζον θέμα τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, πού ἀποτελοῦν γιά τὴ χώρα μας «μηχανή μιᾶς ἀπέραντης ὀδύνης», ὅπως λέγει πάλι ὁ μέγας νομπελίστας ποιητῆς μας σ' ἓνα του στίχο στό ποίημά του «Ἀφήγηση». Ἀναφέρεται τό ποίημα αὐτό σ' ἓναν ἄνθρωπο «πού πηγαίνει κλαίγοντας - κι ἔχει δυό μάτια σάν ἀνοιξιάτικες κομμένες παπαροῦνες καί δυό θρυσούλες στίς κόγχες τῶν ματιῶν του».

Ἄλλοις γινώρισε ἢ ἔζησε ὅσα φοβερά συμβαίνουν «μέσα» στίς «καταστροφικές λατρεῖες», μπορεῖ νά καταλάβει τόν ἄνθρωπο πού κατάντησε «πραμάτεια», πού ὑπέστη «πλύση ψυχῆς» καί μέ ὀδύνη διαπιστώνει, ὅτι δέν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀλλάξει τὴ σκέψη του, ὅσο κι ἂν προσπαθῆσει.

Π' αὐτό συμβουλευοῦμε τοὺς νέους κυρίως ἀνθρώπους μας νά εἶναι προσεκτικοί «στήν ὁδὸ πού πορεύονται» γιά νά μὴν πέσουν στὰ δίχτυα διαφόρων ἀποκρυφιστικῶν ὁμάδων καί ποικίλων αἰρέσεων πού στήνονται παντοῦ, ὅπως στοὺς χώρους τῆς δουλειᾶς, στὰ Πανεπιστήμια καί στὰ ἄλλα σχολεῖα ἐφήβων, στὰ πολιτιστικά Κέντρα, στὰ Γυμναστήρια, στὰ ψυχαγωγικά «στέκια», ἀλλὰ καί στό δρόμο καί στίς πλατεῖες ὄλων τῶν πόλεων μας. Οἱ νέοι μας δέν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων διατεθειμένοι νά γίνουν μέλη κάποιας ὁμάδας, ὅσο καί ἂν εἶναι τρωτοὶ ἀπὸ οἰκογενειακές περιπέτειες ἢ ἀπὸ τὰ ὑπαρξιακά τους κενά. Ἄν δέν συναντήσουν κάποιο στρατολόγο εἶναι ἀπίθανο νά γίνουν ὀπαδοὶ μιᾶς σέκτας γιά νά ὑποστοῦν διανοητικό χειρισμό καί διασμό τῆς ψυχῆς τους. Προειδοποιοῦμε συνεχῶς τοὺς νέους μας μέ ὁμιλίες, ἐκπομπές, δημοσιεύματα ὅτι οἱ νεοφανεῖς, ἀλλὰ καί παλαιές αἰρέσεις χρησιμοποιοῦν μεθοδευμένες τεχνικές διανοητικῆς κυριαρχίας, τόσο ἰσχυρές πού θά ἐπιδράσουν καθο-

ριστικά ἐπάνω τους καί θ' ἀλλάξουν τελείως τὴ ζωὴ τους μιά γιά πάντα μέ τὴν ἀστυνόμευση τοῦ νοῦ τους πού θά ὑφίστανται στό ἐξῆς.

Πρὶν λοιπόν, φθάσουν σ' αὐτὴν τὴν «κατάντια», πρὶν γίνουν «πραμάτεια», ἄς προστατεύσουν τὸν ἑαυτό τους. Καθοριστικὴ σημασία γιά τὴν ζωὴ τῶν νέων μας στό θέμα μας αὐτό καί γιά τὴ σωτηρία τους θά ἀποτελέσει ἡ ἐκδασὴ τῆς πρώτης προσέγγισης, τῆς πρώτης ἐπαφῆς τους μέ τὸν οἰονδήποτε στρατολόγο. Ἄν δέν γνωρίζει ὁ νέος μας τό σκηνικὸ τῶν αἰρέσεων, ἂν δέν γνωρίζει ὅτι στοὺς στρατολόγους δέν κυριαρχεῖ τό στοιχεῖο τῆς ἐντιμότητος καί τῆς εἰλικρίνειας ὡς πρὸς τό περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας τους, ἂν δέν γνωρίζει τίς μεθοδεύσεις προσηλυτισμοῦ καί ἐνταξῆς, θά εἶναι περισσότερο εὐάλωτος ἀπ' ὅποιον ἔχει γνώση τοῦ ἀντικειμένου. Προσοχὴ λοιπόν, μεγάλη προσοχὴ στήν πρώτη ἐπαφή. Καί προπαντὸς πλήρη «γνώση» ἀπὸ γονεῖς πολιτικούς, κοινωνικούς φορεῖς καί πνευματικούς ἀνθρώπους τοῦ ἐπικίνδυνου αἰρετικοῦ φαινομένου τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ μακαριστὸς π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος πού «χάριτι θεῖα» μελέτησε καί παρουσίασε στό Ἑλληνικὸ καί παγκόσμιο κοινὸ τό σκηνικὸ τῶν αἰρέσεων καί ἀποκάλυψε τό πραγματικὸ τους πρόσωπο, πού κρύβεται πίσω ἀπὸ διάφορα προσωπεῖα φιλοσοφικά, καλλιτεχνικά, ὑγιεινιστικά, θρησκευτικά, κ.ο.κ. γράφει ὅτι «οἱ διάφορες ὁμάδες φροντίζουν νά οἰκοδομήσουν ἓνα «προγεφύρωμα», ὥστε νά «ἀγγιξοῦν» τό ὑποψήφιο θῦμα». Καί ἀναφέρει πολλὰ παραδείγματα δημιουργίας τέτοιων «προγεφυρωμάτων» καί τῆς μεθοδευμένης πρώτης ἐπαφῆς, στὰ περισσότερα βιβλία του. Αὐτὴ ἡ ἐπανάληψη αὐτῆς ἢ ἐμμονῆς του στήν ἐπισήμανση κινδύνων πού συνελάγεται ἢ ἐκδασὴ τῆς πρώτης ἐπαφῆς, ἀποδεικνύει τὴ σημασία πού ἔχει αὐτό τό γεγονός στήν περεταίρω πορεία τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Καί ἀναφέρεται στίς μεθοδεύσεις τῆς «Σκοπιᾶς» γιά τὴν πρώτη προσέγγιση καί στίς αὐστηρές ὁδηγίες πού δίνει γιά τὴν ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς προσέγγισης. Ἡ Ἐταιρεία ὀπλίζει τοὺς ὀπαδοὺς

της, όχι μόνο μέ ειδικές δίλεπτες ή τρίλεπτες ομιλίες για τήν κάθε περίπτωση, αλλά και μέ έτοιμες άπαντήσεις μέ σκοπό νά αντιμετωπιστεί μέ έπιτυχία κάθε αντίδραση. Άναφέρει ο άείμνηστος πατήρ, πάρα πολλά παραδείγματα διαδικασίας πρώτης έπαφής, τής πρώτης «έπίσκεψης», όπως τήν άποκαλεί ή «Σκοπιά» και μās προειδοποιεί, ότι αν άνοιξουμε τήν πόρτα μας στους «μάρτυρες του Ίεχωβά» και «συνεργαστούμε» μέ τούς άπρόσκλητους έπισκέπτες του σπιτιού μας, κάνουμε τό πρώτο βήμα στήν προσχεδιασμένη συνάντηση πού άποβλέπει στήν έπεξεργασία τής προσωπικότητάς μας.

Τήν «έπίσκεψη» άκολουθεϊ ή «έπανεπίσκεψη». Άν οι οικοδοεσπότες δεχτούν πάλι τούς άπεσταλμένους τής «Σκοπιάς» και άνοιξουν συζήτηση μαζί τους, σημαίνει ότι άρχισε ή μεθοδευμένη «συνεργασία» και κάνουν τό δεύτερο όλισθηρό βήμα. Άν οι οικοδοεσπότες κάνουν τό τρίτο βήμα, δεχτούν δηλ. νά γίνει «οίκιακή μελέτη» σέ έβδομαδιαία βάση, άκολουθοῦν ένα δρόμο πού μπορεί νά μήν έχει έπιστροφή. Σταδιακά οδηγούνται σέ συναισθηματική έξάρτηση και άκύρωση τής ελεύθερης λειτουργίας τής προσωπικής τους σκέψης και κρίσης. Γίνονται «πραμάτεια» και δέν μπορείς νά τούς αλλάξεις τή σκέψη όσο κι αν προσπαθήσεις.

Στήν πρώτη έπαφή δέν προβάλλονται «δογματικά» ή «διδασκτικά» θέματα. Έπισημαίνονται μόνο τά κοινωνικά προβλήματα και τά ύπαρξιακά κενά, τίθενται κατάλληλες έρωτήσεις κοινής άποδοχής, στίς όποιες όλοι συμφωνούμε και δίδονται άπαντήσεις σύμφωνα, μέ τό «κοσμοθεωριακό» πλαίσιο κάθε ομάδας. Η «Σκοπιά» π.χ. περιγράφει τόν κόσμο σκοτεινό και προτείνει τή «λύση» τής όργάνωσης σαν μοναδική ταυτισμένη μέ τή «λύση του Θεού». Τό ίδιο σύστημα, μέ κάποιες προσαρμογές στίς «διδασκτικές» άπαιτήσεις τους, χρησιμοποιείται από όλες τίς ομάδες πού δροῦν στή χώρα μας. Κατάλληλα εκπαιδευμένοι στρατολόγοι, «εὐπρεπῶς ένδεδυμένοι», «χαμογελαστοί» και «μελιστάλακτοι», συνήθως νέοι για νέες και άντιστρόφως, παγιδεύουν τό ύποψήφιο θύμα, πού κάνει τή σκέψη ότι έχει άπέναντί του έναν ύπεύθυνο άνθρωπο πού έχει δική του προσωπική σκέψη και ό όποιος προσφέρει «άπαντήσεις» και «λύσεις» στά πανανθρώπινα προβλήματα «άπό αγάπη και

διάθεση προσφορᾶς πρὸς τούς άδελφούς του κόσμου». Καμμία ύποψία δέν γεννάται στο ύποψήφιο θύμα, ότι αυτά πού λέγει ο αυτόκλητος συνομιλητής του είναι «διατεταγμένα» από τήν ομάδα και «προγεφύρωμα», πού άποβλέπει στήν ένταξη του και στήν άναίρεση τής προσωπικής του σκέψης. Ίσως αυτό νά μήν τό καταλάβει ποτέ, όταν θά γίνει «πράμα» από τό διανοητικό χειρισμό πού θά ύποστεί μέ τίς μετέπειτα διαδικασίες και τεχνικές. Γιατί ύστερα από αυτό τό «προγεφύρωμα», άκολουθεϊ ή πραγματική «προσφορά», ή «έντατική καθοδήγηση», ο «ένδογματισμός» μέ σκοπό τήν πλήρη ύποταγή στο «μεσοία» τής αίρεσης ή τής παραθρησκευτικής ομάδας πού προβάλλεται μέ όλα τά μέσα ως άπόλυτη «θεϊκή» αυθεντία και «άπαγορεύεται» στους όπαδούς κάθε προσωπική σκέψη και κρίση. Άφιερώνει τότε στον «άρχηγό» και στήν αίρεση όλες του τίς δυνάμεις, τό χρόνο του, τήν περιουσία του. Δημιουργείται στους όπαδούς πλέον μία «νέα πατρίδα» και εγκαταλείπεται κάθε τί πού έχει σχέση μέ τό παρελθόν, τήν παλαιά πατρίδα (γονείς, σπουδές, φίλοι, συγγενείς, κ.λπ.). Και είναι «πρόθυμοι» οι καημένοι νά κάνουν ό,τιδήποτε τούς ζητηθεϊ άκόμη και άνηθικότητες και έγκλήματα.

Γίνεται δέ ή μεθόδευση τής ένταξης μέ έπιστημονικά τελειοποιημένες τεχνικές, έτσι πού τό θύμα δέν άντιλαμβάνεται ότι χειραγωγείται κι άκολουθεϊ τυφλά τόν ιεραπόστολο, νομίζοντας ότι μόνο του επέλεξε αυτό τό δρόμο, ότι άκολουθεϊ τό «δικό του θέλημα», σαν προσωπική άπόφαση, τήν όποία πρέπει νά ύπερασπιστεί μέ όλες του τίς δυνάμεις. Η σύγκρουση μέ τούς γονείς τότε είναι αναπόφευκτη. Οι γονείς είναι όργανα τής «συντηρητικής παρακμής» ή του «σατανά». Και σείρονται στά δικαστήρια, όταν άρνούνται νά τούς παραχωρήσουν περιουσιακά στοιχεία ή διαβάλλονται σκαιότατα.

Τά λέμε πολλές φορές αυτά και θά μās πουν πολλοί πάλι μέ στίχο του Σεφέρη: «Τά ίδια και τά ίδια μās λές φίλε». Πρέπει όμως νά τ' άκούσουμε και νά τά ξανακούσουμε για νά προφυλαχτούμε, για νά πάρουμε τά μέτρα μας έγκαιρα, πριν νά είναι άργά και τά γεγονότα μή άναστρέψιμα.

Γονείς προσπατέψτε τά παιδιά σας. Νέοι προσπατευτείτε. Προσοχή στους κράχτες των αίρέ-

σεων. Προσοχή στη χειραγώγηση τῶν αἰρέσεων. Πρέπει ὅλοι νά ἐνημερωθοῦμε καί νά ἐνημερώσουμε ἄλλους. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροί ἀνθρώποι δέν νοιαζόμαστε γιά τά προβλήματα καί τίς ταλαιπωρίες τοῦ «ἄλλου». Ἔχουμε τήν ἐντύπωση ὅτι τά θέματα αὐτά δέν «ἀγγίζουν» ἐμᾶς, δέν ἀφοροῦν ἐμᾶς. Καί δέν θέλουμε ν' ἀσχοληθοῦμε μέ τον πόνο τοῦ «ἄλλου». Γιά τούς περισσότερους ἀνθρώπους εἶναι διαφορετικός ὁ πόνος τοῦ «ἄλλου» ἀπό τόν πόνο τόν δικό τους. Διαφορετικός ὁ θάνατος τοῦ «ἄλλου» ἀπό τό θάνατο τό δικό τους. Λέγει ὁ Σεφέρης (σήμερα ἔχει τήν «τιμητική» του στό ἄρθρο αὐτό): «Ὁ ἀνθρώπος προτιμᾷ νά σφυρίζουν τά δρεπάνια στοῦ ἄλλου τό χωράφι σάν ἔρθει ὁ θέρος». Ἄλλά τό δρεπάνι δέν ἔχει «νοῦ» δέν ἔχει «συναίσθημα» καί προτίμηση. Καί μπορεῖ «νά σφυρίζει ἀνά πᾶσα στιγμή καί στό δικό μας τό χωράφι».

Γιά ν' ἀποφύγουμε αὐτό τόν ἀπρόσμενο καί ἀνεπιθύμητο «θέρο» ἄς προσέξουμε καί ἄς ἀποφύγουμε «πάση θυσία» τήν πρώτη ἐπαφή, τήν πρώτη προσέγγιση μέ τούς οἰουοδήποτε στρατολόγους. Ὅποιες καταστάσεις καί ἄν ἀντιμετωπίζουμε, ὅπως ἀποτυχίες, ἀνιάτες ἀρρώστειες, θανάτους, οικονομικά προβλήματα, ἀνέχεια, ἀνεργία, αἰσθήματα μοναξιάς, ἀποτυχία ἢ διάλυση σχέσεων κ.λ.π. κ.λ.π., ἄς ἐμπιστευτοῦμε ὅλες αὐτές τίς ἀντιξοότητες τοῦ βίου σέ κάποιον πού εἶναι πολύ γνωστός μας καί μᾶς ἀγαπάει πραγματικά. Οἱ σέκτες ἐκμεταλλεύονται ὅλα τά ἀνθρώπινα ποροβλήματα, ὅλες τίς δυσμενεῖς καταστάσεις. Ὑπάρχουν πνευματιστικές ομάδες π.χ. πού ἰσχυρίζονται ὅτι μποροῦν νά μᾶς φέρουν σέ ἐπικοινωνία μέ ἀγαπημένα πρόσωπα μετά τό θάνατό τους. Καί ἐντυπωσιάζουν μέ κάποια «φαινόμενα» πού ὀφείλονται ἴσως σέ αὐθυποβολή, ὑπνωση ἢ σατανιστική ἐπέμβαση.

Προτείνουμε, ὅταν ἔχει κανεῖς προβλήματα ὑπαρξιακά ἢ ἄλλα, νά ἀναζητήσει οὐσιαστική συμπαράσταση καί βοήθεια στήν Ἐκκλησία μας. Εἶναι γεγονός ὅτι τό νά γνωρίζει ὁ ἀνθρώπος ἀπό ποῦ ἔρχεται, ποιά εἶναι ἡ θέση του μέσα στή Δημιουργία, ποῦ πηγαίνει, εἶναι πράγματα πολύ σημαντικά γιά τήν ὑπαρξή του. Ὑπάρχει ἀπάντηση σ' ὅλα αὐτά τά ἐρωτήματα στό χωρο τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄν καταφύγει σίς «προφρές» τῶν διαφόρων ομάδων τό μόνο πού θά

ἐπιτύχει εἶναι νά γίνει ἓνα ἄβουλο ὄν σίς ὀρέξεις καί στά βίτσια τῶν διαφόρων «Ἁγίων Διδασκάλων» τῆς παραθησκείας καί τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ. Ἄν προτιμήσει ὅμως νά ἀναζητήσει ἀπάντησεις καί λύσεις στόν πνευματικό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας καί γίνει συνειδητά πιστός ζώντας τήν ἀληθινή χριστιανική πίστη, θά ἀκολουθήσει ἓνα δρόμο ἀγάπης, διακονίας χωρίς ὑπαρξιακά κενά καί ἀδιέξοδα. «Θά κατανοήσει, ὅπως ἔλεγε σέ ὀμιλίες του ὁ π. Ἀντώνιος, ὅτι ἀποτελεῖ εἰδικό δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, πῶς ἡ ζωή του προέρχεται ἀπό τή θεία βούληση καί ἀγάπη, πῶς γι' αὐτό τό λόγο ἔχει βαθύτατο νόημα, πού ξεπερνάει τόν τάφο, πῶς ὑπάρχει οὐράνια θαλπωρή καί στοργικός Πατέρας. Ὅποιος ὅμως δέν ἔχει "ριζώσει" στήν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα καί δέν ἀποβλέπει στήν ἀνάσταση καί στήν ἀφθαρσία, εὐκόλα πέφτει θῦμα ἄλλης διδασχῆς, λόγου χάρη τῆς μετενοάρκωσης πού προβάλλεται σάν ἐρμηνεία ζωῆς καί σάν "λύση" ἀπό τίς ὀμάδες τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί τῆς νεοειδωλολατρείας».

Στήν Ἐκκλησία, λοιπόν, θά βροῦμε τήν πραγματική αὐτοπεποίθηση, τήν ὀρθόδοξη ξεστασιά καί τήν πίστη ὅτι εἶναι μεγάλη εὐλογία νά εἶναι κανεῖς ὀρθόδοξος Χριστιανός. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου μας εἶναι ἡ κοινωμία τῶν «ἐν Χριστῷ» ἀδελφῶν, εἶναι «ὁ πνευματικός χῶρος πού ὁ πιστός ἔχει τήν ἐμπειρία τοῦ «εἶς ἐν Χριστῷ» καί τοῦ «ἀλλήλων μέλη».

Μέσα στήν Ἐκκλησία θά πρέπει σίς προσευχῆς μας, ἀγαπητοί ἀναγνώστες, νά ἀναπέμψουμε καί δεήσεις ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν μας τῶν αἰχμαλώτων τῶν σεκτῶν, πού ἔχουν καταντήσει «πραμάτεια» καί δέν μποροῦμε μέ ἀνθρώπινες ἐνέργειες νά τούς ἀλλάξουμε τή σκέψη. Μᾶς εἶπε ὁ Κύριός μας ὅτι «τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις, δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λουκ. ιη' 27). Οἱ ἀπογοητευμένοι γονεῖς ἀπό τήν «κατάντια» τῶν παιδιῶν τους, ὅσων ἔπεσαν θῦματα νεοφανῶν αἰρέσεων καί καταστροφικῶν λατρειῶν», ἄς ἐμπιστευτοῦν τό πρόβλημά τους στόν Κύριο, ἄς μετέχουν μέ ὄλη τους τήν ψυχή στήν Ἐκκλησιαστική ζωή, προσευχόμενοι ἀδιαλείπτως γιά τή θεία ἐπέμβαση πού εἶναι ἡ μόνη σέ τέτοιες περιπτώσεις βοήθεια σωτηρίας. Καί ὅλοι μαζί γιά τά θέματα αὐτά «τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν».

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ “ΣΚΟΠΙΑ”

κ. Άννας Μπουρδάκου, μέλους του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Ο Έρευνητής ό όποϊος μελετᾶ τήν ιστορία τής εταιρίας “Σκοπία” συναντᾶ ἕνα μεγάλο ἐρώτημα: ὅτι ἡ ἐπιμελής μεθοδική καί πολύ καλά μελετημένη συγκρότηση μιᾶς θρησκείας ἡ ὁποία στρέφεται ἐναντίον ὄλων τῶν ἄλλων θρησκειῶν θά εἶχε ὑπάρξει ἐάν δέν ὑπῆρχε ὁ Κάρολος Ρῶσσελ; Κι ἀκόμη θά εἶχε αὐτή τήν ἐξέλιξη ὥστε ἀπό μία μικρή ὁμάδα 6 ἀτόμων ὅπως ξεκίνησε τώρα νά ἀριθμεῖ 7.000.000 περίπου ὁπαδούς σέ ὅλο τόν κόσμο;

Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό ἀπαιτεῖ ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἐρευνητοῦ τήν ἐξιχνίαση αὐτῆς τῆς ἀμφιλεγόμενης προσωπικότητας -καί ἀπό τούς ἴδιους τούς συνεργάτες του. Ὁ χαρακτηρισμός αὐτός εἶναι ὁ ἠπιώτερος πού εἶναι δυνατὸν νά τοῦ ἀποδοθεῖ καί ἀπό ἀπόψεως σωματικῆς ἀλλά καί πνευματικῆς. Ἡ πρώτη φάση τῆς ἔρευνας ἐπικεντρώνεται στό οἰκογενειακό του περιβάλλον ὅπου ἀνετράφη καί στό εὐρύτερο ἀπό θρησκευτικῆς ἀπόψεως. Ἀνετράφη ἀπό γονεῖς Πρεσβυτεριανούς, ἔχασε τήν μητέρα του σέ πολύ μικρή ἡλικία. Ὅταν ἔγινε 13 ἐτῶν ἐγκατέλειπε τούς Πρεσβυτεριανούς γιά νά ἐνταχθεῖ στήν ἐκκλησία τῶν κογκρεσιοναλιστῶν καί σέ ἡλικία 18 ἐτῶν εἶχε ἀπορρίψει ὅλες τίς θρησκείες καί «εἶχε πλέον τήν λογική τῆς ἀπιστίας». Ἐπίσης ἐμελέτησε καί τίς Ἀνατολικές θρησκείες, ἕως ὅτου ἐγνώρισε τούς Ἀντιθεντιστές καί ἄρχισε νά συνεργάζεται μαζί τους (**βιβλίον τοῦ ἔτους 1983 σελ. 34, 35**).

Σέ δεύτερη φάση βλέπουμε τό ἐμπορικό του δαιμόνιο πού σάν ἐπακόλουθο εἶχε τήν ἀπληστία τοῦ πλουτισμοῦ.

Ἡ τρίτη φάση τῆς ἔρευνας εἶναι ἡ διαπίστωση ὅτι ὁ Ρῶσσελ δέν εἶχε καμία πραγματική ἀναζήτηση θρησκευτικῆ. Ἦταν φιλόδοξος, ἐκμεταλεύθηκε τίς ἐσχατολογικές τάσεις τῆς ἐποχῆς του, συγκέντρωσε διάφορες κακοδοξίες ἀπό τίς τότε ὑπάρχουσες αἱρέσεις, ἔκαμε ἕνα κράμα καί τό παρουσίασε σάν δικό του δημιούργημα. Αὐτοπροσδιορίστηκε ὡς ὁ ἄγγελος τῆς ἐκκλησίας τῆς

Λαοδικείας, σάν ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος» σάν ἄλλος Ἰεζεκιήλ, ὁ λόγος του ἦταν λόγος Θεοῦ.

Πρόεδρος τῆς εταιρείας “Σκοπία”, τοῦ δικοῦ του δηλ. δημιουργήματος, καί κύριος μέτοχος παρουσίαζε μέσῳ τῶν ἐντύπων του ὅ,τι ἤθελε δίχως καμμία ἀντίρρηση ἀπό κανένα.

Μέ αὐτήν τήν ἀπολυταρχία οἰκοδομήθηκε ἡ εταιρεία.

Οἱ διάδοχοι τοῦ Ρῶσσελ προχωροῦν μέ μῖσος ἐναντίον κάθε Χριστιανικῆς ὁμολογίας ἀκολουθώντας τά κηρύγματά του, ὄχι ὅμως γιά πολύ οὔτε καί ὅλα...

Διδάσκουν ὅτι ὅταν ἔφυγε ἀπό τήν ζωή καί ὁ τελευταῖος ἀπό τούς ἀποστόλους ἡ Ἐκκλησία ἔπεσε σέ ἀποστασία, ἕως ὅτου ἐφανίσθηκε ὁ Ρῶσσελ μέ τήν ὁμάδα του γιά νά ἀποκαταστήσει τήν ἀληθινή Χριστιανοσύνη. Ἐδῶ ὅμως προβάλλουν δύο προβλήματα: ἡ ὁ Θεός πραγματικά ἐγκατέλειψε τό δημιούργημά Του, ἄρα δέν τό ἀγαποῦσε (ἔστω καί ἀμαρτωλό) καί ἄρα ἡ Ἁγία Γραφή ψεύδεται ὅταν μᾶς λέει: «τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον ὥστε ἔδωκε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ...» (Ἰωάνν. γ' 16). Ὡστε μέ τήν ἔλευση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νά γεφυρωθεῖ τό χάσμα πού προῆλθε ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτονομήθηκε. Ἡ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶπε ψέματα στους μαθητές Του ὅταν τούς ὑπεσχέθη ὅτι θά «εἶμαι μεθ' ὑμῶν πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη' 20). Ἔτσι ἀπαντᾶ ἡ Ἁγία Γραφή.

Ἐπάρχει ὅμως καί τρίτη συνέπεια ἐξίσου ἀσεβῆς καί παρανοϊκή. Ἐάν ἡ Ἐκκλησία ἀπεστάτησε, τότε ἀπεστάτησε καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς ἡ κεφαλή αὐτῆς ἡ ἔμεινε ἡ κεφαλή ἀσώματος δίχως μέλη, ἕως ὅτου ἦλθε ὁ Ρῶσσελ καί ἡ παρέα του γιά νά συμπληρώσουν τό κενό.

Αὐτό εἶναι τό συμπέρασμα πού ἀβίαστα ἐξάγεται ἀπό ὅλα αὐτά πού κηρύττει αὐτή ἡ ὁμάδα τῆς εταιρείας τοῦ Ρῶσσελ καί τῶν διαδόχων του, ἀσχέτως ἐάν ἀλλάζουν οἱ διδασκαλίες κα-

τά διαστήματα. Φυσικά ή οργάνωση αυτή δεν ασχολήθηκε με την Άγια Γραφή με φρόνημα εὐσεβείας καὶ ταπεινώσεως, ἀλλὰ τὴν κακοποιεῖ ἐπὶ πλέον προκειμένου νὰ στηρίξει τὶς βλάσφημες διδασκαλίες της, ἐκδίδοντας βιβλία τὰ ὅποια στεροῦνται πνευματικότητας, ὅσο και ἐάν ἡ ἴδια ὑποστηρίξει τὸ ἀντίθετο. Ὁ ασκοπὸς της ἀπλῶς εἶναι τὸ οἰκονομικὸ ὄφελος. Αὐτὸ θὰ τὸ τονίζουμε συνεχῶς καὶ ἀκούραστα, διότι αἰμορραγεῖ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας κάθε φορά πού ἓνα μέλος πλανᾶται καὶ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν φυσικὸ του χώρο γιὰ νὰ ἐνταχθεῖ στὴν οργάνωση αὐτή, πού ἀξιῶνει ὅτι εἶναι ἡ πραγματικὴ Χριστιανισμὸς, ἰσχυριζόμενη ὅτι κηρύττει τὸ «νέο Εὐαγγέλιον τῆς ἐγκαθιδρυμένης βασιλείας τοῦ 1914»;

Ἡ Ἅγια Γραφή ὁμως ἀπαντᾷ: «Ἐάν ἡμεῖς ἡ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ σᾶς κηρύττει ἄλλο εὐαγγέλιον... ἅς εἶναι ἀνάθεμα». (Γαλατ. 8-9). Διδάσκει ἡ Ἅγια Γραφή κάτι γιὰ τὸ 1914; Φυσικά ὄχι. Αὐτὸ τὸ ἐπινόησε ὁ «πιστὸς καὶ φρόνιμος δοῦλος». Ἀλλὰ μήπως λέει ἡ Ἅγια Γραφή ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπραγματοποίησε τὴν Δευτέρα Παρουσία Του τὸ 1914 ἀοράτως εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ τὸ νὰ στρέψει τὴν προσοχή Του στὴν γῆ; Ἀντιθέτως ἡ Ἅγια Γραφή διδάσκει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι παρὸν ἀοράτως μαζί με τοὺς πιστοὺς Του ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναλήψεώς Του ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος ὅπως ὁ ἴδιος ὑποσχέθηκε. Ἐπὶ πλέον ἡ Δευτέρα τοῦ Χριστοῦ Παρουσία πού θὰ πραγματοποιηθεῖ σὲ ἄγνωστο χρόνο, θὰ εἶναι συγκλονιστικὴ, θὰ προηγηθοῦν καταπληκτικὰ γεγονότα, θὰ εἶναι ἔνδοξος καὶ ἐπιφανής ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς τὴν περιγράφει στὸ κδ' κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου: «καὶ τότε θέλει φανεῖ το σημεῖο τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ θέλουσι θρηνησῆαι πάσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς καὶ θέλουσι ἰδεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς».

Ὅλα αὐτὰ πότε συνέβησαν ὥστε νὰ συνδέει ἡ "Σκοπιὰ" τὸ 1914 μετὰ τὴν Β' Παρουσία τοῦ Κυρίου;

Ἀλλὰ ἡ ἐταιρεία "Σκοπιὰ" πρὶν ὀρίσει τὸ 1914, ὡς ἔτος τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἐκήρυττε τὸ ἔτος 1874 σάν ἔτος τῆς δευτέρας Παρουσίας Του. Εἶναι γνωστὴ ἄλλωστε ἡ τρομε-

ρὴ ἑνασχόληση τῆς "Σκοπιᾶς" μετὰ τὶς προφητεῖες τῶν χρονολογιῶν, ἀσχέτως ὅτι καμμία δὲν ἔχει ἐπαληθευθεῖ πῶς ἄλλωστε θὰ ἦταν δυνατόν ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπεν «δὲν ἀνῆκει εἰς ἐσᾶς νὰ γνωρίζετε τοὺς χρόνους καὶ τοὺς καιροὺς...» (Πράξ. α' 7) καὶ ἀκόμη «ὅτι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτὶ ἔρχεται» (Α' Θεσ. ε' 2).

Ὁ «πιστὸς καὶ φρόνιμος δοῦλος» ὁμως θέτει ἑαυτὸν ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ καὶ ὀρίζει χρονολογίες, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ψευδοπροφήτης. Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ οργάνωση αὐτὴ δὲν πτοεῖται μετὰ τίποτα. Ἀφ' ἑνὸς ἔχει τὰ θύματα ὀπαδούς γιὰ νὰ τρέχουν ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι, σὲ πλατεῖες καὶ σὲ λεωφορεῖα νὰ διαθέτουν τὰ ψυχοφθόρα ἐντυπία τῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου, τώρα τελευταῖα ἔχει ἐπιτύχει καὶ κυβερνητικὴ ἀναγνώριση ὡς «γνωστὴ θρησκεία».

Σὲ πρόσφατο ἔγγραφο τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων διαβάζουμε: «...κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρο τοῦ Συντάγματος προστατεύονται ὡς στοιχεῖα τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς τῶν συνειδήσεως ἢ ἐλευθερίας τῆς **λατρείας** τους, ὁ **τρόπος καὶ τὰ μέσα ἔκφρασης τῆς λατρείας**... ». Ποιὰ ὁμως εἶναι ἡ λατρεία αὐτῆς τῆς «γνωστῆς θρησκείας» ὅπως τὴν ἐκφράζει ἡ ἴδια; Στὸ περιοδικὸ τῆς "Σκοπιᾶς" (15-11-2000 σελ. 12) γράφει: «Στὸ κείμενο (Ἅγια Γραφή) ὑπάρχει ἡ λέξη λατρεία πού ἀποδίδεται "ιερὴ ὑπηρεσία" στὴν Μ.Ν.Κ. (μετάφραση Νέου Κόσμου). Ἡ ἱερὴ ὑπηρεσία σχετίζεται μετὰ πράξεις λατρείας. Ναι τὸ κήρυγμα τῶν καλῶν νέων δὲν ἀποτελεῖ μόνον δημόσια ὑπηρεσία πρὸς ἐκείνους πού ἀκοῦν τὰ καλά νέα, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης **πράξεις λατρείας πρὸς τὸν Ἰεχωβά Θεό**». Τώρα πλέον καὶ μετὰ κυβερνητικὴ ἄδεια θὰ ἐξαπολύσει ἡ Σκοπιὰ τοὺς ὀπαδούς της νὰ ἐπισκέπτονται ἀνυποψίαστους πολίτες κάθε ἡλικίας γιὰ νὰ διαδίδουν ὅλες τὶς κακοδοξίες, τὶς ἀντιφάσεις, τὶς ἀντιγραφικὲς διδασχές της, λανσάρωντάς τις ὡς «κήρυγμα καλῶν νέων» ἀλιεύοντας νέα θύματα καὶ προσθέτοντας νέες διαλελυμένες οἰκογένειες στὶς ἤδη ὑπάρχουσες. Καὶ τοῦτο διότι αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ συμφέρον τῆς γνωστῆς πολιτικοοικονομικῆς ἐταιρείας πού ἴδρυσε ὁ Κάρολος Ρῶσσελ καὶ συνεχίζουν οἱ ἀντάξιοι διάδοχοί του.

«ΠΑΙΔΙΚΑ» ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ. ΟΤΑΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ ΚΑΙ ΑΠΡΟΚΑΛΥΠΤΑ ΣΤΗ ΜΑΓΕΙΑ

*Ιωάννη Μηλιώνη, Δ/τουῦ τῆς Σχολῆς Πληροφορικῆς «Ἅγιος Ἰωάννης»
καί μέλους τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.*

Στίς 23 Ὀκτωβρίου 2002, ἓνα νέο «παιδικό» περιοδικό εἶδε τό φῶς τῆς κυκλοφορίας. Ἐνα περιοδικό, πού ἀπευθύνεται κυρίως σέ κορίτσια -κορίτσια ἀπό 7 χρονῶν καί ἄνω, θά προσθέταμε ἐμεῖς. Ἐνα περιοδικό, πού τό κάθε θέμα του, ἄρθρο, εἰκονογραφημένο ἀνάγνωσμα, παιχνίδι, εἶδηση, ἔχει σάν ἐπίκεντρο καί βασικό γνώμονα τή **Μαγεία**. Ὅχι μιά μαγεία, πού προέρχεται ἀπό τόν μῦθο, ὅπως παλιά τήν βροίσαμε στά παιδικά παραμύθια (Χιονάτη, Σταχτοπούτα κ.ά.), ἀλλά τή σύγχρονη διδασκαλία καί πρακτική τῆς μαγείας ὅπως αὐτή βιώνεται καί πραγματώνεται στό χώρο τοῦ **ἀποκρυφισμοῦ** καί εἰδικά στά covens (ὀμάδες ἄσκησης) τῶν συγχρόνων μαγισσῶν, τῶν **Wiccan**. Ἡ παραπάνω προσέγγιση, ἐπιβάλλεται ἀπό τό **Κίνημα** τῆς **Νέας Ἐποχῆς (New Age)**, βασική πρακτική τοῦ ὁποῦ εἶναι ἡ **Μαγεία** κι ἔχει σάν στόχο νά περάσει τήν πίστη ὅτι ὑπάρχει δῆθεν καί «καλή» μαγεία.

Τό «παιδικό» αὐτό περιοδικό φέρει τόν πολύ εὐγλωττο τίτλο «**W.i.t.c.h.**», δηλαδή «**Μάγισσα**», τίτλο, πού δῆθεν προέρχεται ἀπό τά ἀρχικά γράμματα τῶν ὀνομάτων τῶν 5 κοριτσιῶν, πού πρωταγωνιστοῦν στό Comic -τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τόν βασικό πυρήνα τοῦ περιοδικοῦ- καί πού τυγχάνει νά εἶναι **Μάγισσες καί οἱ Φύλακες τοῦ Σύμπαντος!**

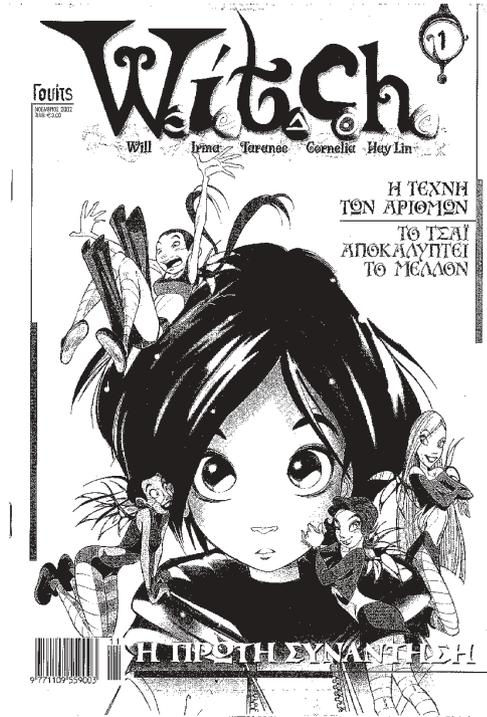
Τό περιοδικό «**W.i.t.c.h.**» εἶναι μηνιαίο, ἐκδίδεται ἀπό τίς ἐκδόσεις «**Νέα Ἀκτίνα Α.Ε.**», Ἐκδοτικό Συγκρότημα, πού ἐξέδιδε καί τό νεοεποχίτικο περιοδικό «**God and Religion**» («**Θεός καί Θρησκεία**») καί τοῦ ὁποῦ Συγκροτήματος, Ἐκδότης εἶχε συχνά ἀναφερθεῖ ὑπέρ τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου (New Age) σέ ἐκδοτικά σημεῖα τοῦ περιοδικοῦ «**Γυναίκα**», πού κι αὐτό ἀνῆκε κάποτε στό Συγκρότημα.

Τό περιοδικό «**W.i.t.c.h.**», ἀποτελεῖ τή μεταγλωττισμένη ἐκδοση ξενόγλωσσου πρωτοτύπου, πού δημιουργήθηκε ἀπό τήν **Elisabetta Ghone** τῆς ἐταιρίας **Disney Ἰταλίας** καί κυκλοφορεῖ σέ κάποιες εὐρωπαϊκές χώρες (**Ἰταλία, Δανία, Σουηδία καί Νορβηγία**).

Πιστεύοντας ὅμως ὅτι: «**Μία εἰκόνα ἀξίζει ὅσο χίλιες λέξεις**», θά ἀφήσουμε τό ἴδιο τό ἔντυπο νά «μιλήσει», ἀπλῶς σχολιάζοντας ὅπου ὑπάρχει λόγος...

Εἰκ. 1. Τό ἐξώφυλλο τοῦ 1^{ου} τεύχους. Μιά... χαρούμενη, ἀνέμελη παρεά πέντε κοριτσιῶν, πού «**κουμπωματικά**» κατέχουν μαγικές δυνάμεις, χωρίς νά τό γνωρίζουν!

Εἰκ. 2. Τά Περιεχόμενα: Ἐκτός ἀπό τό εἰκονογραφημένο ἀνάγνωσμα, τά παιδιά μας διδάσκονται... Ἄριθμολογία (ἢ Ἀριθμοσοφία. Ἡ ἀπόκρυφη ἐπιστήμη) πού προσάγει μυστικιστικό συμβολισμό στούς ἀριθμούς), Τεϊομαντεία (ἢ «**καφεμαντεία**» τῶν κινέζων), Ἀστρολογία, Ἀλχημεία (πῦρ, ἀήρ, γῆ, ὕδωρ), ἀποκρυφιστική Χαρακτηρολογία καί πολλά ἄλλα... τά ὁποῖα θά παρουσιάσουμε ἀναλυτικότερα παρακάτω.

Εἰκ. 1

Εἰκ. 2

ΟΝΕΙΡΟ Ή ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ?

Ταξιδεύεις στον μαγικό κόσμο των ονείρων ή αντιμετωπίζεις με ρεαλισμό την πραγματικότητα; Διπλήσε στις ερωτήσεις που ακολουθούν και θα ανακαλύψεις αν πατάς στην γη ή πετάς στα σύννεφα!

1 Ποια χρώματα κυριαρχούν στα όνειρά σου; ☛ Όλες οι αποχρώσεις του γαλάζιου. ☛ Το άσπρο και το μαύρο. ☑ Όλα τα χρώματα της 'Ιριδας. 2 Ποιο είναι το χαρακτηριστικό του τυχερού σου αντικείμενου; ☛ Είναι πολύχρωμο. ☛ Είναι ένα διάφο που σου έκανε η καλύτερή σου φίλη. ☛ Είναι ασημένιο. 3 Ποιο από τα παρακάτω ζώα θα σ'η συμβόλιζε περισσότερο; ☛ Ένα ολόκληρο αυγό. ☛ Ένα χρυσό αστέρι. ☑ Ένα γκριτό γάτο.	4 Οι τυχεροί σου αριθμοί είναι: ☑ ...α ζυγιά. ☛ ...α ζυγιά, το τρία και το επτά. ☛ ...α μονιά. 5 Μία επιθυμία σου που θέλεις να πραγματοποιηθεί είναι... ☛ ...να ξαναμείνεις με κάποια φίλη σου που έχετε τσακωθεί. ☛ ...να χρωμάτισ τον χορό της βραχής και να αρχίσει να βροχιά! ☛ ...να καταστήσεις τον κορίονό του σχολείου. 6 Για να επικοινωνήσεις με την καλλιτή σου... ☛ ...χρησιμοποιείς έναν μασκό κάδου που μόνο εσύς γουάρδεις.	☛ ...αρέτ μόνο να κοιταχτείτε στα μέσα. 7 Όταν βόσκουσι στο σκοτάδι... ☛ ...τρέμεις σαν το φύλλο. ☛ ...αυτοσυγκεντρώνεσαι. ☛ ...έχεις μεγάλη έμπνευση. 8 Τα ματσάκια σου είναι καλά κρυμμένα... ☛ ...κόττα από την λάμψη του φαγητάκου. ☛ ...στο γαϊρολόγο που έχεις κάτω από το μαξιλάρ σου. ☛ ...βοιά στην μνήμη σου.

- 9** Βλέπεις ένα άσπρο άλογο έξω από το σχολείο. Τι σκέφτεσαι;
- ☛ Στι είναι πολύ καλός σκηνός.
 - ☛ Στι ήρθε να σε παραλάβει ο πράκτοράς σου.
 - ☑ Στι τα άλογα είναι πολύ όμορφα και περρίθωνε ζώα.

Πετάς στα σύννεφα ή έχεις τα πόδια καρφωμένα στην γη?

- 10** Ένα πράγμα που δεν ανέχεται με τίποτα είναι...
- ☛ ...να κοιμισώ με ανοχτά παράθυρο.
 - ☛ ...να σε έκωποτουν την ώρα που είναις γίνωτο.
 - ☑ ...να σε σκεπάζουν για μόνημα την Δευτέρα του κριού.

Τέτοια, μέτρησε πόσα ματσάκια καπέλου, αρχίχες και καλοκάθες έχεις συγκεντρώσει και διάβαζε στην σελίδα που ακολουθεί να αποστέλλονται που ανταποχούν στο σύμβολο που ανακάλυψες τις περισσότερες φορές.

Τα Χρώματα Μιλάνε για Σένα!

Κοιτώντας τα σύμβολα των απαντήσεων του τεστ, επέλεξε ανάμεσα στο **πράσινο**, το **φουξία** και το **μαύρο**, το χρώμα που σε αντιπροσωπεύει περισσότερο και αρχίζω να γράφω σε σελίδα για να ανακαλύψεις ένα ακόμη χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς σου!

Εικ. 3. Τέστ με τό όποιο τά παιδιά μας θά «άνακαλύψουν» τά «μαγικά» χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς τους. Παρατηρήστε τίς έρωτήσεις που περιλαμβάνει τό ένα από τά τρία σύμβολα (τό καπέλλο της μάγισσας). Είναι όλες προσαρμοσμένες στην άποκρυφιστική θεματο-

λογία. Έτσι υποβάλλουν στά κορίτσια μας ότι είναι άποδεκτό τό νά πιστεύεις π.χ. σέ «τυχερούς» αριθμούς (4), νά θέλεις τήν πραγματοποίηση των επιθυμιών σου με «μαγικό» τρόπο (5), νά «αυτοσυγκεντρώνεσαι» (διαλογισμός) (7), νά αναπτύσσεις «ειδικές» σχέσεις με τή σελήνη (8), νά είσαι προληπτικός (9), νά άσκεις άποκρυφιστικές πρακτικές και τελετουργικά άνατολικών θρησκειών (10).

Άκόμη έντοπίζεται έντονο τό σεξουαλικό στοιχείο (κάτι πού διαπνέει όλο τό Comic). Έδώ υποδηλώνεται με τήν παρουσία της Cornelia (με τή μορφή νυμφίδιου/μάγισσας).

Εικ. 4. Τό Comic άρχίζει.

Τίτλος: «Μές στην παρέα τών Witch». Η «παρέα» όμως άποτελείται από μάγισσες.

Σάς παρουσιάζουμε τίς 5 πρωταγωνίστριες. Πέντε νέα κορίτσια 14^{ων} έτών, στην είσοδο της έφηβείας. Άντιπροσωπεύουν όλες τίς φυλές. Η κινέζα Χά Λίν (έλέγχει τό στοιχείο «Αέρας»). Η νέγρα Ταρανέ (έλέγχει τό στοιχείο «Φωτιά»). Η -ίσως- γαλλίδα Ίριμα (έλέγχει τό στοιχείο «Νερό»). Η -πιθανώς- ιταλίδα Κορνέλια (έλέγχει τό στοιχείο «Γη»). Η -ίσως- άγγλίδα Γουίλ (έλέγχει και τά 4 στοιχεία «μέ άποτέλεσμα ή ένέργεια και ή ζωτικότητα της νά είναι **ανεξάντλητες και ή δύναμή της άνυπέροβλητη**»).

Η πολυπολιτισμική κοινωνία πού όνειρεύονται οι νεοεποχίτες, σέ όλο της τό μεγαλείο, ενώ στά χαρακτηριστικά της προσωπικότητας των 5 κοριτσιών -πού προσδιορίζονται από τήν άποκρυφιστική συμβολογία των 4^{ων} αλχημικών στοιχείων- άνετα ταυτίζονται όλα τά κορίτσια τού πλανήτη. Ποιό παιδί, άραγε, δέν ταυτίζεται με ήρωα τού όποίου φέρει όλα τά χαρακτηριστικά και ό όποιος, ήρωας, επιπλέον διαθέτει «ένέργεια και ζωτικότητα **ανεξάντλητες και δύναμη άνυπέροβλητη**»; Άλλά και πού έχει ταχθεί από Άπόκρυφες Ίεραρχίες νά προστατεύσει τήν επίδωση ενός ολόκληρου Σύμπαντος;

ΜΠΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΑ ΤΩΝ Witch

ΙΟΥΤΣ

ΓΟΥΛΙΑ ΙΡΜΑ ΤΑΡΑΝΕ ΚΟΡΝΕΛΙΑ ΧΑΪ ΛΙΝ

Ταρανέ

Απόδρασε σ'αφρημένη... τις σάβου το μπόνος και φρεσκομαγιά... άποκα άποκαή της η φανιά

Ίριμα

Αυδάρησε και πρόστασε... τις ασόνα να φωνάζει και να τραγουδάει άποκαή της το μαγικό

Χάι Λιν

Έλασε σ'αφρημένη... Τους άποκαή ναλέει ήλιου και άποκαή τους ελαφίνους έλέγχε στην δύναμη του άφρα

Γουίλ

Έβρινα σ'αφρημένη... κρέβει μέση της όλη της άνακαή σ'ε φανιά

Κορνέλια

Προσγεμνήθη και άνασε... Πυλίκουσε για παιδά σ'αφρη άφρα και για σ'ε καπρί νυμφίδι άποκαή της η Γη

ΝΗΛΣ ΠΗΡΟΠΗΤΗΡΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΑ

Εικ. 3. Τέστ με τό όποιο τά παιδιά μας θά «άνακαλύψουν» τά «μαγικά» χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς τους.

Εικ. 4. Τό Comic άρχίζει.

Εικ. 5. Κι ενώ τὰ 5 κορίτσια διασκεδάζουν σ' ένα σχολικό πάρτι -τό όποιο, σημειωτέον, γίνεται μέ τήν εύκαιρία τής παγανιστικής γιορτής Χαλουουγούν (Halloween)-, ή **Συμπαντική/Πλανητική Ίεραρχία**, τών 'Ανειλημμένων **Διδασκάλων** (βλέπε Lucis Trust, 'Αλίης Μπέλι κ.ά.) προγραμματίζει τό μέλλον τους. Ο «**Μεγάλος Προφήτης**» -είναι ό νεαρός στό πάνω, άριστερό μέρος τής εικόνας, σάν θιβετανός Λάμα, μέ τό ξυρισμένο κράνιο και τό διακριτικό μουσάκι, ως **άνεστραμμένο τρίγωνο**- συνεργάζεται μέ τόν σύμβουλό του -είναι ή «βιβλική» μορφή μέ τά μακριά γένια-. Είναι χαρακτηριστικός ό χώρος στόν όποιο βρίσκονται οι δύο «διδάσκαλοι», αυτό τό **άπύθμενο φρέαρ**, πού τό έχουμε δει συχνά σέ ταινίες φανταστικού και άποκρυφιστικού περιεχομένου αλλά και σέ ταινίες έπιστημονικής φαντασίας («'Ο Πόλεμος τών 'Αστρων» κ.ά.). Τό φρέαρ αυτό, πού συνήθως συμβολίζει τήν **άβυσσο** ή τό «**τουνελ**» πού διασχίζει ή **ύπαρξη** (ψυχή) για τή μετάδασή της από μία μεταφυσική κατάσταση σέ άλλη, εδώ είναι γεμάτο τοιχογραφίες από **γυμνές γυναίκες φιγούρες** και καθιστούς **Λάμα** μέ **τρίγωνο «φωτοστέφανο»**. Τό **ταντρικό** στοιχείο είναι έκδηλο σέ κάθε λεπτομέρεια τού χώρου, άποδεικνύοντας ότι εδώ δέν έχουμε νά άντιμετωπίσουμε μία τυχαία φανταστική «περιπέτεια» αλλά ένα εις βάθος μελετημένο άποκρυφιστικό σενάριο, πού έκμεταλλεύεται τήν κάθε σχεδιαστική λεπτομέρεια, για νά «έκπαιδεύσει» τά νέα παιδιά μας, ως και στή, γνωστή στους άποκρυφιστικούς κύκλους, «**σεξουαλική άλχημεία**».

Εικ. 6-8. Όμως, έκτός από τούς «καλούς», πού συναντήσαμε (**Εικ. 5**), είναι καιρός νά γνωρίσουμε και τούς «κακούς», πού στόχος τους είναι ή καταστροφή τών 5 ήρωίδων μας.

Ο **Σέντρικ**, (**Εικ. 6**), σικάτος βιβλιοπώλης φαινομενικά και ώραιο νεαρός κύριος, άποδεικνύεται τελικά «ό **Άρχοντας Σέντρικ**», (**Εικ. 8**), ένας **δαίμονας**, μέ βοηθό του τόν κτηνώδη Βάθεκ (**Εικ. 7**) -άλλο **δαίμονα**-, πού σκοπό έχουν νά «ταπεινώσουν» τά κορίτσια.

Εικ. 7

Εικ. 5

Εικ. 6

Εικ. 8

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ «ΝΕΑ» ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

τῆς κ. Δάφνης Βαροβιτσιώτη

«Βουλεύεσθαι καὶ λογίζεσθαι ταυτόν»¹

Ἄριστοτέλης

Β' Μέρος (συνέχεια καὶ τέλος)

Οἱ λόγοι γιὰ τούς ὁποίους δέν ἔχει γίνει ἀντιληπτό ἀπό τό εὐρύτερο τηλεοπτικό κοινό ὅτι, οἱ περισσότεροι τηλεοπτικοὶ δίαυλοι -εἴτε ἐνεπίγνωστα, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τους, εἴτε λόγω πιέσεων, εἴτε λόγω οικονομικῆς δυσπραγίας- ἔχουν πλέον ἀλωθεῖ ἀπό τόν «Νέο Διαφωτισμό» καί ἔχουν ἐπιστρατευθεῖ στόν «ἀόρατο» πόλεμο κατά τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου, εἶναι οἱ ἑξῆς:

1ον. -Διότι πρόκειται γιὰ πόλεμο πράγματι «ἀόρατο», δεδομένου ὅτι διεξάγεται «μέ πνευματικά ὄπλα» καί «κυρίως στόν χῶρο τῆς σκέψης», ἀκριβῶς ὅπως τό «προφήτευσ», πρό πολλῶν δεκαετιῶν, ἡ Ἄλις Μπέηλν, τρίτη Πρόεδρος τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας, ὅταν ἔγραφε ὅτι: «... ὁ πόλεμος πού θά ἐπακολουθήσει αὐτοῦ ...δέν θά ἔχει παρόμοια περίοδο ἐξωτερικῶν σφαγῶν καί αἵματος· θά διεξαχθεῖ κυρίως μέ πνευματικά ὄπλα καί στόν χῶρο τῆς σκέψης...». Σημειωτέον ὅτι, ἡ Ἄλις Μπέηλν (1880-1949) πίστευε ὅτι οἱ παγκόσμιοι πόλεμοι τῆς περιόδου 1914-1945 ἀποτελοῦσαν μιά «προπαρασκευαστική περίοδο καί διάλειμμα προσαρμογῆς πρός τόν νέο κόσμο καί τήν νέα τάξη πού ἀρχίζει νά φαίνεται»².

2ον. -Διότι ὁ τηλεθεατής βαθμιαίως «ἐθίσθηκε», ἀφοῦ ὁ πόλεμος αὐτός, στήν χώρα μας, ἐκτυλίχθηκε σέ ἔκταση χρόνου εἴκοσι πέντε καί πλέον ἐτῶν καί μέ ρυθμό βραδέως ἐπιταχυνόμενο: Ἀρχικά, τά «πνευματικά ὄπλα» χρησιμοποιήθηκαν ἀπό συγκεκριμένους διαμορφωτές γνώμης σέ λογικοφανεῖς, ἀλλά ἤπιες, ἀμφισβητήσιμες τοῦ παραδοσιακοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καί τοῦ συνειδέσθαι, μέ συχνό-

τητα μίας ἐκπομπῆς μηνιαίως, σέ ἓνα μόνο δίαυλο. Στή συνέχεια, χρησιμοποιήθηκαν ἀπό διαφόρους καθοδηγητές-ἐκπροσώπους τῆς «προοδευτικῆς», «ριζοσπαστικῆς» καί «εὐαισθητοποιημένης» σκέψης, σέ ἔντονες ἀψιμαχίες κατά τῶν παραδοσιακῶν ἀξιῶν, μέ συχνότητα μιᾶς ἐκπομπῆς ἑβδομαδιαίως, σέ κάθε δίαυλο· κατόπιν, σέ ἐντονότερες συγκρούσεις, μέ συχνότητα μιᾶς ἐκπομπῆς ἡμερησίως ἀνά δίαυλο, πού κατέληξαν στόν σημερινό -ἀόρατο μέν, ἀλλά ἀνηλεῆ- καταγιστικό πόλεμο, ὅπου κάθε δίαυλος -πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων- βομβαρδίζει τό ἀνυποψίαστο κοινό ἀσταμάτητα καί ἐπί εἰκοσιτετραώρου δάσεως.

3ον. -Διότι, ὁ πόλεμος αὐτός διεξάγεται ὑπό ἄνιστους ὅρους, δεδομένου ὅτι ἡ ἀνυποψίαστη κοινωνία δέν γνωρίζει, οὔτε ὅτι ἔχει κηρυχθεῖ, οὔτε ὅτι διεξάγεται ὑπό τίς σκληρότερες προϋποθέσεις, οὔτε καί ὅτι αὐτό πού διακυβεύεται εἶναι τό πνεῦμα καί ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, ἡ βούλησή του, καί -συνεπῶς- τό μέλλον του. Τό μόνο πού ἀντιλαμβάνεται σήμερα ὁ μέσος τηλεθεατής εἶναι ὅτι ὁ ἴδιος βυθίζεται -χωρίς Θεό καί ἐλπίδα- σέ μιά ὀλοένα ἐπαυξανόμενη σύγχυση, ἀπορρύθμιση καί ἔντονη δυσαρμονία σέ σχέση μέ τήν καθεστημένη πραγματικότητα· ὅτι ἡ κοινωνία του δυσλειτουργεῖ, ἀποσυντονίζεται καί ἀποσυντίθεται· ὅτι δηλαδή ὁ πολιτισμός του βρῖσκεται σέ κρίση, καί ὁ ἴδιος σέ θανάσιμο κίνδυνο, εἰδικά μέ τήν ἔλευση τῆς νέας χιλιετίας.

Μιά προσεκτικὴ ἀνάλυση τοῦ τρόπου λειτουργίας τῶν ἐν λόγω διαύλων ὀδηγεῖ στήν διαπίστωση ὅτι, οἱ βασικές μεθοδεύσεις στίς ὁποῖες αὐτοὶ καταφεύγουν εἶναι οἱ ἑξῆς:

Α. -Ἀποκλείουν -ὅταν δέν τό «πολεμοῦν»- κάθε "παραδοσιακό" μήνυμα ἀπό ἐκπομπές διαλόγου καί ἐνημέρωσης -ἀκόμα καί ἀπό μουσικές ἐκπομπές- ἀπό τηλεοπτικές σειρές, κινηματογρα-

1. «Τό νά λαμβάνη κανεῖς μίαν ἀπόφασιν ἰσοδυναμεῖ μέ τό νά κρίνη διά τοῦ λογιμοῦ», Ἄριστοτέλους, Ἡθ. Νικ. 1113 α' 12.

2. Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, «Νέα Ἐποχή», μααριστοῦ π. Ἄ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἐκδ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1990, σελ. 105. (Ἡ Ἐξωτερικέωση τῆς Ἱεραρχίας, σελ. 453-454, καί Ἡ Ἐπανεμφάνιση τοῦ Χριστοῦ, Ἄλις Μπέηλν, σελ. 10).

φικές ταινίες, ακόμα και από σειρές κινουμένων σχεδίων για παιδιά, ενώ

Β. -Προβάλλουν κατ' αποκλειστικότητα τηλεοπτικές σειρές, κινηματογραφικές ταινίες, τηλεπαιχνίδια, ψυχαγωγικές εκπομπές, ακόμα και σειρές κινουμένων σχεδίων για παιδιά, πού διαχέουν τά μηνύματα και τά «ιδανικά» του «Νέου Διαφωτισμού»

Γ. -'Αποκλείουν -πλήν σπανίων εξαιρέσεων- κάθε έγκυρο και "υποψιασμένο" ύποστηρικτή της "παλαιᾶς" κοσμοθεώρησης, ενώ

Δ. -Προβάλλουν μονομερώς συγκεκριμένους «διαμορφωτές γνώμης» ή «καθοδηγητές σκέψης».

Πρός τό παρόν, από τό σύνολο τῶν ἐπιθέσεων πού ὁ «ἀόρατος» πόλεμος ἔχει ἐξαπολύσει διά τῆς τηλεόρασης, οἱ περισσότεροί ἐνήλικοι τηλεθεατές ἔχουν ἐντοπίσει μόνον τά πλέον ἐμφανῆ στοιχεία τῆς χειραγώγησης πού ὑφίστανται, ἀφοῦ ἐπί χρόνια προσπαθοῦν -ματαίως- νά ἀντιδράσουν κατά τῶν προϊόντων νεοεποχίτικης ὑποκουλτούρας, τῆς ἄλογης βίας, τῆς διαστροφικῆς σεξουαλικότητας, τῶν ναρκωτικῶν, τῆς μαγείας καί τοῦ σατανισμοῦ, μέ τά ὅποια οἱ δῖαυλοι βομβαρδίζουν αὐτούς καί τά παιδιά τους (σημειωτέον ὅτι, τό πρόβλημα τῆς τηλεοπτικῆς χειραγώγησης τῶν παιδιῶν καί τῶν ἐφήβων παραμένει τραγικά ἄλυτο).

Ἀπομένει, τώρα, αὐτοί οἱ ἴδιοι τηλεθεατές νά συνειδητοποιήσουν καί τό εὖρος, τήν ἔκταση καί τό βάθος τῆς ἐπιρροῆς τῶν διαμορφωτῶν ἢ καθοδηγητῶν γνώμης ἐπί τῆς σκέψης τους. Τοῦτο προϋποθέτει μιά -πιθανόν ἐπώδυνη- ἀποσασιοποίησή τους ἀπό θαυμαζόμενα πρόσωπα, παρά τό κῦρος μέ τό ὅποιο τά ἄτομα αὐτά περιβάλλουν ἑαυτούς καί ἀλλήλους, παρά τίς -ἐπιδεικνύομενες καί μή ἐλέγξιμες- γνώσεις τους, παρά τίς θέσεις ἰσχύος καί ἀναγνώρισης πού κατέχουν, καί παρά τήν τεράστια ἐπιβολή καί τήν ἀκλόνητη αὐτοπεποίθησή τους. Ἴσως τούς ἐνδιαφερόμενους τηλεθεατές βοηθήσει ἡ σκέψη ὅτι, οἱ διαμορφωτές γνώμης -πού μονοπωλοῦν τούς δῖαυλους, ἀνακυκλοῦντες ἑαυτούς καί ἀλλήλους- εἶναι σέ τέτοιο σημεῖο ἀπαραίτητοι, χρήσιμοι καί πολύτιμοι γιά τήν διεξαγωγή τοῦ «ἀοράτου» πολέμου, ὥστε εἶναι ἀδιανόητο νά ἐπιλέγονται τυχαίως. Ἀντιθέτως, καί σύμφωνα μέ ὅλες τίς ἐνδείξεις- πρόκειται περί ἀτόμων πού ἔχουν προ-

επιλεγεῖ προσεκτικά, ἐπί τῆ βάσει εἰδικῶν κριτηρίων. Βασικά κριτήρια ἐπιλογῆς τους ἀποτελοῦν οἱ συγκεκριμένες -ἐκπεφρασμένες ἢ κρυφές, καλοπροαίρετες ἢ ἐνεπίγνωστα στρατευμένες- «ἀποδομητικές» πεποιθήσεις τους: ὑπ' ὄψιν λαμβάνονται καί οἱ «ἐπικοινωνιακές» τους ἱκανότητες (πειθῶ, εὐστροφία, εὐγλωττία, εὐελξία, καθώς καί ἡ δυνατότητα «χειρισμοῦ» κάθε κατάστασης καί ἀποπροσανατολισμοῦ τῆς συζήτησης ἢ τοῦ «ἀντιπάλου», δυνατότητες πού προϋποθέτουν «ικανότητες» ὅπως, στρεψοδικία, σοφιστεία, προσποίηση, ἀνακολουθία, ἐκφοβισμός, κ.ο.κ.). Ἐπίσης, σημαντικό κριτήριο ἀποτελεῖ καί ἡ ἔντονη, χαρισματική, μαγνητική, ἢ "ὑπνωτική" προσωπικότητά τους. Ἐνα εἶναι ἀδιαμφισβήτητο: Εἴτε ἐν ἀγνοία τους καί καλοπροαίρετα, εἴτε ἐν πλήρη ἐπιγνώσει τῆς ἀποστολῆς τους, οἱ καθοδηγητές γνώμης ἔχουν ἀναλάβει τήν «ἀποδόμηση» τοῦ -κατ' αὐτούς- "παλαιοῦ" κόσμου καί τήν διαμόρφωση μιᾶς "νέας" σκέψης, κατάλληλης γιά τόν "νέον ἄνθρωπο" τῆς Νέας Ἐποχῆς. Μπροστάρηδες στον «ἀόρατο» πόλεμο, οἱ διαμορφωτές ἢ καθοδηγητές σκέψης *ἐκπαιδεύουν* - ὁ καθένας ἀπό τόν τομέα του- ὡς νέοι, σύγχρονοι, ἰνστρουχτορες³, τήν σκέψη τοῦ ἀνυποψίαστου κοινοῦ.

Μιά πρώτη σύγκριση τοῦ πλαισίου καί τῆς δράσης τῶν παλαιῶν καί τῶν σύγχρονων ἰνστρουχτόρων ἀποκαλύπτει ἐνδιαφέρουσες καί πολύ διαφωτιστικές ἀντιστοιχίες:

- I. Πόλεμος: Τότε, μέ *«περίοδο ἐξωτερικῶν σφαγῶν καί αἵματος»*. Τώρα, μέ *«πνευματικά ὄπλα»* καί στόν *«χῶρο τῆς σκέψης»*
- II. Θεωρία: Τότε, μαρξισμός-λενινισμός. Τώρα, «Νέος Διαφωτισμός»
- III. Ἐκπαίδευση: Τότε, καί τώρα, καθοδήγηση, χειρισμός, χειραγώγηση τῆς σκέψης τῶν «πολλῶν»
- IV. Ὅραμα: Τότε, ἐγκαθίδρυση στόν πλανήτη τοῦ «Παραδείσου τοῦ Ἐργάτη». Τώρα, ἐγκαθίδρυση στόν Πλανήτη-Γῆ τοῦ Παραδείσου τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Στό σημεῖο αὐτό, ὅμως, παύουν οἱ ἀντιστοιχίες μεταξύ τῶν πολέμων καί τῶν ἰνστρουχτόρων τους, καί ἀρχίζουν οἱ διαφορές τους. Πρόκειται γιά διαφορές καταλυτικές, διότι ἀφοροῦν στήν

3. Ἀπό τό λατινικό οὐσιαστικό "instructio", πού σημαίνει "ἐκπαίδευση".

τελική επιδίωξή τους. "Αγνωστη στους πολλούς, ή τελική επιδίωξη του σύγχρονου «άόρατου» πόλεμο που διεξάγει ο «Νέος Διαφωτισμός» εναντίον του δυτικού πολιτισμού, είναι αυτή που καθορίζει -κυρίως όμως επεξηγεί (χωρίς κατ' ουδένα τρόπο νά τις διακαιολογεί)- τις μεθοδεύσεις⁴ στις οποίες καταφεύγουν οι ινστρούχτορες του.

Ποιά είναι, λοιπόν, ή τελική επιδίωξη του «Νέου Διαφωτισμού», και σέ τί αποσκοπεί ο «άόρατος» πόλεμος που διεξάγει -μέ άρωγούς τους σύγχρονους ινστρούχτορες- κατά του δυτικού ανθρώπου στον «χώρο της σκέψης»;

Στά έρωτήματα αυτά ή άπάντηση είναι μία και ένιαία: Δεδομένου ότι, σύμφωνα μέ τον Άριστοτέλη, «βουλευέσθαι και λογίζεσθαι ταυτόν» -δηλαδή, βούληση και λογική σκέψη ταυτίζονται- ένας πόλεμος που διεξάγεται στον «χώρο της σκέψης» του «έχθρου», άφ' ενός μέν στρέφεται κατά της λογικής του, άφ' έτέρου δέ στρέφεται κατά της βούλησής του, μέ σκοπό την άλωσή της. Η επιδίωξη αυτή καθιστά έναν τέτοιο «άόρατο» πόλεμο πολύ πιο επικίνδυνο από τον "συμβατικό". Και τουτο διότι, ο "συμβατικός" πόλεμος γεννά ήττημένους που, όμως, διατηρούν πλήρη την διαύγεια πνεύματος, ώστε νά έχουν *έπίγνωση* της ήττας τους; Γνωρίζουν ότι ή *έξωτερική* έλευθερία τους άλώθηκε, διότι, πράγματι, *μόνον* αυτή έχει άλωθει· ή *έσωτερική* έλευθερία τους -ή έλευθερία της βούλησής τους, δηλαδή- παραμένει άλώδητη. Κατά συνέπεια ή ύποδούλωσή τους είναι προσωρινή.

Ο «άόρατος» πόλεμος, όμως, που αποσκοπεί στην άλωση της *έσωτερικής* έλευθερίας του «έχθρου», παραπλανά τό θυμα του: Μέ δόλωμα την «έλευθερία χωρίς σύνορα και χωρίς περιορισμούς», ανταλλάσσει την *έσωτερική* έλευθερία του ανθρώπου μέ την άσυδοσία -ψυχοπνευματική και σωματική. Έτσι, γεννά ήττημένους που, όχι *μόνον* δέν έχουν την διαύγεια πνεύματος ώστε νά έχουν *έπίγνωση* της ήττας τους, αλλά *έκλαμβάνουν* την ήττα τους ως θρίαμβο «άπελευθέρωσης» ήττημένους, *ύπερήφανους* για την ήττα τους· ήττημένους που *έπιχαιρούν* για την *έξαφάνιση* της ίδιας τους της βούλησης. Ο «Νέ-

ος Διαφωτισμός», όμως, γνωρίζει ότι αυτό καθιστά την ύποδούλωσή τους ολοκληρωτική και μή αναστρέψιμη.

Τό ολοκληρωτικό και μή αναστρέψιμο της εξαφάνισης -όχι άπλώς της έλευθερίας της βούλησης του σύγχρονου ανθρώπου, αλλά- αυτής καθεαυτής της βούλησής του, δέν άποτελεί μελλοντική επιδίωξη, ούτε προσωπική *έκτίμηση*. Συγκεκριμένα επί του θέματος αυτού, ο Μ. Μπούκτσιν διευκρινίζει ότι, ο «Νέος Διαφωτισμός» προσφέρει τις νέες συνιστάμενες ενός «πραγματικά πρακτικού επανακαθορισμού της έλευθερίας, που σπάνια προσέγγισαν στην σφαίρα της σκέψης ως ένας Φουριέ, ένας Μάρξ ή ένας Μπακούνιν»⁵!

Οι πρακτικές επενέργειες του «Νέου Διαφωτισμού» επί της προσωπικότητας του σύγχρονου ανθρώπου και ή ποιότητα της «επανακαθορισμένης έλευθερίας» του άποτελούν πλέον πραγματικό γεγονός, ή διαπίστωση του όποιου έχει θεωρηθεί πολλούς: «Θά ξεκινήσω -γράφει ο Μαρσέλ Γκοσέ- από μία συνολική παρατήρηση για την περίοδο την οποία διανύουμε, παρατήρηση που συμπυκνώνεται σέ μία λέξη, *είρήνευση*, ή *άν προτιμάτε την άπόχρωση του συνωνύμου... κατευνασμό*»⁶. Ένώ, ο Ντ. Ντικλό, που συμφωνεί μ' αυτές τις διαπιστώσεις, περιγράφει τον «κατευνασμό», ως «...ένα ιδεώδες *ύπνωτικής άρμονίας* που επικρατεί στην παγκοσμιοποιούμενη κοινωνία μας, *μία μηχανοποίηση του πνεύματος, ένα λήθαργο του ύποκειμένου, και όλα αυτά θεωρούμενα ως όροι της οίκουμηνικής τάξης των πραγμάτων*»⁷.

Ός πραγματικό έγχείρημα, ή εξαφάνιση της βούλησης του ανθρώπου -άν και «προφητεύθηκε» από πρώτον τον Ντοστογιέφσκυ στους "Δαιμονισμένους" του- άποτελεί πρωτοφανές γεγονός στην Ιστορία της Άνθρωπότητας.

5. «Αύθορητισμός και Όργάνωση» του Κόλλιν Γουόντ, κφάλαιο πρώτο μέ όμώνυμο τίτλο, ύπογραφόμενο από τον Μάρσαλ Μπούκτσιν, έκδ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, Β' έκδ., σελ. 15.

6. «Essai de psychologie contemporaine, I. Un nouvel age de la personnalite» (Δοκίμιο σύγχρονης Ψυχολογίας, Μία νέα εποχή της προσωπικότητας), Le Debal, Μαρσέλ Γκοσέ, Ιούνιος 1998.

7. Η νέα τάξη στην πληροφορική, *Μίσος για την σκέψη*, Denis Duclos, κοινωνιολόγου και διευθυντού έρευνών στό Έθνικό Κέντρο Έπιστημονικής Έρευνας (CNRS) έφημ. ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ (Le Monde Diplomatique), 21.2.1999, σελ. 38 και έπ.

4. Η περιγραφή των μεθοδεύσεων θά γίνει στα έπόμενα τεύχη του ΔΙΑΛΟΓΟΥ, μέ τίτλο «Οι Ίνστρούχτορες της Νέας Έποχής».

ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΠΡΟΟΔΟΣ Ή ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΗΣΗ;

του κ. Κων/νου Ί. Χολέβα, πολιτικοῦ ἐπιστήμονος*

Παράδοση. Ἐκ τοῦ ρήματος παραδίδω, τό ἀρχαῖο παραδίδωμι. Αὐτά πού παραλάβαμε ἀπό τίς προηγούμενες γενεές. Ὁ ἀποθησαυρισμένος στήν συλλογική μνήμη τοῦ λαοῦ μας πλοῦτος ἀξιῶν, ἠθῶν καί ἐθίμων, βιωμάτων καί ἀντιλήψεων τῆς ζωῆς. Τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, μάθημα ἱστορίας "ἐς αἰί", ὁδηγός πρὸς τό μέλλον μέ βάση τήν πείρα τοῦ παρελθόντος. Πλούσια ἡ Παράδοση στήν πατρίδα μας. Βασισμένη στό κλασσικό τετράπτυχο τοῦ Ἡροδότου, ὁ ὁποῖος ἐξηγεῖ τά στοιχεῖα ἐνότητος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ: Τό ὅμαιμον, δηλαδή ἡ συνείδηση κοινῆς καταγωγῆς, ἡ αἴσθησις ἱστορικῆς συνέχειας θά λέγαμε σήμερα. Τό ὁμόγλωττον, ἡ διαχρονικότητα τῆς γλώσσας μας, ὁ πλοῦτος της καί ἡ συνέχεια τῆς ἀνά τούς αἰῶνες καί μέσα ἀπό τοπικές διαλέκτους καί διάφορες ξενικές ἐπιδράσεις. Τά κοινά τῶν Θεῶν ἰδρύματα, δηλ. ἡ θρησκευτική πίστις. Ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανική Ἐκκλησία καί Παράδοση, ἡ ὁποία «μένουσα ἐν ἑαυτῇ τά πάντα καινίζει». Καί τό ὁμότροπον. Οἱ συνήθειες τοῦ λαοῦ, τά βαθεῖα ριζωμένα ἔθιμα, ἡ θυζαντινὴ καί δημοτικὴ μας τέχνη, ὁ σεβασμός στόν οἰκογενειακό θεσμό.

Ἐνοχλοῦνται ὀρισμένοι καί χλευάζουν ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι ἀνακλαύψεις ἐνός «ἐκκλησιαστικοῦ συντηρητισμοῦ», ὅπως λέγουν. Ὅμως φαίνεται ὅτι δέν ἔχουν διαβάσει οὔτε τούς κλασσικούς τοῦ Ἀρχαιοελληνικοῦ πνεύματος. Διότι ἂν διάβαζαν μέ καθαρό νοῦ τόν Ἀριστοτέλη στό περισπούδαστο σύγγραμμά του «Ἀθηναίων Πολιτεία» θά μάθαιναν ὅτι καί στήν ἀρχαία Ἀθηναϊκὴ Δημοκρατία ἡ ἐπιλογή τῶν Ἐννέα Ἀρχόντων (ὑπουργῶν) ἐγένετο ἀπό τήν Βουλή καί τό Δικαστήριό μέ τά ἐξῆς κριτήρια (κεφ. 55, παρ. 3): «Τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα καί τὴν προθυμία γιὰ ὑπεράσπισή της, τὸν σεβασμὸν στοὺς γονεῖς, τὴν θρησκευτικὴν πίστην». «...Ἐπειτα τὸν ρωτοῦν ἂν ἀποδίδει λατρεία στόν Πατρῶο Ἀπόλλωνα καί τόν

Ἐρκειο Δία καί πού εἶναι τά ἱερά, στά ὁποῖα τὴν ἀποδίδει. Ἐὰν ἔχει οἰκογενειακοὺς τάφους καί πού βρισκονται αὐτοί. Ἐὰν μεταχειρίζεται καλά τούς γονεῖς του, ἂν πληρώνει τούς φόρους του καί ἂν ἔχει ὑπηρετήσει κατὰ τίς ἐκστρατεῖες... » (μετάφραση τῆς Ἀλόης Σιδέρη, ἐκδόσεις ΑΓΡΑ, Ἀθήνα 2000).

Αὐτοί, λοιπόν, πού ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καί τούς ἄλλους κληρικούς μας πού ἀναφέρονται στήν Πίστη, στόν πατριωτισμό, στόν σεβασμὸν στήν οἰκογένεια, στήν καλλιέργεια τῆς ἱστορικῆς μας συνειδήσεως, οὐσιαστικά ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Διάρκεια, ἀπὸ τὴν διαχρονία τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί πολεμοῦν τίς ἀξίες πού μᾶς κράτησαν ὀρθίους κάτω ἀπὸ ποικίλες δουλεῖες καί δοκιμασίες.

Καί ἀκοῦς ἀπὸ κάποιες φωνές τό ἐπιχείρημα: «Ναί, καλά ὅλα αὐτά, ἀλλὰ τώρα ἀνήκουμε στήν Ἐνωμένη Εὐρώπη. Τί χρειαζόμαστε τίς παραδοσιακὲς ἀξίες;» Πάλι πιάνονται ἀδιάβαστοι. Διότι ἀγνοοῦν ὅτι κορυφαῖοι Νεοέλληνες πού σπούδασαν, μελέτησαν καί γνώρισαν πολὺ καλά τὴν Δυτικὴν Εὐρώπη, γύρισαν ὕστερα στόν τόπο τους καί καλλιέργησαν μέ μεγαλύτερη αὐτοπεποίθησις τὴν ζωντανὴν μας Παράδοση. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα στήν τέχνη καί στήν πεζογραφία ὁ γαλλοσπουδασμένος μὲν, μέγας Ρωμηὸς δὲ Φώτης Κόντογλου. Καί στήν Ποίησις ὁ Ἐθνικός μας ποιητὴς Διονύσιος Σολωμός. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν κατηγορήσει ὅτι ἀγνοεῖ ἢ ὅτι φοβᾶται τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἑσπερίας, αὐτὸς πού ὅταν ἐπέστρεψε στὰ Ἐπτάνησα ἀπὸ μακροχρόνιες σπουδὲς στήν Ἰταλία ἤξερε καλύτερα τὰ ἰταλικά ἀπὸ τὰ ἑλληνικά;

Ὡς ἐξῆς περιγράφει ὁ Σολωμός τὴν σύνδεσις τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως μέ τό ἰδανικὸ τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Γένους ("Ἕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, στροφές 89, 90):

*Σοῦρθε ἐμπρὸς λαμποκοπῶντας
Ἡ Θρησκεία μ' ἕνα σταυρό,*

* Ἀπὸ τό βιβλίον του «Ἐκκλησία καί Ἑλληνικὴ Διάρκεια».

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ (Ὁ παιδαγωγικός πειθαναγκασμός παιδικῶν ψυχῶν)

Βησσαρίωνα Νικ. Μπακόλα, Ἐκπαιδευτικοῦ, ψυχολόγου

Β' Μέρος (συνέχεια καὶ τέλος)

7. Ὁ Παιδαγωγικός Μῦθος

Ἦταν ὁ Παιδαγωγικός Μῦθος, ὅπως ἀναφέρθηκε προηγουμένα, βασικό παιδαγωγικό ἐργαλεῖο Ἀγωγῆς καὶ Μάθησης, ἐργαλεῖο ψυχοσωματικῆς καὶ πνευματικῆς Ἀνάπτυξης γιὰ τὰ νήπια τῶν Νηπιαγωγείων καὶ τοὺς μικρότερους μαθητές τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου. Ὡς μάθημα εἶχε κεντρικὴ θέση στὴν Ἐνιαία Συγκεντρωτικὴ Διδασκαλία, ἢ στό Σύστημα Κυρίαρχων Μαθημάτων ἢ ὡς ἓνα ξεχωριστό Γλωσσικό Μάθημα. Γι' αὐτό καὶ οἱ κορυφαῖοι Παιδαγωγοὶ Ἐξαρχόπουλος, Παλαιολόγος, Ἰσηγόνης, Κίτσος, Θεοδωρόπου-

λος, Καλλιάφας, Κοροντζής κ.λπ. θεωροῦσαν τὰ μαθήματα τῆς Γ' τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ 1) Παλαιὰ Διαθήκη, 2) Μυθικοὶ Χρόνοι, 3) μέρος τῆς Καινῆς Διαθήκης τῆς Δ' Δημοτικοῦ καὶ μέρος τῆς Ἱστορίας τῆς Δ' Δημοτικοῦ, ὡς ἐνδιάμεσο μεταβατικό Στάδιο, διότι εἶχαν ἀπλές διηγήσεις ὡς προσέγγιση παιδικῆ μεγάλων γεγονότων. Στὴν Εὐρώπη ἴσως, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες, νὰ ἔχουν παρατηρήσει ζωγραφισμένες μεγάλες εἰκόνες στοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους τῶν σχολείων, ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἢ ἀπὸ τὰ Μυθικὰ χρόνια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

*Καὶ τό δάκτυλο κινῶντας
Ὅπου ἀνεῖ (ἀνοίγει) τόν οὐρανό,*

*Σ' αὐτό, ἐφώνασε, τό χῶμα
Στάσου ὀλόρθη, Ἐλευθεριά.
Καὶ φιλῶντας σου τό στόμα
Μπαίνει μέσ στὴν Ἐκκλησιά.*

Καὶ στοὺς στοχασμοὺς του γιὰ τὴν σύνθεση «Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι» γράφει πάλι ὁ Σολωμός: «Σκέψου βαθιά καὶ σταθερά (μια φορά γιὰ πάντα) τὴ φύση τῆς Ἰδέας, πρὶν πραγματοποιήσεις τό ποίημα. Εἰς αὐτό θά ἐνσαρκωθεῖ τό οὐσιαστικότερο καὶ ὑψηλότερο περιεχόμενο τῆς ἀληθινῆς ἀνθρώπινης φύσης, ἡ Πατρίδα καὶ ἡ Πίστις».

Ὅπισθοδρομηση εἶναι ἡ ἀναφορά στὴν Παράδοση, μᾶς λένε κάποιοι... ὑπερμοντέρνοι. Καλό θά ἦταν νὰ ἀκούσουν τὴν σιδαρή φωνὴ ἑνός ἄλλου μεγάλου τῆς Λογοτεχνίας μας, τοῦ Στρατῆ Μυριβήλη, ὁ ὁποῖος μεταξύ ἄλλων ἔχει δώσει μία θαυμάσια ὁμιλία μέ τίτλο «Οἱ Παραδόσεις τοῦ Γένους καὶ ἡ Δύναμη τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς». Τὴν δρίσκουμε στό συλλογικό ἔργο «Ἡ

Ἑλληνικὴ Παράδοση» τῶν ἐκδόσεων ΕΥΘΥΝΗ, Ἀθήνα 1979 καὶ στίς σελίδες 101-110. Ἀφοῦ παραδεχθεῖ μέ παρηγορία ὅτι «ἂν ὑπάρχουμε σήμερα σάν Ἑλληνικὴ φυλὴ, εἶναι γιατί κρατηθήκαμε ἀπὸ τό ἄμφιο τῆς θρησκείας μας ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια», ὁ Μυριβήλης ἐπισημαίνει μέ ἔμφαση:

«...Ὅλοι οἱ ἡμιμαθεῖς, οἱ σνόμπ, ὅλοι οἱ ξεθυμασμένοι Ἕλληνες, συγγέουν εἴτε ἀπὸ ἀμάθεια, εἴτε ἀπὸ σκοπιμότητα προπαγανδιστικὴ, τὴν ἔννοια παράδοση μέ τὴν ἔννοια ἀντίδραση, ὀπισθοδρομηση. Ὑπάρχει, βέβαια, στίς μέρες μας ἐκδηλοῦνται ἓνα ρεῦμα ξενομανίας καὶ ἐπίδειξης νεωτεριστικοῦ πνεύματος. Αὐτό τό ὄνομασα ἄλλοτε πανικό τοῦ μοντερνισμού... ».

Χωρὶς πανικό καὶ μιμητισμό, λοιπόν, ἂς ἀξιοποιήσουμε τὴν Παράδοσή μας γιὰ νὰ πορευθοῦμε στὸν σύγχρονο κόσμο. Ἡ ἑλληνορθόδοξη Παράδοσή μας εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὁδηγός καὶ τρόπος ζωῆς μέσα στὴ σκληρὴ πραγματικότητα τοῦ 21^{ου} αἰῶνος. Δέν φοβόμαστε. Διότι ἔχουμε ἀλάνθαστη πυξίδα. Καὶ διότι τό αἰώνιο μένει πάντοτε ἐπίκαιρο.

Κατά τούς παιδαγωγούς λοιπόν ό Μύθος:

1) Αναπτύσσει τίς πνευματικές δυνάμεις, καλλιεργεί τήν φαντασία, τήν περιέργεια, βοηθάει γιά τήν διάκριση καλοῦ καί κακοῦ, γιά τήν κατανόηση ήθικῶν νόμων καί διδαγμάτων.

2) Ίκανοποιεῖ τήν ἐμφυτο ὀρμή τῆς Μάθησης καί τῆς Ἐκφρασης.

3) Αναπτύσσει πλούσιο λεξιλόγιο καί αὐξάνει τήν ὀμιλητικότητα.

4) Ἀποκαλύπτει τάλαντα καί ἐνδιαφέροντα.

5) Αναπτύσσει συμπαθητικά συναισθήματα.

6) Χρησιμοποιεῖται ὡς ψυχοθεραπευτικό γιά μελαγχολικά παιδιά. Ἀκόμη καί ὁ σωματικός πόνος ἀπαλύνεται μέ κατάλληλη διήγηση.

7) Βρίσκουν εὐκολη διέξοδο ἐντάσεις καί ψυχικές ἀνησυχίες.

8) Φρονηματίζονται τά παιδιά ὡς ἄτομα καί ὡς ὀμάδες.

Καί αὐτά γίνονται διότι ψυχολογικά τά παιδιά εἶναι

1) Εὐπιστα· πιστεύουν καί τά πλέον ἀπίθανα σημεῖα τοῦ μύθου.

2) Ζοῦν τήν περίοδο τοῦ ψυχιμοῦ, δηλαδή ἀποδίδουν σέ ὅλα τά ὄντα ψυχή.

3) Εἶναι ἡ περίοδος ἀνάπτυξης τῆς φαντασίας.

Αὐτή ἡ κρίσιμη ψυχολογική ἀνάπτυξη θέλει μεγάλη προσοχή.

Διψᾷ τό παιδί γιά παραμύθια (καί πολλές φορές καί οἱ μεγάλοι). Ἐνέχουν πολλούς κινδύνους τά παραμύθια, μέ κακό χειρισμό ὡς πρός τήν ἐπιλογή καί προσφορά. Αὐτή τήν δίψα ἄν τήν στερήσωμε θά βλάψωμε τά παιδιά, διότι εἶναι ἀναγκαῖα γιά τήν ἀνάπτυξή τους. Ἐδῶ ὑπεισέρχονται οἱ μεγάλοι κίνδυνοι πού ὀδηγοῦν σέ ἀνώμαλες μυθοπλασίες καί φαντασιώσεις. Μήπως στερήσαμε ἀπό τά παιδιά μας αὐτήν τήν ψυχική ἀνάγκη τοῦ παιδαγωγικοῦ Μύθου καί τά παραδώσαμε ἄθελα σέ καταστάσεις πού ὀδηγοῦν σέ τέτοια φαινόμενα;

8. Μυθοπλασία - Φαντασίωση

Ἡ **μυθοπλασία** εἶναι μιά ὑστερική νεύρωση (Dupri καί Logre 1911), κατά τήν ὁποία ὑπάρχει τάση ἀνεύρεσης φανταστικῶν γεγονότων καί ιστοριῶν γιά ἐπίδειξη. Ὁ ὑστερικός θέλει νά φαίνεται περισσότερο ἀπό ὅ,τι εἶναι κατά τό

Jaspers. Μπορεῖ νά ὀδηγηθεῖ ὁ ὑστερικός, σέ καταστάσεις φανταστικῶν διωμάτων ἐκστασης ἢ μυστικισμοῦ. Εἶναι ἐπικίνδυνος διότι ρέπει πρός τό ψεῦδος καί τήν ἀπάτη, πλάθοντας μύθους συνειδητά συνήθως, ἀπατώντας τόν ἑαυτό του καί τούς ἄλλους. Αὐτά τά ἄτομα εἶναι ὑπερθυμικά, καί διαθέτουν εὐστροφία. Εἶναι ἔξυπνα, καί μυθολογοῦντα, νοιώθουν εὐτυχία καί ὑπερηφάνεια. Ἐχουν πειστικότητα ἠθοποιῶν, διότι περιγράφουν γεγονότα πού ἔχουν μορφή διώματος. Ὑπάρχει ἐνάργεια στήν περιγραφή, φυσικότητα καί μέ πολλές λεπτομέρειες. Ὁ μυθοπλάστης ὑστερικός ἔχει πολλές πιθανότητες νά ἐξελιχθεῖ καί νά γίνει παθολογικά ἀπατεώνας, ἢ μανιακός μυθοπλάστης (Δεστούνης Μεγ. Παιδ. Ἐγκ. 4/45).

Ἡ **φαντασίωση** εἶναι ἡ τάση βίωσης ἐπιθυμιῶν ὀνείρων κ.λ.π. ἐκτός πραγματικότητας. Ὁ Dupri (1905) χρησιμοποιεῖ τόν ὄρο Μυθομανία, προτιμήσαμε ὅμως τόν ὄρο φαντασίωση, τόν ὁποῖο δυστυχῶς ἔντονα καλλιεργοῦν σήμερα τά μέσα ἐνημέρωσης καί ἡ Λογοτεχνία τῆς Ὑποκουλτούρας. Οἱ φαντασιώσεις ὀδηγοῦν σέ καταστάσεις εἰσαγωγῆς στή Μαγεία. Ἡ φαντασίωση διαφέρει ἀπό τήν μυθοπλασία κατά τό ὅ,τι τήν ἐκφράζει ὡς βίωμα, χωρίς νά τήν πλάθει. Ἐχει σχέση μέ τό ἄγχος, τήν νεύρωση, εἶναι παθητικά ἄτομα, δέν ἀπατοῦν τούς ἄλλους, ἀλλά τούς ἑαυτούς των.

9. Ποίος φταίει; Πρῶτος, ὁ γράφων.

Ἀπό παντοῦ πιστοποιεῖται, ὅτι ὑπάρχει μιά ἀνησυχία καί κακή κατάσταση στά πολιτιστικά πράγματα τῆς Χώρας, μέ τίς ἀνάλογες προεκτάσεις σέ ὅλους τούς τομεῖς. Φτάσαμε στό «μέχρις ἐδῶ καί μή παρέκει».

Ποίος φταίει; Ὅλοι μας καί πρῶτος ἐγώ, πού ὁ Θεός μοῦ χάρισε πολλές εὐκαιρίες νά γνωρίσω πολλά. Ἰδιαίτερα ἀντελήφθηκα τά ΚΕΝΑ στήν Ἐκπαίδευση πολύ ἐνωρίς, δέν ἤμουν ὅμως πειστικός.

Ἡ Π.Ε.Γ. (Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων) ἀπό χρόνια, γιά περισσότερα ἀπό 20 χρόνια, ἀποκαλύπτει πολλά παράξενα πράγματα μέ τήν βοήθεια τοῦ ἀειμνήστου π. Ἄντ. Ἀλεβιζοπούλου. Μέ τό περιοδικό τῆς «Διάλογος» προσφέρει μιά ἐξαιρετική ὑπηρεσία μέ διεθνή ἀπήχηση.

ΙΔ΄ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑ

Με απόφαση τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καί ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου πραγματοποιήθηκε στήν Ἱερά Νήσο τῆς Τήνου ἡ ΙΔ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη γιά τίς αἱρέσεις καί τήν παραθρησκεία, ἀπό 29.10 ἕως 1.11.2002, μέ θέμα: *“Ποιμαντικοί τρόποι ἀντιμετώπισεως τῶν νεοφαναῶν αἱρέσεων”*.

Ἡ Συνδιάσκεψη πού φιλοξενήθηκε ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σύρου κ. Δωρόθεο Β΄, συνδιοργανώθηκε ἀπό τήν Σ.Ε. ἐπί τῶν αἱρέσεων καί τό Πανελλήνιο Ἱερό Ἰδρυμα Εὐαγγελιστρίας Τήνου καί πραγματοποιήθηκε στό Ἰδρυμα Τηνιακοῦ Πολιτισμοῦ.

Κατά τήν ἐναρκτήρια τελετή ἐτελέσθη ὁ Ἀγασμός ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη

Σύρου κ. Δωρόθεο Β΄, ὁ ὁποῖος καί ἐχαιρέτησε τοὺς συνέδρους καί ἀνεγνώσθησαν τά Μηνύματα τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τό μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἀνέγνωσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ἰγνάτιος καί τήν ἐναρξη τῶν ἐργασιῶν ἐκήρυξε ὁ Πρόεδρος τῆς Σ.Ε. ἐπί τῶν αἱρέσεων Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελέτιος καί μίλησε μέ θέμα: *“Ὁ Ποιμὴν ὁ Καλὸς κατὰ τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο”*.

Πρῶτος εἰσηγητὴς ἦταν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμητοῦ κ. Δανιὴλ μέ θέμα: *“Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῶν πλανημένων κατὰ τήν παράδοσή μας”*. Ἀκολούθησαν ἑπτὰ ἀκόμη εἰσηγή-

Οἱ νεοφανεῖς αἱρέσεις ἢ οἱ καταστροφικὲς λατρεῖες, οἱ διάφορες παραθρησκευτικὲς ὁμάδες κ.λ.π. σπεύδουν καί καλύπτουν αὐτά τά ΚΕΝΑ, γιά τά ὅποια ἐμεῖς συνεχίζουμε νά ἀδιαφοροῦμε, ὡς γονεῖς, ὡς Ἐκπαιδευτικοί, ὡς πολῖτες, ὡς κληρονόμοι μοναδικῆς Παιδαγωγικῆς Παράδοσης. Ἐρευνήσαμε ποτέ τίς σάκκες τῶν παιδιῶν μας γιά νά δοῦμε τά σχολικά τους διβλία; Βασανίσαμε ποτέ τό μυαλό μας γιά τό περιεχόμενό τους, τήν Μέθοδό τους κ.λ.π.;

Ὁ Τοῦρκος Ὑπουργός Ὑγείας κ. Ὅσμάν Ντουρμούς ζήτησε ἀπό τά τηλεοπτικά κανάλια νά διακόψουν τήν μετάδοση τῶν κινουμένων σχεδίων Pokemon μέ ἀφορμὴ παιδικοῦ ἀτυχήματος. Οἱ Τοῦρκοι δέν ἔχουν τήν δική μας παιδαγωγικὴ Παράδοση ὡς κληρονομιά.

Διατάχθηκε ὅμως ἡ ἔρευνα γιά τίς ἐπιπτώσεις στήν παιδική ψυχὴ ἀπό τήν roketomania; Ἐμεῖς ἀγοράζουμε στά παιδιά μας «γαριδάκια» μέ παρόμοια Pokemon. Ἐμεῖς ἀνεχόμεστε τό παιδαγωγικό πειθαναγκασμό καί τήν ψυχολογικὴ βία τῶν παιδιῶν μας. Αὐτά ἀσκοῦνται μέ ὅσα παρα-

πλανητικά τοὺς προσφέρονται ὡς τροφή. Πρῶτοι φταίμε ἐμεῖς. Εἶναι συγκλονιστικά ὅσα δημοσιοποιοῦνται γιά τό Harry Potter καί ἐμεῖς ἄδομεν!... Μήπως εἴμαστε θύματα τοῦ βομβαρδισμοῦ φαντασιώσεων; Αὐτὴ τήν παθητικὴ μας στάση τήν γνωρίζουν καλά οἱ ὄπαδοί τῆς ὑστερικῆς J. K. Rowling, τήν ὁποία ἀξιοποιοῦν κατάλληλα πολλὰ συμφέροντα. Οἱ Μυθοπλασίες της σαρώνουν τίς ἀθῶες παιδικὲς ψυχὲς τῶν παιδιῶν μας, ἀνοίγουν πολλοὺς δρόμους ψυχιατρικούς, διαφθορᾶς καί στρώνουν μέ χαλιά τήν εἴσοδο τῶν καταστροφικῶν λατρειῶν.

Ἄν συνεχίσουμε ν’ ἀδιαφοροῦμε γιά τά πρότυπα τῶν Ἁγίων καί τῶν Ἡρώων, ἂν περιφρονοῦμε τόν δρόμο τοῦ Μεγάλου Παιδαγωγοῦ, ἂν περιφρονοῦμε τήν μεγάλη μας κληρονομιά, τά φαινόμενα θ’ αὐξηθοῦν κατὰ γεωμετρικὴ πρόοδο.

Ἐπ’ἀρχὸν μεγάλα περιθώρια Ἀντίστασης γιά τὴ σωτηρία τῶν παιδιῶν καί τὴ δική μας. Κύριε βοήθησέ μας νά ξεπεράσουμε τήν Ἀδράνειά μας, τήν Ἀδιαφορία μας, τήν κακὴ Βόλεψή μας!... Κύριε συγχώρεσέ μας γιά τὴ σιωπὴ μας!...

σεις, οι οποίες διαπραγματεύθηκαν τό γενικό θέμα της Συνδιασκέψεως από διάφορες πλευρές.

Οί έντεταλμένοι τών Όρθοδόξων Έκκλησιών καί τών Ίερών Μητροπόλεων κατέληξαν στην διατύπωση Πορισμάτων καί Προτάσεων, τά όποια απέστάλησαν προς τίς Όρθόδοξες Έκκλησίες καί τίς Ίερες Μητροπόλεις τής Έκκλησίας τής Ελλάδος.

Τό κείμενο τών Πορισμάτων έχει ως ακολούθως:

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

«Σήμερα στά κοινωνικά προβλήματα έντάσσονται πλέον καί οι σοβαρές συνέπειες επί του άτόμου ή του κοινωνικού συνόλου, πού προκύπτουν από τήν έγκληματική δραστηριότητα πολλών παραθρησκευτικών ομάδων».

Αυτή ήταν ή κοινή διαπίστωση τών συνέδρων πού συμμετείχαν στην ΙΔ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Έντεταλμένων Όρθοδόξων Έκκλησιών καί Ίερών Μητροπόλεων διά θέματα αιρέσεων καί παραθρησκείας, ή όποια συνήλθε υπό τήν αιγίδα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών καί Πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου, στό Ίερό Νησί τής Τήνου από 29/10-1/11/2002 μέ θέμα "Ποιμαντικοί τρόποι αντιμετώπισης τών νεοφανών αιρέσεων".

Η Συνδιάσκεψη, πού φιλοξενήθηκε από τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σύρου κ. Δωρόθεον Β΄, συνδιοργανώθηκε από τήν Συνοδική Έπιτροπή επί τών αιρέσεων καί τό Πανελλήνιον Ίερόν Ίδρυμα Ευαγγελιστρίας Τήνου καί πραγματοποιήθηκε στό Ίδρυμα Τηνιακού Πολιτισμού.

Οί εισηγήσεις επικεντρώθηκαν, άφ' ενός μέν στην διαπίστωση τής έξαπλώσεως τής πλάνης καί τής παραθρησκείας, άφ' έτέρου στους ποιμαντικούς τρόπους αντιμετώπισης. Ίδιαίτερα έπισημάνθηκε μέ άνησυχία ή δράση του άποκρυφισμού καί τής μαγείας στό χώρο τών νέων, πού είναι καί ό βασικός στόχος τών ποικιλώνμων αιρέσεων.

Η Συνδιάσκεψη κάνει έκκληση προς τήν Κυβέρνηση για τήν σύσταση Ειδικής Έπιτροπής, ή όποια νά ασχολείται μέ τήν δραστηριότητα τών νεοφανών αιρέσεων - καταστροφικών λατρειών καί τίς όλέθριες συνέπειές της, συμφώνως προς τά Ψηφίσματα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

καί τίς Συστάσεις του Συμβουλίου Υπουργών τής Ευρώπης.

Η παρουσία τών αιρέσεων δέν άπειλεί τήν Έκκλησία, άπειλεί όμως ψυχές "υπέρ ών Χριστός απέθανεν".

Η Έκκλησία «ως στύλος καί έδραίωμα τής αληθείας», καί «κιβωτός τής σωτηρίας» προειδοποιεί για τήν άπειλή τών αιρέσεων καί προασπίζεται τό Όρθόδοξο ποίμνιο από τήν έγκληματική δράση τους.

Α΄ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

1. Γενικές

α. Η μαρτυρία τής Έκκλησίας περί τής έν ήμιν έλπίδος καί τής σωζούσης αληθείας καθώς καί ή ποιμαντική μέριμνα για τούς πλανηθέντες καί τά θύματα τών παραθρησκευτικών ομάδων θεμελιούται στό πρόσωπο του Κυρίου ήμών Ίησου Χριστού.

β. Η ένορία ως κοινωνία πίστεως καί αγάπης πολεμεί τό ψεύδος καί τήν πλάνη, γι' αυτό οι Ποιμένες όφείλουν νά έργασθουν μέ προγραμματισμό καί μεθοδικότητα προς αντιμετώπιση αυτής τής άπειλής.

γ. Έπισημάνθηκε, ότι οι ύπερβολικά πολυπληθείς ένορίες τών πόλεων δημιουργούν πλήθος δυσκολιών για τό ποιμαντικό καί ειδικώτερα τό άντιστασιακό έργο τής Έκκλησίας.

δ. Τονίστηκε ότι μιά από τίς βασικές αιτίες για τήν προσχώρηση Όρθοδόξων στις αιρέσεις καί παραθρησκευτικές ομάδες είναι καί τά ποιμαντικά κενά καί σφάλματα.

ε. Η καταγιτιστική δραστηριότητα τών παιδιών καί νεοφανών αιρέσεων έπιχειρεί νά διαμορφώσει ένα νέο τύπο ανθρώπου, έντελώς αντίθετο από τόν καινό έν Χριστώ άνθρωπο.

στ. Διαπιστώθηκε ότι ή Ελλάδα είναι ή χώρα όπου οι αίρετικοί ασκούν τόν πιο έντονο προσηλυτισμό, αλλά καί ύφίστανται τίς λιγότερες καταδίκες γι' αυτό τό "βαρύ καί άπεχθές έγκλημα" τής "προσπάθειας άλλαγής του περιχομένου τής θρησκευτικής συνειδήσεως".

ζ. Έπισημάνθηκε ότι ένών ή αίρεση κατά τούς Άγίους Πατέρες ίσοδυναμεί μέ άποκοπή από τό σώμα του Χριστού καί άπώλεια τής σωτηρίας,

στους κύκλους πολλών διαμορφωτών γνώμης ή έννοια της αίρεσης υποδιβάλλεται σε μία άλλη ιδεολογική διαφοροποίηση.

η. Οί καταστροφικές λατρείες αποτελούν για τή χώρα μας μείζον ποιμαντικό, κοινωνικό και έθνικό πρόβλημα, τό όποιο πρέπει ν' αντιμετώπισθαι από τούς κρατικούς, κοινωνικούς και εκκλησιαστικούς φορείς.

θ. Στή χώρα μας μόνο ή Έκκλησία έχει ανάλαβει τό βάρος τής ενημερώσεως και τής προστασίας τών πολιτών από τήν καταγιωτική δραστηριότητα τών αίρέσεων πού απειλούν νά κλωνίσουν συνθέμελα τό έθνικό μας οικοδόμημα. Ός εκ τούτου είναι ανάγκη οί Ακαδημαϊκοί διδάσκαλοι και οί άλλοι έρευνητές νά μή μενουν μόνο στή θεωρητική ένασχόληση, αλλά και νά συμβάλουν στή ποιμαντική αντιμετώπιση του προβλήματος τών αίρέσεων.

ι. Τά μέλη τής Συνδιασκέψεως προβλημαστίσθηκαν για τίς πληροφορίες συνεργασίας Έκκλησιαστικών φορέων μέ πρόσωπα άμφιόλου πίστεως.

ια. Καταγέληθηκε ή δολιότητα τής εταιρείας «Σκοπιά» νά ζητᾶ ἄδεια λειτουργίας εὐκτηρίων οἴκων ὡς Ἰησουλανοί - Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Ἀπορία προκάλεσε ή αναγνώριση τής έπωνυμίας αὐτῆς ἀπό τό Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καί Ἐκκλησιαστικῶν παραρτημάτων παρά τήν αντίθετη ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Σέ κανένα εὐρωπαϊκό κράτος δέν αναγνωρίζεται ή εταιρεία «Σκοπιά» ὡς θρησκεία, ἀντίθετα σέ πολλές περιπτώσεις χαρακτηρίσθηκε ὡς ἐμπορική ἐπιχείρηση.

Διερωτώμεθα, στήν Ἑλλάδα εἶναι κανείς ὄ,τι δηλώσει; Ἡ ἀποδοχή αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ἀπό κρατικούς φορεῖς θά εἶναι ὀλέθρια σέ κοινωνικό καί ἐθνικό ἐπίπεδο.

2. Νέα Ἐποχή - Ἀρχαιολατρικά κινήματα

α. Τό πνεῦμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἔχει διαβρώσει τά θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ μας καί προωθεῖ τήν περιδότη, τερατώδη καί ἐφιαλτική Πανθησκεία. Ἡ δράση τῆς εἶναι παραπλανητική, πρᾶγμα πού δυσχεραίνει τήν αντιμετώπισή τῆς. Ἡ ἀλλοίωση τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν γίνεται μέ κρυφὸ καί ὑπουλο τρόπο.

β. Διαπιστώθηκε ὁ κίνδυνος ἀμβλύνσεως τοῦ ὀρθοδόξου αἰσθητηρίου γιά τήν μοναδικότητα τῆς Ἀλήθειας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τόν Πανθησκειακό Συγκρητισμό.

γ. Τά φαινόμενα τύπου «Χάρι Πότερ», κ. ἄ. δείχνουν πῶς καί πόσο ὁ ἀποκρυφισμὸς διεισδύει στήν νεολαία, τήν ὁποία θά πρέπει νά περιφρουρήσουμε ἀπό τό πνεῦμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

δ. Διαπιστώθηκε ή σχέση τοῦ κινήματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς» μέ τήν ἀρχαιολατρία καί τόν παγκόσμιο παγανισμό. Ἡ σύγχρονη ἀρχαιολατρία δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν ἀρχαῖο ἑλληνικό πολιτισμό, τόν ὁποῖο δέν δικαιούται νά καπηλεύεται. Ὁ Χριστιανισμὸς διέσωσε τόν ἀρχαῖο ἑλληνικό πολιτισμό, καί ἀπάντησε στά ἐρωτήματά του.

ε. Ἡ πολεμική ἐναντίον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συνίσταται ὄχι στήν ἀξιοπρεπή ἀντιπαράθεση θέσεων, ἀλλά στό ψεῦδος, τήν συκοφαντία, τήν διαστροφή τῆς ἱστορίας καί τίς ἀπειλές. Τό ποικιλόμορφο ἑλληνικό νεοπαγανιστικό κίνημα προωθεῖ ἕναν ἰδιότυπο θρησκευτικό ἐθνικισμό, ταυτίζοντας τήν ὑψηλή ἰδιότητα τοῦ Ἑλληνα μέ τόν παγανισμό.

στ. Οἱ ἀρχαιολάτρες παγιδεύουν ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καί τῶν τεχνῶν προκειμένου νά τούς χρησιμοποιήσουν γιά τήν διάδοση τῆς ἀρχαιολατρίας.

ζ. Ἡ ἀρχαιολατρία θωπεύει τά πάθη τοῦ σύγχρονου ἀμετανόητου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δέν μπορεῖ νά παραδεχθῆ οὔτε τήν έννοια τῆς ἁμαρτίας, οὔτε τήν λυτρωτική μετάνοια.

Β' ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Ἡ Συνδιάσκεψη τῶν Ἐντεταλμένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὕστερα ἀπό ἐκτενή συζήτηση ἀποφάσισε νά ὑποβάλλει εὐσεβάστως τίς ἀκόλουθες προτάσεις:

α. Οἱ ποιμένες τῶν Ὀρθοδόξων Ἐνοριῶν νά εὐρίσκονται σέ συνεχή ἐγρήγορηση γιά τήν αντιμετώπιση τῶν συνεπειῶν ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν αίρέσεων καί τῶν καταστροφικῶν λατρειῶν, ἔχοντας ὡς πρότυπο τούς ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ποτέ δέν ἐχρησι-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ – ΣΧΟΛΙΑ

ΚΑΘΕ ΓΕΝΑΡΗ

Τόν Γενάρη μήνα περισσότερο από άλλες φορές θυμόμαστε τόν μακαριστό γέροντά μας π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο. Ποτέ βέβαια δέν τόν ξεχνοῦμε, πάντοτε εἶναι στήν μνήμη μας καί νομίζουμε ὅτι τόν ἔχουμε κοντά μας, σ' ὅποιο μέρος καί χῶρο βρισκόμασταν μαζί του, ἀπ' ὅπου μᾶς ὀδηγοῦσε καί μᾶς εὐλογοῦσε.

Ὅμως ὑπάρχουν καί στιγμές πού ἡ καρδιά μας εἶναι περισσότερο φορτισμένη συναισθηματικά,

ἀπό συγκινητικές ἀναμνήσεις. Ἔτσι τό Γενάρη μήνα, πού ἦταν ἡ ὀνομαστική του ἑορτή καί τῆς ἀείμνηστης πρεσβυτέρας του Ἀντωνίας, ἀναπολοῦμε ἀλησμόνητες πνευματικές στιγμές πού βιώναμε κάθε 17 τοῦ μήνα αὐτοῦ, ἑορτή τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Συνήθιζε πάντοτε νά τελεῖ ὁ ἴδιος τόν Ἐσπερινό τήν προηγούμενη τῆς ἑορτῆς ἡμέρα καί τῆ Θεία Λειτουργία τῆς ἡμέρας τῆς μνήμης τοῦ Μεγάλου Ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας. Παρακολουθοῦσαμε ὅλοι σχεδόν οἱ συνεργάτες του τίς ἀκολουθίες αὐτές κι ὅταν οἱ ψάλτες στά τροπάρια ἔλεγαν τό

μποοίησαν τήν Ὁρθοδοξία γιά νά συντρίψουν (ἔξουθενώσουν) τό ἀνθρώπινο πρόσωπο, ἀλλά γιά νά τό ἀπαλλάξουν ἀπό τήν ὀλέθρια πλάνη.

β. Οἱ ἐνορίες τῆς Ἐκκλησίας νά ὀργανωθοῦν κατάλληλα, ὥστε νά ἀποτελοῦν τόν ἀληθινό καί φιλόξενο «οἶκον τοῦ Πατρός», γιά τήν ὀμαλή ἐπανένταξη ὅσων ἐπιστρέφουν ἀπό τίς αἱρέσεις.

γ. Νά καταρτισθοῦν καί νά ἀξιοποιηθοῦν κατάλληλα στελέχη τῆς ἐνορίας γιά τήν ὀρθή ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῶν καταστροφικῶν λατρείων. Παράλληλα νά εὐρεθοῦν τρόποι νά ἐνισχυθοῦν μέ στελέχη οἱ Ἱερές Μητροπόλεις, πού παρουσιάζουν σημαντικές ἐλλείψεις σ' αὐτά.

δ. Λόγω τῆς ἐγκληματικῆς δραστηριότητας σεκτῶν καί παραθρησκευτικῶν ὀμάδων ἡ Νομική Ἐπιτροπή τῆς Ἐκκλησίας νά παρέχει κάθε ὑποστήριξη γιά τήν καλύτερη ἀντιμετώπιση τῶν διαφόρων περιπτώσεων.

ε. Νά μελετηθοῦν τρόποι ποιμαντικῆς προσεγγίσεως καί προστασίας τῶν μεταναστῶν καί ἀλλοδαπῶν ἀπό τήν ἀπειλή προσηλυτισμοῦ στίς ποικιλώνυμες αἱρέσεις καί καταστροφικές λατρεῖς.

στ. Νά παρακληθεῖ τό Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων νά μὴ χορηγεῖ ἄδειες λειτουργίας "ἐκκλησιῶν οἰκῶν" σέ ὀμάδες πού ἔχουν καταδικασθεῖ γιά προσηλυτισμό, ἐφαρμόζοντας τήν κειμένη νομοθεσία.

ζ. Νά ὀργανωθεῖ Συνάντηση ἐκπροσώπων Νέων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων μέ τήν συνεργασία τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν ἐπὶ τῆς Νεότητος καί ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων, καθὼς καί τοῦ "Συνδέσμου Ἑλλάδος", μέ σκοπό τήν εὐαισθητοποίηση τῶν νέων σχετικά μέ τοὺς κινδύνους πού περικλείει ἡ δραστηριότητα τῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὀμάδων.

η. Νά δίδονται μέ ἐπιμέλεια ἐπιστημονικά τεκμηριωμένες ἀπαντήσεις στοὺς ἀνιστόρητους καί συκοφαντικούς ἰσχυρισμοὺς τῶν διαφόρων Νεοειδωλολατρικῶν ὀμάδων.

θ. Ἡ εἰδική Ἐπιτροπή τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τήν νεοειδωλολατρία νά προβεῖ σέ περαιτέρω διερεύνηση, θεμελίωση καί ἀναίρεση τῶν ψευδῶν ἰσχυρισμῶν τῶν νεοειδωλολατρῶν ἀξιολογώντας τήν μεθοδολογίαν τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καθὼς καί τὰ κείμενα τῆς ἀρχαιοελληνικῆς Γραμματείας.

ι. Νά τονισθεῖ ἡ ἀξία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὡς ἀναποσπάστου τμήματος τῆς ὅλης ἐν Χριστῷ Ἀποκαλύψεως καί ἡ σημασία τοῦ περιεχομένου της ὡς ἀπαραιτήτου προϋποθέσεως γιά τήν ὀρθή ἐρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Τὰ παρόντα Πορίσματα τῆς ΙΔ' Συνδιασκέψεως, ἐγκριθέντα ὁμοφώνως ὑπὸ τῆς ὀλομελείας, ὑποβάλλονται εὐσεβάστως πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

«πάτερ Ἀντώνιε», ἀναφερόμενοι στόν Ἅγιο, ἐμεῖς βλέπαμε τήν ἀσκητική, ἀδύνατη καί ταλαιπωρημένη μορφή του καί νομίζαμε ὅτι τά λόγια τῶν τροπαρίων ἀναφέρονταν καί σ' αὐτόν, γιά ὅλες του τίς διακονίες στόν τόπο μας καί στήν Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου. Καί μετά τίς ἀκολουθίες πηγαίναμε ἕνας-ἕνας στήν ἀριστερή πόρτα τοῦ ἱεροῦ, ἤσυχτοι καί σιωπηλοί, νά τοῦ φιλήσουμε τό χέρι, νά τοῦ εὐχηθοῦμε καί νά πάρουμε τίς εὐλογίες του.

Τήν τελευταία χρονιά τῆς ζωῆς του στόν κόσμο αὐτό, δέν λειτούργησε ὁ ἴδιος, δέν μποροῦσε. Κάθονταν σέ μιὰ καρέκλα στό ἱερό, χλωμός καί σκελετωμένος ἀπό τήν ἀρρώστια πού τόν βασάνιζε ὀδυνηρά τούς τελευταίους μῆνες του. Εἶχε τό κεφάλι του συνέχεια σκυμμένο καί θά προσεύχονταν ἀσφαλῶς στόν Κύριο γιά τό ἔργο πού διακονοῦσε καί γιά τούς πλανημένους ἀδελφούς. Γιά πρώτη φορά μᾶς δέχτηκε καθιστός καί μεις πού ξέραμε τήν κατάστασή του, εἶχαμε τήν αἴσθησι ὅτι τόν ἀποχαιρετούσαμε γιά τό τελευταῖο του ταξίδι.

Πολέμησε τήν ἀσθένειά του γενναία, χωρίς ποτέ νά διαμαρτυρηθεῖ, συνεχίζοντας νά ἐργάζεται μέχρι τήν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του. Μέσα ἀπό τήν ἐργασία του, ἀπό τά γραπτά του, ἀπό τά ραδιοφωνικά καί τηλεοπτικά προγράμματά του, ἦταν γνωστός σέ ὅλους κι εἶχε βοηθήσει χιλιάδες ἀνθρώπων, βρίσκοντάς τους μέσα στό σκοτάδι τῆς πλάνης καί φέροντάς τους πίσω στό Χριστό. Ὁ Κύριος εὐδόκησε νά τοποθετηθεῖ ὁ π. Ἀντώνιος ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας στόν τομέα τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἔργου σέ μιὰ πολύ δύσκολη ὥρα. Ἐκατοντάδες αἰρέσεις, παραθρησκευτικές ὁμάδες καί ψυχολατρεῖες κατέκλυσαν, τίς δεκαετίες κυρίως τοῦ '80 καί '90, τή χώρα μας καί συνεχίζουν δυστυχῶς καί σήμερα τή δραστηριότητά τους καί ἀπειλοῦσαν καί ἀπειλοῦν νά τήν μετατρέψουν σ' ἕνα τεράστιο «πάζλ» ἀντιεκκλησιαστικό καί ἀντιορθόδοξο. Καί ὁ πατήρ Ἀντώνιος ἀποτέλεσε καί ἀποτελεῖ καί σήμερα μέ τά συγγράμματά του, τόν κυματοθραύστη ὅλης αὐτῆς τῆς φουρτουνασμένης θαλασσοταραχῆς. Αὐτός ὁ ἀσθενικός, ὁ λιπόσαρκος μέ τό ὀλίγο φῶς στούς σαρκικούς ὀφθαλμούς του, ἀλλά ὁ φωτισμένος στό νοῦ ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ἐγραψε σέ ἄρθρο του γιά τόν π. Ἀντώνιο ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος. «Ὅταν πλησίαζα τόν π. Ἀντώνιο, ἰδίως τόν τελευταῖο καιρό καί ἄκουγα ἀπό τό στόμα του τίς δυσκολίες πού εἶχε, ἔμενα κατάπληκτος. Θυμᾶμαι μιὰ φορά πού μοῦ ἔλεγε ὅτι ἔγραφε καί διάβαζε μέ

τήν ἐλάχιστη ὄραση πού τοῦ εἶχε ἀπομείνει στό ἕνα του μάτι, ἀφοῦ ἀπό τό ἄλλο μάτι δέν ἔβλεπε. Τότε ἔμεινα ἄφωνος... Στήν περίπτωσή του ἴσχυε ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ στόν Ἀπόστολο Παῦλο: «ἡ γάρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται (Β' Κορ. ιβ' 9). Ὁ θαυμασμός μου αὐξήθηκε ὅταν μοῦ ἔλεγε γιά τήν ἀσθένεια τῆς πρεσβυτέρας του καί γενικά τίς δυσκολίες τῆς οἰκογενείας του. Κι ὅμως ἐκεῖνος παρά τούς πειρασμούς, ἐργαζόταν ἀκάματα τό δύσκολο καί ὑπεύθυνο ποιμαντικό ἔργο πού τοῦ ἀνέθεσε ἡ Ἐκκλησία». «Μή φοβᾶστε», ἔλεγαν οἱ Πατέρες, ὅταν ἡ Ἐκκλησία μας περνοῦσε δύσκολες ὥρες. «Ὁ Κύριος θά βρεῖ κάποιον πού θά ἐργαστεῖ γιά τήν Ἐκκλησία καί θά ξεπεραστεῖ ὁ κίνδυνος».

Ἡ ἀρρώστια τῶν ματιῶν του ἄρχισε πολύ νωρίς. Νοσηλεύτηκε γιά πρώτη φορά ἐξ αἰτίας τῶν ματιῶν του στό «Ὁφθαλμιατρεῖο» Ἀθηνῶν τόν Ἰούνιο τοῦ 1954. Ἦταν τότε 23 ἐτῶν. Πέρασε μιὰ ζωὴ ὀλόκληρη μέ τό ὀλίγο φῶς, 40 τόσα χρόνια, μιὰ ζωὴ τόσο ἔντονη, τόσο πλούσια σέ ἀπόδοση καί πνευματική παραγωγή, πού εἶναι νά θαυμάζει καί νά ἐκπλήσσεται κανεὶς πῶς τό μπόρεσε νά φέρει εἰς πέρας αὐτό τό τεράστιο, τό μεγαλειῶδες ἔργο. Μισή ἑκατοντάδα βιβλία μᾶς ἄφησε ἀκριβῆ κληρονομιά, χώρια τά ἑκατοντάδες ἄρθρα του σέ περιοδικά καί ἐφημερίδες καί οἱ ὁμιλίες του ὅσες εἶχαμε τήν τύχη νά τίς ἔχουμε γραμμένες ἢ μαγνητοφωνημένες. Κάποτε θά πρέπει νά σκύψουμε μέ εὐλάβεια καί ἀγάπη σέ ὅλα του τά γραπτά, τά ἀνέκδοτα γιά ν' ἀντλήσουμε οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου.

Εὐτυχισμένοι ὅσοι τόν γνωρίσαμε. Νά ἔχουμε τήν εὐχή του.

Στόν τυφλό ἀδελφό

Καλέ ἀδελφέ

*πόσο σιμά σου νοιώθω σήμερα!
ἡ σκέψη μου σέ σένα τριγυρίζει
κι ὁ πόνος σου εἶναι δικός μου πόνος.*

*κι ἂν προσφιλεῖς μορφές μέ παραστέκουν
κι ἂν νοιώθω γνώριμες φωνές νά μοῦ μιλοῦν
καί χεῖλη ἀδελφικά νά μέ φιλοῦν
δέν βλέπω.*

*Ἔχω τά μάτια σφαλιστά
μέ φάρμακα
μέ γάζες κι ἐπιδέσμους·
γύρω μου
ὅλα σκοτεινά.*

Κουράγιο αδελφέ.

*Τί κι ἄν σφαλίστηκαν τά δυό σου μάτια
ὅταν τά μάτια τῆς ψυχῆς εἶν' ἀνοιχτά·
τί κι ἄν δέν λούστηκες στό πρόσκαιρο τό φῶς,
ὅταν τό φῶς τοῦ παραδείσου ἀντικρύξεις;*

(Ποίημα τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου.

Τό ἔγραψε ὅταν νοσηλευόταν στό
«Ὁφθαλμιατρεῖο» Ἀθηνῶν, 1-7-'54)

«ΜΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ ΟΙ ΣΑΤΑΝΙΣΤΕΣ...»

Τή φρικιαστική αὐτή «δῆλωση», ἀγαπητοί ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας, δέν τήν ἔκανε κάποιος ὀπαδός σατανιστικῆς ομάδας, ἔφηβος ἢ ἐνήλικας. Δέν τήν ἔκανε κάποιος πολίτης ξένης χώρας πού ἀνήκει στήν Church of Satan («Ἐκκλησία» τοῦ Σατανᾶ) τοῦ Anton Lavey. Εἶναι λόγια πού εἰπώθηκαν ἀπό ἓνα παιδάκι τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς χώρας μας καί γι' αὐτό μᾶς πονοῦν βαρύτερα καί ἀνησχοῦμε πολύ γιά τό σχετικό κλίμα πού δημιουργεῖται ἀπό τήν ἐπικρατοῦσα σατανολαγνεία στή χώρα μας ἰδίως τά τελευταῖα χρόνια.

Συνεργάτης μας, προσκεκλημένος Ἱερέας Μητροπόλεως, μίλησε σέ γονεῖς γιά τίς καταστροφικές συνέπειες τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῶν ἀποκρυφιστικῶν ομάδων. Τήν ὁμιλία παρακολούθησε καί νεαρή μητέρα, προβληματίστηκε ἀπό ὅσα ἄκουσε καί θέλησε νά φέρει τό παιδί της σέ μιά συνάντηση μέ τόν ὁμιλητή καί τόν ὑπεύθυνο ἱερέα τῆς ἐκδήλωσης γιά παροχή συμβουλῶν.

Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε ἡ μητέρα, πέστε κάτι στό γιό μου. Τοῦ ἀρέσει νά διαβάξει βιβλία μέ μάγους, παραμελεῖ τά μαθήματά του καί ζητάει ἐπίμονα νά τοῦ ἀγοράσουμε τά βιβλία τοῦ Χάρυ Πότερ καί νά τόν ἀφήσουμε νά δεῖ μέ συμμαθητές του τίς ταινίες του. Στίς πατρικές συμβουλές τοῦ συνεργάτου μας ὁ 10ετής μαθητής εἶπε ἔντονα: «Δέν ξέρω τί μοῦ λέτε, ἀλλά ἐμένα μοῦ ἀρέσουν οἱ σατανιστές».

Ἡ νεαρή μητέρα ἔκλαιγε μέ ἀναφιλητά καί εἶπε ἀνάστατη: «Τρέμω ὀλόκληρη, ἔχω μουσκέψει στόν ἰδρώτα. Πεῖτε μου, σᾶς παρακαλῶ, τί νά κάνω;». Τί νά κάνει; Τί νά κάνουν ὅλοι οἱ γονεῖς πού ἀντιμετωπίζουν τό ἴδιο πρόβλημα; Πῶς ν' ἀντισταθοῦν καί πῶς νά ἐνεργήσουν καί ν' ἀντιμετωπίσουν μιά κατάσταση στή χώρα μας «πού ἐξελίσσεται σέ μιά τεράστια ἀποκρυφιστική ἀγορά»;

Τά πράγματα ἀγαπητοί ἀναγνώστες εἶναι τραγικά δύσκολα. Τό γενικότερο «κλίμα» δέν βοηθά-

ει τούς ἀνήσυχους καί πνευματικά σκεπτόμενους γονεῖς στό ἔργο τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν τους. Στήν ἐποχή πού ζοῦμε καθημερινά ἐμφανίζονται στή δημοσιότητα ἀποκρυφιστές ὄλων τῶν μορφῶν, μάγοι καί σατανιστές, πού προβάλλουν τίς ποικίλες πρακτικές τους ἀκόμη καί στήν τηλεόραση, εἴτε μέ ἔμμεσο, εἴτε μέ ἄμεσο τρόπο. Μέ ἔμμεσο τρόπο γίνεται μέ τίς σχετικές διαφημίσεις σέ ἀποκρυφιστικά ἀντικείμενα καί ἰδίως παιγνίδια, ἀλλά καί μέ ἄλλους τρόπους πού ἐμβολιάζουν τούς θεατές καί ἰδίως τούς νέους μέ ἐλαφρά ψυχοναρκωτικά, ὥστε νά «δεχθοῦν» ἀδιαμαρτύρητα τήν ὁποιαδήποτε ἐπιβολή στήν ψυχή τους ἀπό «ἡγέτες» ομάδων καί ψυχομαδῶν.

Μέ ἄμεσο ὅμως τρόπο γίνεται συνήθως σέ ὀρισμένα κανάλια μικρῆς ἢ μεσαίας ὑποδοχῆς, ὅπου ἐμφανίζονται μάγοι, ἀστρολόγοι καί κάθε εἶδους ἀποκρυφιστές νά «διδάσκουν» ἀπευθείας στούς θεατές τίς «κοσμοθεωρίες» τους καί τίς ἀποκρυφιστικές «ιδέες» τους. Σέ τηλεοπτικό κανάλι σέ τακτική ἐβδομαδιαία ἐκπομπή γίνεται καθαρῆ ἀποκρυφιστική διδασκαλία ἀπό γυναίκα ἐπρόσωπο τοῦ «εἶδους». Χρησιμοποιεῖ μάλιστα μαῦρο πίνακα, διαφάνειες καί ἄλλα «ἐποπτικά» εἶδη διδασκαλίας, ὥστε νά «ἐμπεδώνονται» μεθοδικά τά ἀπόκρυφα «μαθήματά» της. Εἶπε μάλιστα σέ κάποια στιγμή, ὅτι θά δώσει καί «πτυχία» σέ ὅσους θά «διαγωνιστοῦν» γιά τήν ἀποκτησῆ τους. Δέν θά κάνουμε τή χάρη στήν ἐν λόγω κυρία νά διαφημίσουμε τήν ἐκπομπή της ἀναφέροντας λεπτομέρειες (ἡμέρα, ὥρα, κανάλι, κ.λ.π.). Γιατί δυστυχῶς παρατηρεῖται καί τοῦτο τό περίεργο φαινόμενο στίς ἀνθρώπινες συμπεριφορές: νά αὐξάνεται ἡ συμμετοχή, ἡ τηλεθέαση, ἡ ἀνάγνωση βιβλίων, ὅταν ὑπάρξει δικαία ἀντίδραση τῶν ὑγιῶς σκεπτομένων συνανθρώπων μας. Βιβλία τοῦ «σωροῦ» σημειώνουν ἀνέλπιστη ἐκδοτική ἐπιτυχία, ὅταν γίνεται θόρυβος γι' αὐτά ἀπό «ἀγανακτισμένους» πολίτες. Γι' αὐτό πρέπει νά εἴμαστε προσεκτικοί σέ ἀντιδράσεις καί ἐνέργειες πού θά ἔχουν σάν συνέπεια νά γνωρίσουν πολλοί μέ τήν ἀθέλητη διαφήμιση ἀπόκρυφες καταστάσεις.

Δέν φταίει λοιπόν, τό παιδάκι τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου πού ξεφώνησε αὐτό τό βαρῦ λόγο: «Μοῦ ἀρέσουν οἱ σατανιστές». Φταῖχτες εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς οἱ μεγάλοι πού προβάλλουμε τέτοιου εἶδους προσφορές μέ ὅλα τά σύγχρονα μέσα βιασμοῦ τῆς ψυχῆς τῶν παιδιῶν. Φταῖμε καί ὅσοι δέν ἔχουμε βάλει σέ πλήρη προτεραιότητα τήν ἐνημέρωση καί

τήν προστασία τῶν νέων ἀπό προσηλυτιστικές διαδικασίες τοῦ σατανιστικοῦ χώρου. Καί θά δώσουμε λόγο στόν Κύριο. Ἐξ ἀφυπνιστοῦμε λοιπόν κι ἄς ἐνεργήσουμε τά δέοντα πρὶν «φοβεροί σεισμοί ῥημάξουνε τό πᾶν» ὅπως λέγει ὁ ποιητής.

«ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ;...»

Σέ πολύ ἐπιτυχημένο καί πολύ χρήσιμο τηλεοπτικό μήνυμα πού ἐκπέμπεται τελευταία ἀπό πολλά κανάλια, ἀκούγεται αὐτή ἡ συγκλονιστική κραυγή μιᾶς μητέρας, πού ὑποψιάζεται ὅτι τό παιδί της ἔχει μπλέξει ἄσχημα μέ παρέες ναρκωμανῶν ἢ ἐμπόρων. «Ποῦ πηγαίνει παιδί μου;» λέγει ἡ ἀνήσυχη μάνα στό παραστρατημένο παιδί της. Οἱ εἰκόνες καί τά λόγια αὐτοῦ τοῦ μηνύματος ἀποτυπώνουν τή φοβερή κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στίς οἰκογένειες, ὅταν κάποιος ἀπό τά παιδιά τους μπλέξει στά κυκλώματα τῶν ναρκωτικῶν, ἀπ' ὅπου δέν ὑπάρχει συνήθως ἐπιστροφή καί ἡ ἀπώλεια εἶναι ὀριστική.

Τό παιδί μένει ἀδιάφορο στίς ἐκκλήσεις καί κραυγές τίς μητέρας του καί φεύγει μέ κλεισμένη τήν ψυχή του καί χάνεται στά σκοτάδια τῆς νύχτας. Ἡ ἐπαφή μέ τό περιβάλλον του ἔχει πλέον ἀποκοπεῖ κι ἔχει ἐκμηδενιστεῖ κάθε συναισθηματική σύνδεση μέ γονεῖς, ἀδελφία, συγγενεῖς, φίλους. Ἄπό τούς γονεῖς δέν διαφεύγει αὐτή ἡ ἀλλαγὴ τοῦ παιδιοῦ τους. Ἡ νέα κατάσταση εἶναι ὀλοκάθαρα ἐμφανής ὄχι μόνο ἀπό τήν προβληματική συμπεριφορά τοῦ ταλαίπωρου παιδιοῦ, ἀλλά καί ἀπό τήν ἀλλοίωση τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του. Εἶναι χλωμό μέ σκληρό καί ἄδειο βλέμμα καί ἀμέτοχο σέ ὅ,τι τοῦ λένε ἢ συμβαίνει γύρω του.

Ὅμως διαφεύγει συνήθως ἀπό τούς γονεῖς καί δέν ἀντιδρῶν ἐγκαιρα καί σωστά σέ κάποια ἄλλα παραστρατήματα τῶν παιδιῶν τους πού ἔχουν σχέση μέ τά κυκλώματα τῶν «ψυχοναρκωτικῶν», πού ἀποκαλοῦνται «ὀλοκληρωτικές ομάδες», ἢ «νεοφανεῖς αἰρέσεις» ἢ «ψυχολατρεῖες», ἢ «θρησκείες νεότητος», κ.ο.κ. Καί τοῦτο διότι τά συμπτώματα ἀπό τήν ἔνταξη κάποιου μέλους οἰκογενείας σέ κάποια σέκτα δέν εἶναι ἄμεσα ἐμφανῆ διά λόγους μεθοδολογίας τῶν σεκτῶν. Καί κυρίως διότι οἱ γονεῖς στεροῦνται τῆς ἀπαιτούμενης «γνώσης» γιά νά μπορέσουν ν' ἀντιληφθοῦν ἐγκαιρα τόν κίνδυνο καί νά βοηθήσουν ἀποτελεσματικά. Τῆς «γνώσης» γύρω ἀπό αὐτά τά θέματα στεροῦνται καί τά ἴδια τά παιδιά στή χώρα μας. Δέν τούς ἔχει γίνει καμμία

ἐνημέρωση στοὺς χώρους τῶν σπουδῶν τους, ἢ στοὺς χώρους τῆς δουλειᾶς τους, ὅπου δροῦν ἀνενόητοι κάθε εἶδους προσηλυτιστές. Σέ ἄλλες χώρες τῆς Δύσεως δέν συμβαίνουν αὐτά τά πράγματα. Ἐκεῖ ἡ Πολιτεία, οἱ Κοινωνικοὶ παράγοντες, οἱ Ἐκπαιδευτικοὶ οἱ γονεῖς καί τά παιδιά ἐνημερώνονται συνεχῶς ἀπό ἐντεταλμένους φορεῖς μέ κρατική κάλυψη καί συμπαράσταση. Ἡ ἐνημέρωση τῶν νέων ἀπό γονεῖς καί ἐκπαιδευτικούς θεωρεῖται στίς χώρες αὐτές τό σημαντικότερο πρᾶγμα. Σέ ἔρευνες πού ἔγιναν σέ Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο καί ἄλλοι, ἀπό ἐμπειρογνώμονες καί εἰδικούς ἐρευνητές τοῦ φαινομένου, ἀποδείχτηκε πῶς τά ποσοστά προσβολῆς ἀπό τά σεβριζόμενα ψυχοναρκωτικά εἶναι ἐλάχιστα σέ οἰκογένειες ὅπου ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα ἐνημέρωσαν ἐγκαιρα καί σωστά τά παιδιά τους, ἀναφορικά μέ τούς κινδύνους πού διατρέχουν ἀπό ἄγνωστες συναναστροφές καί εὐκόλες ἀποδοχές ὑποπτῶν κηρυγμάτων, ὅσο κι ἂν αὐτά παρουσιάζονται «ὠραιοποιημένα».

Ἡ «γνώση» ἐκτός τοῦ ὅτι βοηθᾷ στό νά ἀποφύγουμε πιθανή μόλυνση τῆς ψυχῆς, ἔχει καί μιᾶ ἄλλη χρησιμότητα. Εὐαίσθητοποιεῖ ὅλους τούς ἀνθρώπους σέ κοινωνικές προσφορές καί σέ διακονία πρὸς τόν πάσχοντα συνάνθρωπό μας καί στόν τομέα αὐτό πού ἔχει σχέση μέ τήν ψυχή καί ὄχι μόνο μέ το σῶμα. Εἶναι ὄντως κρίμα νά παραδλέπουμε ὅτι καθημερινά συνάνθρωποι μας, κακοποιοῦνται ἀπό τίς σέκτες καί νά μένουμε ἀδιάφοροι στά οἰκογενειακά καί κοινωνικά προβλήματα πού δημιουργοῦν. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι θεωροῦμε ὅτι τό ὅλο θέμα εἶναι κάτι πού ἀφορᾷ ἄλλους. Καί δέν ἔχουμε ἀντιληφθεῖ ὅτι ἡ «αἰρετική ἐπέλαση» ἔχει ἀποβεῖ μείζον πρόβλημα καί τείνει νά καταστρεῖ μέγιστο πρόβλημα.

«Ποῦ πηγαίνει παιδί μου;...» λέγει ἔντρομη ἡ μάνα πρὸς τό παιδί της πού φεύγει μέσα στή νύχτα γιά νά «πάρει» τή δόση του ἢ νά συναντήσῃ τά σκληρά καί ἀναίσθητα ἄτομα τῆς νέας του «γνωριμίας». Τήν ἴδια κραυγή πρέπει οἱ μανάδες καί οἱ γονεῖς ὅλου τοῦ κόσμου νά ἀπευθύνουν στά παιδιά τους, ὅταν ὑποψιαστοῦν κάποιο «παραστράτημα» καί ἐμπλοκή τους στό χωρὸ τῶν ψυχοναρκωτικῶν. Οἱ συνέπειες αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἔνταξης εἶναι ἐξ ἴσου ὀλέθριες μέ τή χρήση ναρκωτικῶν οὐσιῶν. Οἱ «λατρεῖες» καί οἱ πάσης φύσεως ομάδες δέν ἑναρμονίζονται μέ τήν πανανθρώπινη κοινότητα καί χρησιμοποιοῦν ἀνήθικα μέσα γιά νά ἀλλοτριώσουν ἀνθρώπινα ὄντα κι ἔχουν σκοπὸ

τους τήν αποσταθεροποίηση τῆς κοινωνίας μας πρὸς τὸ «μηδέν» μὲ τήν ἀμφισβήτηση ἀπὸ μέρους τους τῆς κοινωνικῆς συνείδησης. Στὸ πρῶτο συνέδριο τῆς Βαρκελώνης (1987) ὁ νομικός ἐρευνητής τοῦ φαινομένου τῶν «νεοφανῶν αἰρέσεων» J. Nyssens-Dussart τόνισε μεταξύ ἄλλων ὅτι οἱ σέκτες χρησιμοποιοῦν τελειοποιημένες μεθόδους ἀναγκαστικῆς ἀλλαγῆς γνώμης (ἀπομόνωση, ἐνδογμάτιση, ἀπομάκρυνση ἀπὸ τήν οἰκογένεια κ.λ.π.) γιὰ νὰ ἐπιτύχουν «ἀναμόρφωση τῆς σκέψης». Κατέληξε δὲ στὸ συμπέρασμα, ὁ ἐν λόγῳ ἐρευνητής, ὅτι μὲ τίς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τίς ὁμάδες ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπώλεια τῆς προσωπικότητος, ἡ καταστροφή τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν καί ἡ ἀπώλεια τῆς κοινωνικῆς καί ἐθνικῆς συνείδησης τοῦ ἀτόμου. Ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου, τόνισε, καταπατοῦνται ἀπὸ τίς ὁμάδες αὐτές, ὅπως π.χ. τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας, καί τῆς ἀσφάλειας, τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς, τὸ δικαίωμα νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀλλάξει πεποιθήσεις, νὰ συνδικαλιζέται, νὰ ἔρχεται σέ γάμου κοινωνία, τὸ δικαίωμα τοῦ σεβασμοῦ τῆς προσωπικῆς καί οἰκογενειακῆς ζωῆς. Κατὰ τὸ J. Nyssens-Dussart τὸ ὅλο σκηνικὸ φανερῶνει ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ μορφή δουλείας.

Ὁ καθηγητής John Clare ἐπισημαίνει σέ ἀνακοινώσεις του πὼς σύμφωνα μὲ τήν προσωπικὴ του ψυχιατρικὴ πείρα καί μὲ βάση πολλὰ συμβούλια συναδέλφων του, ὅπως καί μὲ βάση τήν ἀφθονὴ βιβλιογραφία, ὀδηγήθηκε στὴν πεποίθηση ὅτι μερικὲς ἀπὸ τίς ὁμάδες αὐτές εἶναι πολὺ ἐπιζήμιες γιὰ τήν σωματικὴ καί ψυχικὴ υἰεία τῶν ὀπαδῶν τους. «Ἄν καί ἀσχολήθηκα (λέγει) κατὰ πρῶτο λόγο μὲ τοὺς κινδύνους πού ὑπάρχουν γιὰ τήν προσωπικὴ ἐξέλιξη τῶν ἀτόμων, εἶμαι ταυτόχρονα ὡς γιατρός ὑποχρεωμένος νὰ στρέψω τήν προσοχή πάνω στοὺς ἐξίσου σοβαροὺς κινδύνους καί μάλιστα **θανάσιμους** γιὰ τὴ σωματικὴ υἰεία. Παρατηρῶ ὅτι ἡ καταναγκαστικὴ πειθῶ, δηλαδή μιὰ ἐπιρροή πού ἐπιφέρει ἐξάρτηση καθὼς καί ὀρισμένες τεχνικὲς γιὰ τὴ μεταμόρφωση τῆς σκέψης, χρησιμοποιήθηκαν μὲ ἐπιτυχία πάνω σέ ἀπληροφόρητα ἄτομα κι ἔχουν σοβαρὲς συνέπειες γιὰ τήν υἰεία τους!». «Συνεπῶς», καταλήγει ὁ Clare, «πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὡς ὀλοκληρωτικὸς κίνδυνος γιὰ τήν κοινωνία καί τὸ κράτος, πού ὑφίστανται τίς ἀρνητικὲς τους συνέπειες».

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη οἱ γονεῖς νὰ ἐνημερώνονται συστηματικὰ καί τακτικὰ γιὰ τὰ «**ψυχοπαθολογικά**» καί νὰ συμβουλεύουν συνέχεια τὰ παιδιά

τους. Πρὶν ἀναφωνήσουν «ποῦ πηγαίνεις...» στὸ σπλάγχο τους, ἄς τοῦ λένε ὅταν βγαίνει «πρόσχε παιδί μου...». «Μὴν πιάνεις συζήτηση μὲ κάποιον ἄγνωστο πού προσφέρεται νὰ "ἀπαντήσει" στὰ ὑπαρξιακά σου ἐρωτήματα ἢ νὰ σοῦ "λύσει" τὰ διάφορα ἐφηβικά σου προβλήματα». «Μὴ δίνεις ἐμπιστοσύνη σέ ἀνθρώπους πού ἐμφανίζονται ὑπερβολικά ἢ παράκαιρα φιλικοί, ἀλλὰ σοῦ εἶναι ἄγνωστοι».

Ἀγαπητοὶ γονεῖς, γνωρίστε ἔγκαιρα στὰ παιδιά σας τὰ ἐπικίνδυνα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴ χειραγώγηση τῶν σεκτῶν. Προστατέψτε τα ἀπὸ ὁμάδες πού ὀδηγοῦν στὴν ψυχολογικὴ τους ἀποσύνθεση μὲ συνέπειες: μανία καταδίωξης καί τάσεις αὐτοκτονίας ἢ νευρωτικὲς ἢ ψυχωτικὲς. **Προστατέψτε τα πρὶν νὰ εἶναι ἄργά.**

«ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ;...»

(συνέχεια)

Θὰ ρωτήσουν ὅμως πολλοὶ γονεῖς: πῶς θὰ προστατέψουμε τὰ παιδιά μας ἀπὸ τίς παγίδες τῶν διαφόρων ὁμάδων, πού βρῖσκονται σχεδόν παντοῦ; Θὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ δώσουμε ὀρισμένες γενικὲς ὀδηγίες γιὰ ὅσους ἀνησχοῦν κι ἐνδιαφέρονται νὰ ἐνημερωθοῦν καί νὰ καθοδηγήσουν σωστὰ τὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα. Ὑπάρχουν βέβαια καί ἀρκετοὶ γονεῖς πού ὄχι μόνον δέν ἀνησχοῦν, ἀλλὰ συμβάλλουν ἠθελήματα ἢ ἀθέλητα στὴν προσχώρηση μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τους σέ μιὰ ὁμάδα, ἀκόμη καί σατανιστικῆς δομῆς. Ὅταν ἀγοράζουν στὰ παιδιά τους σατανιστικὰ παιχνίδια ἢ στολές τοῦ «Χάρου» ἢ τὰ ντύνουν μὲ «μαγικά ροῦχα» προκειμένου νὰ παρακολουθήσουν μὲ ἀνάλογη συναισθηματικὴ διάθεση τίς ταινίες μὲ μαγεῖες καί μαγικὲς τελετές καί λατρεῖες, τὰ προετοιμάζουν ψυχικά καί τὰ ἐμβολιάζουν μὲ ιδέες καί τεχνικὲς ὥστε νὰ εἶναι εὐπρόσβλητα σέ μελλοντικὲς θεωρίες γύρω ἀπὸ τὸν ἀποκρυφισμό καί τίς ψυχολογίες.

Θεωροῦμε ἐπείγουσα τὴν ἀνάγκη νὰ γνωρίσουν οἱ γονεῖς ὄχι μόνον τὸ ὅτι ἡ αὐξημένη δραστηριότητα τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας δημιουργεῖ πολλὰ προβλήματα γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ καί τὴ διαδικασία προσηλυτισμοῦ γιὰ νὰ προσδιορίσουν τὸ μνητικὸ στάδιο, στὸ ὁποῖο βρῖσκεται τὸ παιδί τους θῦμα τῶν αἰρέσεων καί νὰ ἐξατομικεύσουν τὴ βοήθεια πού χρειάζεται. Τότε μπορεῖ νὰ ἀποβεῖ ἢ παρεμβασὴ τους σωτή-

για γιά τό θῦμα καί νά προλάβουν τίς «περιπλανήσεις του σέ δρόμους τοῦ Ἑωσφόρου» μέ ἀποτέλεσμα νά μιλοῦμε πλέον γιά «χαμένη ἀθωότητα», γιά «χαμένη ψυχή».

Κατ' ἀρχήν θά πρέπει οἱ γονεῖς, νά ἀποκτήσουν μία ικανοποιητική γνώση, μελετώντας ἀνάλογα βιβλία καί περιοδικά γιά νά ἀναλύουν, νά ἀντιδρῶν καί νά πληροφοροῦν τά παιδιά τους μέ τρόπο προσαρμοσμένο σέ κάθε πρόβλημα αἰρετικό πού ἐμφανίζεται στά σχολεῖα τους ἢ στούς χώρους τῆς δουλειᾶς τους. Τέτοια βιβλία ὑπάρχουν στή χώρα μας. Πολλά βιβλία τοῦ ἀεμνήστου π. Ἀντωνίου Ἀλεξίου τοῦ μελετοῦν καί παρουσιάζουν τό αἰρετικό φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας, ἀναλύοντας τό σκηρικό του καί προβάλλοντας λύσεις καί ἀπαντήσεις καί μία στρατηγική ἀντιμετώπισης τῆς αἰρετικῆς πλάνης δραστική, προβάλλοντας συνάμα «μήνυμα ἐλπίδας», ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά σωθεῖ ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἄδυσσο στήν ὁποία ἔπασε. «Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ (συνήθιζε νά λέγει) εἶναι μία ἄδυσσος μεγαλύτερη ἀπό τήν ἄδυσσο τῆς ἀποστασίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός "κηνυγάει" μέ τήν ἀγάπη Του τόν ἀποστατημένο ἄνθρωπο καί προκαλεῖ τήν προαίρεσή του. Περιμένει τήν ἀνταπόκριση τοῦ ἀνθρώπου γιά νά τόν "ἀρπάξει" νά τόν καθαρίσει καί νά τόν ἀποκαταστήσει πλήρως στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης Του. Ὁ Θεός δέν ξεγράφει ποτέ κανένα ἀπό τά παιδιά Του, γι' αὐτό ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἐλπίδα καί ἐμεῖς δέν ἔχουμε δικαίωμα νά ξεγράψουμε κανένα».

Τά βιβλία τοῦ π. Ἀντωνίου διατίθενται ἀπό ὅλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα τῆς χώρας καί ἀπό τήν Π.Ε.Γ. κατόπιν παραγγελιών στά τηλέφωνα της. Ἐπίσης τό περιοδικό «Διάλογος» ἀποστέλλεται δωράν σέ ὅσους ἐπιθυμοῦν νά ἐνημερωθοῦν καί νά ἀναζητήσουν βοήθεια γιά τήν ὀρθή ἀντιμετώπιση τῆς ἀπειλῆς τῶν αἰρετικῶν καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων.

Ἡ παρακολούθηση ἐπίσης ὁμιλιῶν καί σεμιναρίων θά ἐφοδιάσει τούς γονεῖς μέ τήν κατάλληλη γνώση, ὥστε νά εἶναι σωστή ἡ παρέμβασή τους καί νά μήν ἔχει ἀντίθετα ἀποτελέσματα μέ ἄστοχες «κινήσεις», «φωνές» καί «ἀπαγορεύσεις».

Ἡ «γνώση» θά καταστήσει τούς γονεῖς εὐαίσθητους καί ικανούς νά προλάβουν ἢ νά ἀποτρέψουν ἐπικίνδυνες σχέσεις καί περιπλανήσεις τῶν παιδιῶν τους. Πρέπει καί οἱ γονεῖς καί οἱ νέοι μας νά εἶναι «καχύποπτοι» σέ πρόσωπα πού δέν γνωρίζουν. Ἄνθρωποι πού προσκαλοῦν σέ δωρεάν γεύ-

ματα ἢ συνεσιάζσεις, σέ σεμινάρια τῶν ὁποίων τό θέμα δέν εἶναι σαφῶς ξεκαθαρισμένο, μπορεῖ νά ἔχουν ἓνα πρόγραμμα κρυμμένο καί νά εἶναι στρατολόγοι κάποιας αἵρεσης.

Οἱ σέκτες χρησιμοποιοῦν ἐπεξεργασμένες μεθόδους διανοητικῆς κυριαρχίας πού ἐπενεργοῦν σέ ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο, κάτω ἀπό «κατάλληλες» συνθήκες. Καί τοῦτο γιατί ἡ «ἐπίθεση» γίνεται στά συναισθήματα τῶν νέων καί ὄχι στή νοημοσύνη τους. Γι' αὐτό πρέπει νά ἐπιστοῦμε τήν προσοχή τῶν νέων νά μήν ἐνδίδουν σέ «προσκήσεις» πού κινοῦνται στήν ἀοριστία καί ἔχουν νεφελώδεις σκοπούς. Γιατί νά πᾶνε π.χ. μακριά γιά ἓνα Σαββατοκύριακο ἢ γιά διακοπές «ἐναλλακτικές» ἢ μή μέ κάποιους ἄγνωστους ἢ μέ κάποια περίεργη ὁμάδα; Οἱ σέκτες προσεγγίζουν συνήθως νέους πού βρίσκονται σέ δύσκολη περίοδο ἢ κατακλύζονται ἀπό στρέψ πού προκαλεῖται ἀπό τήν πίεση τῶν ἐξετάσεων, τῆ ρήξη μᾶς σχέσης ἢ ἀπό συναισθήματα μοναξιᾶς κ.λπ. Οἱ γονεῖς, οἱ φίλοι, οἱ ἐκπαιδευτικοί εἶναι οἱ μόνοι πού θά βοηθήσουν στίς περιπτώσεις αὐτές μέ ἀγάπη καί γνήσιο ἐνδιαφέρον καί ὄχι ἄγνωστα πρόσωπα καί ὁμάδες.

Ἐπάρχουν καί ἄλλες περιπτώσεις πού πρέπει «ν' ἀνάψουν τά λαμπάκια» τῆς ἀνησυχίας γονέων καί ἐπαιδευτικῶν καί πρέπει τότε νά παρέμβουν ἢ νά ζητήσουν βοήθεια ἀπό πρόσωπα ἐμπιστοσύνης καί φορεῖς ἐντεταλμένους πρὸς τό σκοπό αὐτό. Ἄν τό παιδί π.χ. ζητάει συνεχῶς χρήματα χωρίς νά ξεκαθαρίζει πού ἀκριβῶς θά τά χρησιμοποιήσει πρέπει νά ἀνυσυχήσουμε. Μήπως παρακολουθεῖ κάποια σεμινάρια ἢ συνέδρια ἐπικίνδυνης ὁμάδας; Μήπως ἔχει «γραφεῖ» σέ κάποια «Φιλοσοφική» ἢ «Ψυχολογική» «Σχολή» πού ἰδρῶν οἱ σέκτες στή χώρα μας σέ κάθε πόλη καί κάθε συνοικία; Ἐπίσης πρέπει νά ἀνησυχήσουμε ἐάν μιά μέρα τό παιδί μας μᾶς δηλώσει ὅτι δέν θέλει πιά νά τρώει κρέας. Μήπως ἔχει μπλέξει μέ κάποια γκουρουιστική ὁμάδα πού πρεσβεύει τό κάρμα καί τήν μετενσάρκωση;

Θά πρέπει νά παρακολουθοῦμε τά βιβλία που διαβάξει, τό ντύσιμο πού προτιμάει, τίς «νέες» ἀπόψεις πού ὑποστηρίζει, τά πρόσωπα πού συναστρέφεται καί γενικῶς τήν ὄλη συμπεριφορά του πού φαίνεται ὑποπτη καί προβληματική. Ἄν ἀντιληφθοῦμε ἀπό παρακολούθηση ἢ μισόλογα ὅτι συμπληρώνει κάποιο «τέστ προσωπικότητος» πρέπει νά ἀνησυχήσουμε. Γνωρίζουμε τήν προέλευση αὐτῆς τῆς μεθοδολογίας ἐνταξης σέ ὁμάδα πού ἔχει ἀπασχολήσει καί τῆ δικαστική ἐξουσία. Ἄν

παραμελεί τα μαθήματά του και δηλώνει ότι θα εργαστεί σε «εταιρεία» άγνωστη σε μας, με άκαθόριστο πρόγραμμα και αντικείμενο, πρέπει πάλι να επέμβουμε αποκάλυπτοντας τί ακριβώς κρύπτεται πίσω από «επικοινωνίες», «μάρκετινγκ» κ.ο.κ.

Ίδιαίτερα θά πρέπει να μας άνησυχήσουν κάποια «σημεία», πού άποτελούν ίσχυρές ένδειξεις πώς υπάρχει έμπλοκή στό σατανισμό, όπως ή συγκέντρωση σατανιστικών συμβόλων, ή ανάγνωση σχετικών διβλίων με τή μαύρη μαγεία, ή μετά μανίας παρακολούθηση ταινιών με θέματα δαιμονιστικά και άποκρυφισμού, ή άκρόαση σκληρής μουσικής, κ.ο.κ.

Άλλα σημεία πού πρέπει ν' άνησυχούν τους γονείς και τους «μεγάλους» είναι τά ακόλουθα: έλλειψη ένδιαφέροντος για τή σχολική εργασία και άκανόνιστη ή χαμηλή βαθμολογία, κακή συμπεριφορά και σκληρότητα πρós ανθρώπους και ζώα, ριζική άλλαγή στην προσωπικότητα, όπως επιθετικότητα, μυστικοπάθεια, άπτότομες έναλλαγές διάθεσης, ή άπέχθεια πρós τίς θρησκευτικές πεποιθήσεις τής οικογένειας, οι άδικαιολόγητες άπουσίες από τό σπίτι τή νύχτα κυρίως κ.λ.π.

Δέν είναι εύκολο σε ένα σχόλιο ή και σε σειρά σχολίων, ν' άπαριθμήσουμε όλες τίς «ένδειξεις» μιας ύποπτης συμπεριφοράς νεαρών άτόμων. Όμως οι γονείς μπορούν με τό ένστικτο πού διαθέτουν να «έννοήσουν» τά συμπτώματα έγκαιρα και να δράσουν άποτελεσματικά. Είναι γεγονός ότι ή πρόληψη είναι καλύτερη από τή θεραπεία. Όμως ή πρόληψη δέν είναι πάντοτε δυνατή. Άν έπισημάνουμε όμως έγκαιρα τόν κίνδυνο και συμπαρασταθοῦμε με άγάπη και θερμό ένδιαφέρον, θά μπορούμε να βοηθήσουμε καλύτερα. Ό πανικός και οι άπειλές δέν ώφελοῦν σε τίποτα και συνήθως έχουν αντίθετα άποτελέσματα. Προσέχετε γονείς, προστατευθείτε και προσεύχεστε κι έμεις προσευχόμαστε μαζί σας.

«ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΓΕΙΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ...»

Τους τελευταίους μήνες τό άρμόδιο για τήν υγεία μας Υπουργείο άπευθύνει ένα μήνυμα πρós τους πολίτες τής χώρας μας, για να τους προστατεύσει από διαφημίσεις φαρμάκων, πού γίνονται μέσω των ραδιοτηλεοπτικών καναλιών. Οι διαφημιστές όποιοιδήποτε φαρμάκου είναι υποχρεωμένοι στην «άνοιχτή» τους διαφήμιση, να

αναγράφουν τήν προειδοποίηση του Υπουργείου Υγείας, ότι θά πρέπει πριν προμηθευτεί κάποιος ένα διαφημιζόμενο φάρμακο, να συμβουλευτεί τό γιατρό ή τό φαρμακοποιό του.

Η ενέργεια αυτή του Υπουργείου είναι πολύ χρήσιμη, διότι προφυλάσσει τους πολίτες από άλόγιστη ή κακή ή επικίνδυνη χρήση κάποιου φαρμάκου.

Άλλά τό εν λόγω Υπουργείο θά έπρεπε να μας προστατεύει και από έναν άλλον κίνδυνο, πού προέρχεται από τήν άσκηση «ιατρικής» και παροχή οδηγίων υγείας από ομάδες ή μεμονωμένα άτομα πού ουδεμίαν σχέσιν έχουν με τήν ιατρική επιστήμη και τίς υπηρεσίες υγείας τής Πολιτείας.

Πολλοί «επαγγέλλονται» «θεραπεία» άσθενειών με διάφορες δικής τους επινόησης τεχνικές και οργανώνουν σεμινάρια και ήμερίδες όπου άναπτύσσονται όμιλίες με θέματα έχοντα σχέση, όπως λέγουν, με τήν «υγεία του σώματος και τής ψυχής», τήν «έναλλακτική θεραπεία», τήν «όλιστική αντιμετώπιση των άσθενών» κ.ο.κ. Πολλές μάλιστα νεοφανείς αίρέσεις εφαρμόζουν για θεραπευτικούς δήθεν σκοπούς, τεχνικές έλέγχου τής συμπεριφοράς του άτόμου και αλλοίωσης τής συνείδησής του, τεχνικές έλέγχου τής βούλησης, με άπώτερο στόχο να καταστεί άβουλο όν στην υπηρεσία τής αίρεσης. Τό άτυχο άτομο πού ίσως έχει κάποιο πρόβλημα υγείας ύπαρκτό ή φανταστικό καταφεύγει μέσα στην άγωνία του, παρακινούμενο από διαφημίσεις τηλεοπτικές ή έντυπες, σε κάποιο «Κέντρο» και άφοῦ ξεδέψει τά χρήματά του και τό χρόνο του σε τεχνικές και παρακολουθήσεις σεμιναρίων, έμπλέκεται, χωρίς να τό καταλάβει, στά πλοκάμια τής αίρεσης και γίνεται όπαδός της και θύμα της για όλη του τή ζωή. Οι σέκτες δέν νοιάζονται να βοηθήσουν, αλλά να αυτοεξυπηρετηθοῦν. Θέλουν τήν πλήρη και παντοτινή δέσμευση κάθε άτόμου, τήν προσφορά των οικονομικών του και τής εργασίας του για στρατολόγηση και άλλων άτόμων και συλλογή χρημάτων.

Θά έπρεπε λοιπόν, όλα τά άρμόδια Υπουργεία να προστατεύσουν τους πολίτες από αυτοῦ του είδους τους κινδύνους και από τά καταστρεπτικά άποτελέσματα των «θεραπευτικών» μεθόδων των πάσης φύσεως «λατρειών» με θρησκευτικό ή χωρίς θρησκευτικό προσωπείο.

Θά αναφέρουμε όρισμένα παραδείγματα «δραστηριοτήτων» των νεοφανών αίρέσεων σε τομείς υγείας πού όπως αναφέραμε άποτελούν προκάλυμ-

μα κάποιων άλλων επιδιώξεων. Στο «πρόγραμμα δραστηριοτήτων Μαρτίου-Απριλίου 2002 του Όμιλου «Σύνθεση-Όλιστική θέαση ζωής» παρέχοντας πληροφορίες για «άτομικές συνεδρίες» διαφόρων «θεραπευτικών» τεχνικών όπως: «Βιοενεργειακή θεραπεία», «κρυσταλλοθεραπεία», «ιριδολογία», «ύδροθεραπεία παχέος έντέρου» κ.λ.π. κ.λ.π.

Κάποια άλλη ομάδα, πού παραθέτει μόνο τό τηλέφωνό της, μās «πληροφορεί» μέ μεγάλη άφισσα της, πού τοιχοκολήθηκε σέ πολλά σημεία τής Άθήνας καί τών Προαστείων της, ότι όργανώνει σεμινάριο «ψυχολογίας καί φιλοσοφίας» μέ τό έξής διαφημιστικό «μήνυμα» τέχνασμα: «ό,τι νομίζεις, αυτό είσαι. Καί ό,τι όνειρεύεσαι, αυτό μπορείς νά γίνεις...». Άλλη ομάδα διαφημίζει σέ μικρά φυλλάδια πού τοποθετούνται στά «παρμπρίζ» τών αυτοκινήτων, ότι πραγματοποιεί όμιλίες γιά τή «θεραπεία του άγχους καί τήν άπόκτηση ψυχικής ήρεμίας» καί γιά τίς αίτίες πού «ό νοός άρρωσταίνει τό σώμα». Η «Έμπνοή» μέ τίς «ήμέρες έξερεύνησης! ! !» μās «πληροφορεί» μέ διαφημιστικό της φυλλάδιο ότι πραγματοποιεί «δημιουργικά έργαστήρια» καί «σεμινάρια» (άκριβοπληρωμένα) «χοροθεραπείας», «είκαστικής θεραπείας», από άτομα πού έχουν «ειδικότητα» σ' αυτούς τούς τομείς. Άναφέρεται τό όνομα τής «χοροθεραπεύτριας» καί τής «είκαστικής θεραπεύτριας». «Συνεργασία πολιτών» προαστείου μās (πολιτική όργάνωση) άπήλθυνε στίς άρχές του 2002 πρόσκληση πρός τούς δημότες νά παρακολουθήσουν «εκδήλωση-συζήτηση» μέ θέμα: «έναλλακτικές θεραπείες στή σύγχρονη εποχή». Τό Feng Shui House ύπόσχεται «καλοτυχία...», «ύγεία...», «επίτευξη στόχων...», «συν-τροφικότητα...», «οικονομική εύμάρεια...», «δύναμη...», «προστασία...»! ! γιά όσους «θέλουν νά τ' άποκτήσουν», (μέ τό άζημιώτο φυσικά γιά τήν κίνηση). Καί μās προτρέπουν οί ίθύνοντες τής κίνησης έμμεσα ή άμεσα νά μήν προβαίνουμε σέ άγορές άκινήτων χωρίς τή γνώμη «συμβούλων» της. Πωλητής οικόπέδων μās πληροφόρησε ότι έρχονται όρισμένοι ν' άγοράσουν οικόπεδο καί φέρνουν μαζί τους «σύμβουλο» του «Φένγκ Σουϊ». Τό «Κέντρο Πολιτισμού καί Άναζήτησης Δίοδος» του Στ. Λάζαρη σέ περιοδικό πού εκδίδει δημοσιεύει άρθρα «έναλλακτικών θεραπειών» καί πλήθος διαφημίσεων «άλλων» προϊόντων «θεραπευτικών» καί θεραπευτικών τεχνικών, όπως τήν «όλιστική μέθοδο γιά καλύτερη όραση χωρίς γυαλιά...», τήν «γεμμοθεραπεία», τήν «άπο-

δεσμευτική (;)», «όμοτοξικολογία (;)», «μεσοθεραπεία (;)», «όξυγονο-όξονοθεραπεία (;)», κ.ο.κ. Άλλο παρομοίου είδους περιοδικό δημοσιεύει προτάσεις του Φένγκ Σουϊ πού συνοδεύουν τά «είδη χώρου Φένγκ Σουϊ». Προτείνει CD καί μουσικές κασέτες μέ «πνευματική» μουσική «γιά θεραπεία, χαλάρωση, διαλογισμό, γιά ειρηνική καί χαρούμενη άτμόσφαιρα». Υπεύθυνη σχετικής τηλεοπτικής έκπομπής «εκπέμπει» ιατρικές όδηγίες καί ύγιεινιστικές συμπεριφορές άνεξέλεγκτα (άπαγορεύεται, έλεγε σέ μιά εκμπομπή, νά τρώμε πατάτες, ντομάτες, μελιτζάνες, πιπεριές! ! !).

Τά «Κέντρα» οί «Σχολές» καί τά Έντυπα πού άσχολούνται μέ τίς «έναλλακτικές θεραπείες» καί όχι μόνο, είναι τόσα πολλά, πού όλο τό περιοδικό δέν θά επαρκούσε καί νά τ' άναφέρουμε άκόμη. Καί τό περίεργο είναι ότι οί «διαμορφωτές τής κοινής γνώμης» δέν άσχολούνται μ' αυτό τό θέμα. Δυστυχώς οί δυνάμεις πού κρύβονται πίσω άπ' όλες τίς κινήσεις τής Νέας Έποχής είναι άνυπάκουες καί άνεξέλεγκτες. Ο Ιατρικός Σύλλογος τής Χώρας μās δέν έχει άσχοληθεί σοβαρά μέ τό πελώριο αυτό θέμα. Μέ μιά φράση άργκό θά λέγαμε ότι «έχουμε χάσει τή μάλα». Νομίζει κανείς ότι δέν ύπάρχει έλπίδα νά νικήσει ή λογική. Γι' αυτό καί ή άγωνία μās δέν έχει όρια. Οί δυνάμεις πού εκμεταλλεύονται τόν ανθρώπινο πόνο καί πόθο ξεφυτρώνουν συνεχώς σάν μανιτάρια. Όπως σάν μανιτάρια ξεφυτρώνουν καί οί «φιλανθρωπικές κινήσεις» πού ζητούν «συμπαραστάση καί συμμετοχή» τών έλεημόνων συνανθρώπων μās.

«Τό Υπουργείο Υγείας προειδοποιεί...» γιά κάποια φάρμακα. Άς άσχοληθεί καί μέ τό θέμα τής παράνομης άσκησης του ιατρικού επαγγέλματος πού άποτελεί μεγάλη άπειλή γιά τήν ύγεία καί τήν προσωπικότητα τών Έλλήνων. Σήμερα δίνει τήν έντύπωση, μέ όσα άσχολείται γιά τήν προστασία τών πολιτών, ότι έχει σταματήσει μπροστά σέ μιά κατάσταση πού τρέχει έρήμην του. Καί αυτή ή θέση του έπαυξάνει τήν άγωνία μās.

Η «ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ»

Έπρόκειτο τήν 6^η Δεκεμβρίου 2002, πριν από ένα μήνα περίπου, νά εκδικαστεί στο Συμβούλιο τής Έπικρατείας προσφυγή τής «Έλληνικής Έκκλησίας τής Σαηεντολογίας» (όπως αυτοαποκαλείται χωρίς νά έχει σχετική άδεια από τήν Πολιτεία νά είναι καί νά λέγεται «Έκκλησία»). Η προ-

σφυγή αυτή από την έν λόγω οργάνωση, κατετέθη στο Άνωτατο Άκυρωτικό δικαστήριο της χώρας μας, επειδή η Πολιτεία απέρριψε αίτησή της για την ίδρυση «εγκτήριου οίκου». Το άρμόδιο για την περίπτωση αυτή Υπουργείο Παιδείας, έχοντας προφανώς υπ' όψιν του τις καταδικαστικές αποφάσεις Έλληνικών δικαστηρίων κατά του πρώην Κ.Ε.Φ.Ε. δέν έπεσε στην παγίδα του Ίανου με τά δύο πρόσωπα και δέν έδωσε την έγκρισή του στην αίτηση της Σαηεντολογίας.

Όπως είναι γνωστό τό Κ.Ε.Φ.Ε. διαλύθηκε με απόφαση Πρωτοβαθμίου Έλληνικού Δικαστηρίου για παράνομη δραστηριότητα κ.λ.π. τό 1996. Τό Έφετείο στό όποιο προσέφυγε τό Κ.Ε.Φ.Ε. επικύρωσε την απόφαση του Πρωτοδικείου τό 1997 και έδωσε οριστικά τέλος στην δραστηριότητα του σωματείου αυτού, τό όποιο σύμφωνα με τίς αποφάσεις των δικαστηρίων είχε παρεκκλίνει του σκοπού του. Χαρακτηριστικό είναι τό απόσπασμα της απόφασεως του Έφετείου πού λέγει: «Άπεδείχθη με πληρότητα ότι τό Κ.Ε.Φ.Ε. είναι μιά οργάνωση με ολοκληρωτικές δομές και τάσεις πού στην ουσία περιφρονεί τον άνθρωπο, ένω ενεργεί κατ' έπιφαση και μόνον έλεύθερα, προκειμένου και αποκλειστικά νά προσελκύσει μέλη τά όποια στην συνέχεια υφίστανται πλήση έγκεφάλου με άπώτερο σκοπό τή δημιουργία κατευθυνόμενου τρόπου σκέψης, ώστε νά θρυσκόμαστε ένώπιον άβουλων όντων, τά όποια έχουν χάσει τή δυνατότητα λήψεως αποφάσεων».

Τό Κ.Ε.Φ.Ε. (Σαηεντόλοτζυ) άσκησε άναίρεση ένώπιον του Άρειού Πάγου κατά της αποφάσεως αυτής. Άλλά ξαφνικά τό Κ.Ε.Φ.Ε. παραιτείται από την άναίρεσή του λίγες μέρες πριν την εκδίκασή της, αναφέροντας τό έξης «αιτιολογικό»: «Έπειδή μετά την 24-4-'98 όμόφωνη απόφαση της Γενικής Συνελεύσεως των μελών του σωματείου μας νά προβεί σε διάλυσή του, δεδομένου ότι ή λειτουργία του δέν καλύπτει πλέον τίς θρησκευτικές, πνευματικές και λατρευτικές ανάγκες των Έλλήνων Σαηεντολόγων (υπογράμμιση δική μας), κατέστη άνευ άντικειμένου ή συζήτηση της από 17-2-'98 υπ' αριθμ. καταχωρήσεως 147/1998 αίτησεως άναιρέσεως του σωματείου μας κατά της υπ' αριθμ. 19493/1997 αποφάσεως του Έφετείου Άθηνών..... Γιά τούς άνωτέρω λόγους παραιτούμεθα του δικογράφου...».

Λογική δικολαβισμού. «Άυτόδιαλύεται» ένα σωματείο πού διέλυσαν τά Δικαστήρια! ! Αυτό όμως είναι πάγια τακτική της πολυεθνικής οργάνωσης

της Σαηεντολογίας. Νά «παραιτείται» δηλαδή την τελευταία στιγμή από εκδικάσεις τελικές για νά χρησιμοποιεί τό έπιχείρημα ότι ή απόφαση ή συγκεκριμένη δέν ήταν τελεσίδικη.

Τό ίδιο μήνυμα έπιχειρεί νά περάσει και με την τελευταία παραίτησή της από την αίτηση άκυρώσεως στό Συμβούλιο Έπικρατείας κατά της απόφασεως του Υπουργού Παιδείας. Λένε σε ανακοίνωσή τους οι Έλληνες Σαηεντολόγοι (Έλευθεροτυπία 9-12-2002), ότι απέσυραν την προσφυγή τους από τό Συμβούλιο της Έπικρατείας, διότι διέπιστωση ότι τό Υπουργείο Παιδείας στήριξε την απόφασή του νά μήν ικανοποιήσει τό αίτημά τους, σε πολυσέλιδη γνωμάτευση της Ίερās Συνόδου. «Ή άνάρμοστη αυτή συμπεριφορά εκ μέρους του Υπουργείου μας έπεισε (λένε στην ανακοίνωσή τους) για τό γεγονός ότι δέν υπάρχει καμμία περίπτωση νά τύχει ή Έκκλησία μας (;) (των Σαηεντολόγων δηλ.) έντιμης μεταχείρησης επί της χορήγησης εγκτήριου οίκου και έπομένως αποφασίσαμε νά άποσυρθούμε από τό πεδίο αυτό της άδικίας». Άνακοινώνουν άκόμη ότι θά προσφύγουν στον Υπατο Άρμοστή Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων του Ο.Η.Ε. (γνωστός από παλαιότερες εκθέσεις του) και θά καταγγείλουν τή στενή και άπροκάλυπτη συνεργασία της Κυβέρρησης με την Έκκλησία της Ελλάδος». Πόσο «στενή» είναι ή συνεργασία, τό διαπιστώσαμε στό θέμα των ταυτοτήτων. Έπομένως για την Σαηεντολογία τό θέμα δέν εκλείσει.

Ό μακαριστός π. Άντώνιος Άλεβιζόπουλος στό βιβλίο του «Ναζισμός με άλλο πρόσωπο» αναφέρει δήλωση του Dr. Ralf Abel ότι ή Σαηεντόλοτζυ με την εκάστοτε έπιχειρηματολογία της κακομεταχειρίζεται δικαστικές αποφάσεις. Ή διαστρέβλωση δικαστικών αποφάσεων είναι στοιχείο της μεθοδολογίας της, γράφει στό ίδιο βιβλίο ό π. Άντώνιος: «Άνακοινώνει ή Σαηεντόλοτζυ ότι κέρδισε δίκες πού δέν έγιναν ποτέ ή πού τά δικαστήρια δέν ασχολήθηκαν με την ουσία των καταγγελιών, αλλά με τυπικά θέματα και νομικές παραλήψεις. Έτσι έχει «περάσει» σε άνημέρωτους κυρίως δημοσιογράφους σε παγκόσμια κλίμακα τό σλόγκαν «ή Σαηεντόλοτζυ δέν έχει καταδικαστεί ή δέν έχει χάσει προσφυγές σε καμμία χώρα».

Ή κ. Κλαίρ Σαμπολιόν στό Παγκόσμιο Συνέδριο Συλλόγων Πρωτοβουλιών Γονέων (Παρίσι 1980) είπε: «Συγκεντρώνουμε τό ύλικό απ' όλες τίς δίκες και τούς δικαστικούς άγώνες πού έγιναν μαζί με όλα τά ντοκουμέντα... έχουμε την έμπειρία

ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς ὀργάνωσης Σαηεντόλοτζυ καί οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μούν, διηγοῦνται παντοῦ ἐσφαλμένα πράγματα σχετικά μέ αὐτά τά θέματα. Λένε ὅτι κέρδισαν μιά δίκη πού δέν ἔγινε καθόλου. Τότε θά τοὺς ποῦμε: ἔχουμε τά πρακτικά αὐτῆς τῆς δίκης. Κι ἔτσι ἔχουμε τά ἀπαραίτητα στοιχεῖα σέ μιά π.χ. μήνυση συκοφαντία. Αὐτές οἱ δίκες εἶναι διεθνεῖς καί γι' αὐτό καλοῦμε μάρτυρες ἀπό ἄλλες χώρες καί καταθέτουν συγκεκριμένα γεγονότα».

Ἔτσι ὅσα μετέρχεται ἡ διεθνῆς Σαηεντολογία θυμίζουν «τερτίπια» τοῦ ἥρωα τοῦ πολυδιαβασμένου σέ παλαιότερες ἐποχές βιβλίου τοῦ Κρότσε τοῦ ὀνομαζόμενου Μπερτόλδου. Οἱ παλαιότεροι θά θυμοῦνται πόσο εἶχε εἰσχωρήσει στό λεξιλόγιό μας τό ὄνομα τοῦ Μπερτόλδου μέ τό ὅποιο χαρακτηρίζονταν ἄτομα πού μέ μεθόδους καί τεχνάσματα πονηρά διαστρέβλωναν γεγονότα καί καταστάσεις πρὸς «ἴδιον ὄφελος».

«Τό γάρ πολύ τῆς θλίψεως...». Γύρω ἀπό τήν «παραίτηση» τῆς Σαηεντολογίας ἀπό τήν ἐκδίκαση τῆς αἰτήσεώς της στό Συμβούλιο Ἐπικρατείας διατυπώθηκαν καί δημοσιεύτηκαν ἀποκαλυπτικά ἄρθρα καί γνωματεύσεις. Τίς ἀναδημοσιεύουμε γιά νά ἐνημερωθοῦν οἱ ἀναγνώστες μας γιά τό ἐν λόγω θέμα πληρέστερα.

**ΠΑΡΑΙΤΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΣΑΪΕΝΤΟΛΟΓΟΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΟΥΣ
ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΟΥΝ
ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

«Τά μάζεψαν» γιά τόν Οἶκο

**Σήμερα ἐπρόκειτο νά συζητηθεῖ στό Σ.τ.Ἐ.
ἡ προσφυγή τοῦ πρώην ΚΕΦΕ -
Ἐνακούφιση γιά τοὺς γονεῖς
τῶν παιδιῶν-θυμάτων**

Ρεπορτάζ: Βικτωρία Νταγκουνάκη.

«ΑΝΕΚΡΟΥΣΑΝ πρῦμναν» οἱ Ἕλληνες σαϊεντολόγοι, ἀπό τήν προσπάθειά τους νά ἀναγνωριστοῦν ὡς ἐκκλησία στή χώρα μας!

Κι ἐνῶ σήμερα ἐπρόκειτο νά συζητηθεῖ τό αἴτημά τους στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, τελευταία στιγμή καί προφανῶς λόγω τῆς διαφαινόμενης ἤττας τους, παραιτήθηκαν.

Τό ὀξύμωρο εἶναι πῶς το ἑλληνικό παράρτημα τῆς Σαϊεντολογίας ἐμφανιζόταν ἐπί χρόνια ὡς φι-

λοσοφικό σωματεῖο, μέ τήν ἐπωνυμία «Κέντρο Ἐφηρμοσμένης Φιλοσοφίας Ἑλλάδας» (ΚΕΦΕ).

Κατηγοροῦσαν μάλιστα ὅποιον τοὺς χαρακτηρίζε θρησκεία, ἐνῶ σ' ἐπιστολή τους πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο τό 1995, τόνιζαν: «Δέν εἴμαστε θρησκεία, δέν εἴμαστε πολλῶ μᾶλλον αἵρεση. Ἡ ἔνταξη σέ θρησκεία εἶναι μιά συνειδησιακή κατάσταση πού λείπει ἀπό τά μέλη μας, πού ἔχουν συνείδηση χριστιανική ὀρθόδοξη!»

Μετά τή διάλυση

Ἐστώσο τό ΚΕΦΕ, μετά τή διάλυσή του ἀπό τό Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν -τό ὅποιο ἔκρινε πῶς πρόκειται γιά μιά ὀργάνωση ὀλοκληρωτική κι ἐπικίνδυνη- ἔσπευσε νά μεταλλαχθεῖ σέ ἀστική ἐταιρεία, μέ τήν ὀνομασία «Ἑλληνικό Κέντρο Διανοητικῆς καί Σαϊεντολογίας». Καί στή συνέχεια νά αὐτοανακηρυχθεῖ σέ «Ἑλληνική Ἐκκλησία τῆς Σαϊεντολογίας», μέ προφανή στόχο νά παρουσιαστεῖ ὡς διωκόμενη θρησκευτική κοινότητα ἀπολαμβάνοντας τήν προστασία τοῦ Συντάγματος. Ἔτσι, κατέθεσε στό Ἰπουργεῖο Παιδείας αἴτηση γιά χορήγηση ἄδειας λειτουργίας εὐκτηρίου οἴκου. Τήν ὁποία, ὅμως, ὁ κ. Π. Εὐθυμίου ἀπέρριψε, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2000, βασιζόμενος στίς καταδικαστικές ἀποφάσεις τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων.

Κατόπιν αὐτοῦ, ἡ ὀργάνωση προσέφυγε στό Σ.τ.Ἐ., μέ αἴτημα τήν ἀκύρωση τῆς ὑπουργικῆς ἀπόφασης. Κατέθεσε μάλιστα καί πρόσθετους λόγους, ζητώντας νά κριθεῖ ἀντισυνταγματική ἡ νομοθεσία γιά τή χορήγηση ἀδειῶν λειτουργίας εὐκτηρίων οἴκων. Ἐστώσο, οἱ προτάσεις τοῦ εἰσηγητή Π. Παρραῶ -καί ὡς πρὸς τήν οὐσία καί ὡς πρὸς τοὺς πρόσθετους λόγους- ἦταν ἀρνητικές εἰς βάρος της. Μέ τό δεδομένο ὅτι αὐτές κατά κανόνα γίνονται δεκτές, προφανῶς οἱ σαϊεντολόγοι θέλησαν νά ἀποφύγουν τήν τελική δυσμενῆ κρίση τοῦ ἀνωτάτου διοικητικοῦ δικαστηρίου. Κι ἔσπευσαν νά παραιτηθοῦν, μέ συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο πού ἔδωσαν στό δικηγόρο τους Γιώργο Μαῦρο.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτή χαιρετίσθηκε μέ ἐνθουσιασμό ἀπό τοὺς γονεῖς πού τά παιδιά τους ἔχουν μπλεχτεῖ στά γρανάζια τῆς Σαϊεντολογίας. Ὅμως, τά βασικά τους ἐρωτήματα παραμένουν ἀναπάντητα: Πιᾶτί ἐπιτρέπεται στήν ὀργάνωση νά συνεχίσει τήν ἐπικίνδυνη δράση της;

Παρασκευή 6 Δεκεμβρίου 2002 - ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ «Διεφθαρμένη κι επικίνδυνη»

«Η ΣΑΪΕΝΤΟΛΟΓΙΑ είναι σχιζοφρενική και παρανοϊκή οργάνωση» (Απόφαση του Έφετείου της Καλιφόρνια, 16-10-1994).

«Η Σαϊεντολογία είναι διεφθαρμένη, διότι βασίζεται στα ψέματα και στην απάτη κι έχει ως πραγματικό σκοπό τα χρήματα και την εξουσία για τον ιδρυτή της, Λ. Ρόν Χάμπαρντ, τή σύζυγό του κι εκείνους που βρίσκονται κοντά σ' αυτόν. Είναι καταχθόνια, διότι επιδίδεται σε αισχρές πρακτικές τόσο προς τους όπαδούς της που δέν συμμορφώνονται τυφλά, όσο και προς εκείνους έξω από αυτήν, που την επικρίνουν ή της αντιτίθενται. Είναι επικίνδυνη, διότι θγαίνει έξω για να αιχμαλωτίσει ανθρώπους, ειδικώς παιδιά και εύεπηρεαστους νέους και να τους διαποτίσει δογματικά, να τους κάνει πλύση εγκεφάλου, ώστε να γίνουν τυφλοί αιχμάλωτοι κι εργαλεία της ομάδας -που ισχυρίζεται ότι είναι θρησκευτική- απομακρύνοντας τους από την κανονική σκέψη, ζωή και σχέσεις με τους άλλους». (Απόφαση βρετανικού Πρωτοδικείου, 23-7-1984, η οποία επικυρώθηκε από τό αρμόδιο έφετεϊο).

Η νομολογία

Τις συγκλονιστικές, πράγματι, αποφάσεις των διεθνών δικαστηρίων για την οργάνωση αναλύει ο έγκριτος επίκουρος καθηγητής Νομικής στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Κυριάκος Κυριαζόπουλος, σε ειδική μελέτη του. Τίτλος της: «Σαϊεντολογία: Γνωστή θρησκεία ή ψευδοθρησκεία;»

Η Σαϊεντολογία δέν έχει αναγνωριστει σε καμία χώρα της Ευρώπης, εκτός από τή Σουηδία και τήν Πορτογαλία.

Στήν 'Αμερική

Έξιςου άρνητικές ήταν και οι αποφάσεις των άμερικανικων δικαστηριων, που έκριναν ότι ή οργάνωση επιδιώκει τό θρησκευτικό κάλυμμα για λόγους φορολογικής άπαλλαγής, ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί έμπορική έπιχείρηση. Μόνον ή Όμοσπονδιακή Έφορία (IRS) άναγκάστηκε να τή θεωρήσει θρησκευτική, ύστερα από 26 χρόνια δικαστικής διαμάχης και κάτω από ειδικές περιστάσεις, παραβιάζοντας βέβαια μέ τήν άπόφασή της τήν άρχή του κράτους δικαίου. Και να τί συνέβη: Όπως αποκάλυψαν οι «New York

Times», οι σαϊεντολόγοι πλήρωσαν ντετέκτιβ, προκειμένου να συλλέξουν στοιχεία για τήν προσωπική κι επαγγελματική ζωή άξιωματouxων τής IRS. Π.χ., άν αυτοί είχαν έξωσυσυγικές σχέσεις, άν έπιναν πολύ, άν είχαν άνάμειξη σε ύποθέσεις διαφθοράς, κ.λ.π.

Κάτω από τό βάρος αυτών των έκδιασμών, οι άξιωματοuxοι τής IRS τήν άναγνώρισαν.

Παρασκευή 6 Δεκεμβρίου 2002 - ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

Μελέτη του καθηγητή του ΑΠΘ Κ. Κυριαζόπουλου

ΨΕΥΔΟΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΕ ΒΟΥΛΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ

ΩΣ ΑΝΕΙΛΙΚΡΙΝΗ θρησκεία ή ψευδοθρησκεία έκριναν τή Σαϊεντολογία όλα σχεδόν τά άμερικανικά, γερμανικά, βρετανικά κι άλλα ξένα δικαστήρια. «Όμως» -όπως διευκρινίζει στή μελέτη του ο κ. Κυριαζόπουλος- «Η θρησκευτική απάτη ισουδυναμει μέ ποινική απάτη, σύμφωνα μέ τήν άποψη ειδικου Άμερικανου επιστήμονα. Όπότε, έφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις, στην Έλλάδα διώκεται μέ τό άρθρο 386 του Ποινικου Κώδικα.

Ένδεικτικά κι όπως προκύπτει από τέτοιες ξένες αποφάσεις, ή «Ίδρυτική Έκκλησία» τής σαϊεντολογίας:

- Είναι άπληστη, άφου ό ίδιος ό ιδρυτής τής διακηρύσσει προς τίς ύπηρεσίες του... «να κάνουν χρήματα, να κάνουν περισσότερα χρήματα, να κάνουν άλλους να παράγουν ώστε να κάνουν χρήματα»!...
- Επιδιώκει κυρίως έμπορικό σκοπό, άφου, άλλωστε, προκαλει τούς ένορίτες «πελάτες», τίς ιεραποστολές «franchises», τίς έκκλησίες «όργανισμούς». Πουλā σχεδόν όλες τίς «θρησκευτικές» ύπηρεσίες και τά προϊόντα της σε ύψηλές τιμές. Διαθέτει σημαντικά έτήσια κέρδη και άποθεματικά μετρητά σε τράπεζες τής Έλβετίας, προς όφελος του ιδρυτή και τής οικογένειάς του.

Έκδιασμός

- Έφαρμόζει τό ότιτινγκ. Δηλαδή, βάζει τά μέλη να έξομολογούνται και χρησιμοποιει τά «μυστικά» τους για έκδιασμό, άν θελήσουν να φύγουν.

- Διεισδύει σέ κυβερνητικούς καί κοινωνικούς οργανισμούς γιά νά άποτρέπει έπιθέσεις εις βάρος της ή νά τούς ελέγξει.
- Μέ τήν έπικίνδυνη έκπαίδευσή της, μπορεῖ νά μετατρέψει τά άτομα σέ «πρόθυμους σκλάβους».
- Τά μέλη άποκόβονται άπό τό οικογενειακό, φιλικό, επαγγελματικό περιβάλλον.
- Οί διαφωνούντες, έντός κι έκτός όργάνωσης, κηρύσσονται στόχοι έπίθεσης. Παράδειγμα, ό δρ. Κλάρκ. Οί σαϊεντολόγοι διένειμαν φυλλάδια στό νοσοκομείο όπου δούλευε καί καλοῦσαν όποιον εἶχε έγκληματικές κατηγορίες εις βάρος του νά τίς πει, μέ άμοιβή 25.000 δολάρια (τό 1981). Κατόπιν, έκλεψαν τό φάκελο έργασίας του, έδωσαν συνέντευξη Τύπου έναντίον του, τοῦ άσκησαν άγωγές. «Ρίξε άρκετή λάσπη καί κάποια θά κολλήσει», προσθεύει ή όργάνωση.

Έμπορικός σκοπός

Θά χρειάζονταν τόμοι γιά νά παραθέσει κανείς τό τρομακτικό ύλικό πού βαρύνει τήν όργάνωση κι αναλύεται στή μελέτη. Συμπερασματικά, πάντως, καί σύμφωνα μέ τήν κατάληξη στό κείμενο τοῦ κ. Κυριάκου Κυριαζόπουλου:

«Η Σαϊεντολογία καί ειδικότερα ή ελληνική άστική εταιρεία της, εἶναι άνειλικρινής θρησκεία, διότι: Έχει κύριο έμπορικό σκοπό γιά ιδιωτικό συμφέρον τών κορυφαίων στελεχών της. Πουλάει υπηρεσίες καί προϊόντα ψυχοθεραπείας, μέ σκοπό τό χρήμα καί τήν έξουσία καί χρησιμοποιεῖ μέσα αντίθετα πρὸς τά ανθρώπινα δικαιώματα».

Παρασκευή 6 Δεκεμβρίου 2002 - ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

**«Πληροφοριακό Δελτίο»
τῆς Συνοδικῆς Έπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αιρέσεων**

Η ΣΑΗΕΝΤΟΛΟΓΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Οὔτε κατά τό Έλληνικό Σύνταγμα, οὔτε κατά τήν Έλληνική Νομοθεσία, οὔτε κατά τήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων, οὔτε κατά τόν Έπουργό Έθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων, οὔτε κατά τό Συμβούλιο τῆς Έπικρατείας καί δεβαίως οὔτε κατά τήν Όρθόδοξη Έκκλησία εἶναι θρησκεία ή Σαηεντολογία.

Ό Έπουργός Έθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων μέ τήν Α3-88/17.10.2000 άπόφαση εἶχεν άπορρίψει τήν αίτηση τῆς λεγομένης "Έλληνικῆς Έκκλησίας τῆς Σαηεντολογίας" γιά χορήγηση άδείας λειτουργίας εὐκτηρίου οἴκου, μέ τό αιτιολογικό ότι δέν άποτελοῦν θρησκεία. Η άπόφαση τοῦ κ. Έπουργοῦ στηρίχθηκε σέ σωρεία άποφάσεων φορέων τοῦ έξωτερικοῦ, αλλά καί τών άποφάσεων ὑπ' άριθμ. 7380/1996 Πρωτοδικείου Άθηνών καί 10493/1997 Έφετείου Άθηνών, μέ τίς όποίες διάταξαν τήν διάλυση τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. (παλαιότερος τίτλος τῆς Σαηεντολογίας στήν Ελλάδα) λόγω σειρᾶς παρανομιών του.

Οί Σαηεντολόγοι προσέφυγαν στό Συμβούλιο τῆς Έπικρατείας γιά άκύρωση τών άποφάσεων τοῦ κ. Έπουργοῦ. Στή δίκη αὐτή παρενέβη ή Ίερά Άρχιεπισκοπή Άθηνών κατά τών Σαηεντολόγων. Καί ένῶ ή υπόθεση θά έκδικαζόταν τήν 6ην Δεκεμβρίου έξ οί Σαηεντολόγοι παραιτήθησαν άπό τήν αίτηση αὐτή. Έτσι ή άπόφαση τῆς Έλληνικῆς Πολιτείας εἶναι πλέον όριστική καί άμετάκλητος. Πρέπει νά σημειωθῆ ότι ή εισήγηση τοῦ εισηγητοῦ τοῦ Σ.τ.Έ. γιά τό αίτημα τών Σαηεντολόγων ήταν άπορριπτική, πρᾶγμα πού σέ συνδυασμό μέ τήν προφανή άδασιμότητα καί αναλήθεια τών επιχειρημάτων τους, όδήγησε τούς Σαηεντολόγους στήν άπόφασή τους αὐτή.

Μέ τήν εισήγησή του ό κ. Εισηγητής άποδεικνύει μέ συγκεκριμένα στοιχεία ότι οί Σαηεντολόγοι δέν άποτελοῦν θρησκεία καί ότι δέν άναγνωρίζονται ὡς θρησκεία σέ πλείστες χῶρες, μεταξύ τών όποίων οί ΗΠΑ, Άγγλία, Γαλλία, Γερμανία κ.λπ. Επίσης ότι επιδεικνύουν πολλάκις σοβαρότατη παράνομη δραστηριότητα στίς χῶρες πού δραστηριοποιούνται καί ή όποία τούς κατατάσσει στίς επικίνδυνες καί άντικοινωνικές όργανώσεις.

Άποδεικνύεται έτσι ότι ή προσφυγή τῆς Έκκλησίας ένώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Έπικρατείας ὑπέρ τῆς άποφάσεως τοῦ κ. Έπουργοῦ ήταν άπολύτως ὠφέλιμη καί χρήσιμη καί συνέβαλε άποφασιστικά μέ τά πολύτιμα στοιχεῖα πού προσέφερε πρὸς τό άνώτατο δικαστήριο τῆς Ελλάδος, γιά τήν ιστορική καί σημαντική αὐτή άπόφαση.

11.12.2002

ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΙΑΝΟΥ

«Η λειτουργία τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. δέν καλύπτει τίς θρησκευτικές, πνευματικές καί λατρευτικές άνάγκες

τῶν Ἑλλήνων Σαηεντολόγων!». Ὡστε, λοιπόν, ὑπάρχουν θρησκευτικές καί λατρευτικές ἀνάγκες τῶν ὁπαδῶν τῆς ἐν λόγῳ ὀργάνωσης. Ὅμως δέν μᾶς τά ἔλεξαν ἔτσι στίς ἀρχές τῆς 10ετίας τοῦ '90, πρὶν διαλυθεῖ τό ἀλήστου μνήμης Κ.Ε.Φ.Ε. Σέ μακροσκελῆ ἐπιστολή τοῦ τότε Κ.Ε.Φ.Ε. πρὸς τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διαβάσουμε καί τὴν ἐξῆς παράγραφο: «Ἅγιοι Πατέρες, ἐπιναλαμβάνουμε ὅτι... ἐπιθυμοῦμε διακαῶς νά μᾶς δοθεῖ ἡ δυνατότητα, μᾶς καί ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται γιά μᾶς, νά διευκρινήσουμε τί εἶναι ἡ Σαηεντολογία καί ἡ Διανοητική, νά τεθοῦμε ὑπό τὴν κρίσιν Σας (τό Σ κεφαλαῖο) καί νά ἀκούσουμε τίς συμβουλές Σας... **Δέν εἴμαστε θρησκεία, δέν εἴμαστε πολλῶ μᾶλλον αἵρεση** (ἡ ὑπογράμμιση δική μας). Ἡ ἐνταξη σέ θρησκεία εἶναι μιά συνειδησιακή κατάσταση, πού λείπει ἀπό τά μέλη μας πού ἔχουν συνείδηση χριστιανική ὀρθόδοξη (!). Ἡ θρησκεία προϋποθέτει δόγμα. Ὁ πατήρ Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ἐρωτηθεῖς νά προσδιορίσει τό δόγμα τῶν Σαηεντολόγων, παρέκαμψε ἐντέχως τὴν ἐρώτηση, διότι ἀπλούστατα δέν ὑφίσταται τοιοῦτον τι!».

Καί δήλωνε ἡ ἐκπρόσωπος τοῦ Σωματείου ὅτι δέν εἶναι ἡ ὀργάνωση θρησκευτική κίνηση, ἀλλά ἐπιστήμη καί φιλοσοφία καί σωματεῖο «κοινῆς ὠφελείας». Σέ ἐπιστολές τους τά ἡγετικά ὄργανα τῆς ὀργάνωσης πρὸς τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί σέ πολλούς Ἱεράρχες, ἔγραφαν ὅτι ἡ κριτική τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου ἀποτελεῖ «συκοφαντία καί ναζισμό. Ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα τὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτό καί ἡ δραστηριότητα αὐτῆ πρέπει νά σταματηθεῖ καί ὁ Ἀλεβιζόπουλος ν' ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τὴ θέση του στήν Ἐκκλησία» (βλέπε: «Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο, σελ. 67 κ.έ.).

Στὴν ἐπιστολή της πρὸς τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ.λ.π. ἔγραψε τότε ἡ κ. Καραδήμα, μεταξύ ἄλλων, τά ἐξῆς: «Βρίσκομαι ἀντιμέτωπη μέ μιά ἐκκλησία πού ἔχει χάσει πρὸ πολλοῦ τὴν ἠθική της παρουσία καί μαζί καί τό ποιμνίό της. Οἱ ἄδειες ἐκκλησιές τό μαρτυροῦν. Ἔτσι λοιπόν ἀρνοῦμαι ν' ἀκολουθήσω αὐτὴ τὴν ἐκκλησία. Νά πάρετε ἐσεῖς τώρα τό μαστίγιό πού δικαιοματικά σᾶς ἄφησε ὁ ΚΥΡΙΟΣ καί νά καθαρίσετε τοὺς χώρους. Εἶναι καιρὸς οἱ Ναζί νά φύγουν μιά γιά πάντα ἀπὸ τὴ χώρα μας... Καί μόνο ἔτσι θά γεμίσουν οἱ Ἐκκλησιές ξανά...». Αὐτά ἔλεξαν τότε στίς ἀρχές, ὅπως εἴπαμε, τῆς 10ετίας τοῦ '90. Μετά ὅμως τὴ διάλυση τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. σέ

«Δελτίο Τύπου» (30 Ἰουνίου 1998) τοῦ «Ἑλληνικοῦ Κέντρου Διανοητικῆς καί Σαηεντολογίας» (πρώην Κ.Ε.Φ.Ε.) ἡ Πρόεδρος τοῦ Κέντρου αὐτοῦ τότε καί τώρα κ. Κατερίνα Διαμαντάρη, λέγει μεταξὺ ἄλλων: «Πρόθεσή μας εἶναι νά ἰδρυθεῖ ἡ πρώτη Ἑλληνική Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας σέ πολὺ σύντομο χρονικὸ διάστημα, ἔτσι ὥστε τά μέλη της νά μποροῦν νά πραγματοποιοῦν, τίς παραδοσιακές τελετές τοῦ γάμου, τῆς ὀνοματοδοσίας (διάβαζε βάπτισι) καί τῆς κηδείας, στὸν δικὸ τους χωρὸ καί στήν Ἑλλάδα. (ὑπογράμμιση δική μας).

Ἡ Σαηεντολογία, λοιπόν, παρουσιάζεται ἀνάλογα μέ τὴν ἐπικρατοῦσα γι' αὐτὴ συμφέρουσα κατάσταση ἐδῶ, ἀλλά καί σέ ἄλλες χώρες, ἄλλοτε ὡς Φιλοσοφικὸ Κέντρο, ἄλλοτε ὡς ἐπιστήμη καί ἄλλοτε ὡς θρησκεία.

Ἄς τά ἔχουν αὐτὰ ὑπ' ὄψη τους ὅσοι ἀρμόδιοι καλοῦνται ν' ἀποφασίσουν ἐπὶ τέτοιων θεμάτων.

«ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ...!»

Ὁ Πρόεδρος Τζόρτζ Μπούς ἔκανε τὴ δήλωση αὐτὴ σέ μιά «σπάνια ἐπίδειξη πυγμῆς κατὰ τῶν Εὐαγγελικῶν καί Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν», πού καταφέρονται ἐναντίον τοῦ Ἰσλάμ καί τό θεωροῦν ὡς τὴν πηγὴ κάθε τρομοκρατικῆς ἐνέργειας στὸν πλανήτη μας. Σέ συνάντησή του μέ τόν γενικό Γραμματέα τοῦ Ο.Η.Ε. Κόφι Ἀνάν, ὁ Ἀμερικανὸς Πρόεδρος τόνισε «ὅτι οἱ δηλώσεις κατὰ τοῦ Ἰσλάμ πού ἐκτοξεύουν κατὰ κόρον οἱ Προτεστάντες κληρικοί στὰ κηρύγματά τους, συμβάλλοντας κατὰ κόρον σὸ κλίμα ἰσλαμοφοβίας, δέν ἀπηχοῦν αὐτὲς τῆς Κυβέρνησής του καί δέν συνάδουν μέ τίς ἀμερικανικὲς ἀρχές»... «Ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν (συμπλήρωσε) σέβεται τοὺς Μουσουλμάνους καί τὴν ἰσλαμικὴ πίστη. Ἡ χώρα μας βασίζεται στήν ἀνεκτικότητα... καί δέν θά ἀφήσουμε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς τρομοκρατίας ἢ τοὺς τρομοκράτες νά προκαλέσουν τὴν ἀλλαγὴ τῶν ἀξιῶν μας».

Σεβαστὴ αὐτὴ ἡ δήλωση τοῦ Μπούς ὡς πολιτικὴ σκοπιμότητα καί πράξη κατευνασμοῦ παθῶν καί ἐχθρότητας. Ἄλλά δέν μποροῦμε σὸ βωμό τῶν πολιτικῶν συμφερόντων νά θυσιάζουμε τὴν ἀλήθεια καί νά ἀποκαλοῦμε εἰρηνικὴ θρησκεία τό Ἰσλάμ, ὅταν ἡ ἱστορία ἀναφέρει καί διδάσκει τό ἀντίθετο.

Εἶναι ἡ μοναδικὴ στὸν κόσμον θρησκεία πού ἔχει ἐπιβληθεῖ διὰ τῆς βίας. Ὁ βίαιος ἐξισλαμισμὸς ὑπῆρξε ὁ κύριος στόχος τῶν κατακτήσεων καί ὁ κυριότερος λόγος ἐρημνείας τῆς ραγδαίας ἐξαπλώ-

σεως τῶν Ἀράβων καί Τούρκων Μουσουλμάνων. Θεωρήθηκε μάλιστα καί θεωρεῖται ἡ βία πρὸς τοὺς «ἀπίστους» στό Ἰσλάμ ὡς πράξη λίαν εὐάρεστη στό Θεό. Ἡ ἰαχὴ «σκοτῶστε τοὺς ἀπίστους» κυριαρχοῦσε στά πεδία τῶν μαχῶν πρὶν καί κατά τὴν διάρκειά τῶν συγκρούσεων.

Ἄλλά καί στή σύγχρονη ἐποχὴ οἱ τρομοκράτες ἀρχηγοί, στρατολογοῦν τὰ μέλη τους ἀπὸ τίς χώρες τοῦ Ἰσλάμ. Εἶναι ὅλοι τους φανατικοὶ μουσουλμάνοι. Καί ὅταν σκοτώνουν συνήθως ἀθώους ἀνθρώπους δηλώνουν ἀπερίφραστα ὅτι «κάνουν αὐτό πού τοὺς λέει ὁ Θεός» ἢ ὅτι «βρίσκονται στό δρόμο τοῦ Θεοῦ ἐξολοθρεύοντας ἀπίστους».

Οἱ πράξεις βίας πού συμβαίνουν καί σήμερα σέ χώρες τοῦ Ἰσλάμ ἔχουν ἀφήσει ἄφωνη ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Καί δέν ἀναφερόμαστε μόνο στίς «ἀνοικτές» τρομοκρατικές ἐνέργειες ἐναντίον πλοίων, κτιρίων, μέσων συγκοινωνίας. Ἀναφερόμαστε καί στίς ἀπάνθρωπες συμπεριφορές χωρῶν τοῦ Ἰσλάμ πρὸς τίς γυναῖκες. Ὁ ἰσλαμικός νόμος ἔχει θεσπίσει τὸ λιθοβολισμό τῶν γυναικῶν μέχρι θανάτου, ὡς ποινὴ γιὰ ὅσες διαπράττουν μοιχεία. Ἡ ποινὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ σκληρὴ καί κτηνώδη τιμωρία ἀφαίρεσης ζωῆς καί ἐφαρμόζεται στό Ἰσλάμ κυρίως στίς γυναῖκες, ἀλλά καί σέ ἄνδρες. Οἱ ὀδηγίες στό Νόμο εἶναι σαφεῖς. Οἱ πέτρες δέν πρέπει νά εἶναι οὔτε μεγάλες, οὔτε μικρές γιὰ νά μὴν ἐπιταχύνεται, ἀλλά οὔτε καί νά ἐπιβραδύνεται ὁ θάνατος. Ζητοῦμε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας γιατί θά ἀναφέρουμε ἀπάνθρωπες συμπεριφορές, ἀλλά πρέπει νά τὸ κάνουμε, γιατί ἡ σιωπὴ παρατείνει τὴν ἀποκρουστικὴ αὐτὴ κατάσταση, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται μέ θρησκευτικὸ μανδύα καί ὡς πράξη «εὐλογημένη ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ». Ἡ διὰ λιθοβολισμοῦ ποινὴ ἀφαίρεσης ζωῆς στό Ἰσλάμ εἶναι διαφορετικὴ γιὰ τοὺς ἄνδρες καί διαφορετικὴ γιὰ τίς γυναῖκες. Γιὰ τίς γυναῖκες σκάδουν οἱ δήμοι λάκκο βαθύτερο καί τίς θάβουν ζωντανές μέχρι τὸ λαϊμὸ μέ τὰ χέρια σκεπασμένα μέσα στό χῶμα. Τὸ κοράνι ὅμως γιὰ τοὺς ἄνδρες «θεσπίζει» διαφορετικὴ διαδικασία. Τὰ χέρια μένου ἐλεύθερα καί ἂν τὰ καταφέρει νά βγεῖ ἀπὸ τὸ χωμάτινο τάφο, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι βαθύς, ὅπως τῶν γυναικῶν, μπορεῖ νά κερδίσει καί πάλι τὴ ζωὴ. Ἀναφέρονται περιπτώσεις πού ἔχουν σωθεῖ ἄνδρες, δραπετεύοντας ἀπὸ τὸν «τάφο» τους. Ἐνῶ στίς γυναῖκες δέν ἔχει συμβεῖ ποτέ αὐτό. Αὐτές μένου καί πεθαίνουν ἀργά μέ τὴ μεγαλύτερη ἀγωνία καί ὀδύνη πού μπορεῖ νά γνωρίσει ἄνθρωπος στή γῆ.

Ποῦ εἶστε φεμινίστριες νά διαμαρτυρηθεῖτε...!

Εἶναι γνωστές μερικές περιπτώσεις, ὄχι ὅλες, γυναικῶν πού ἔχουν ὑποστῆ τὸν ἀπάνθρωπο λιθοβολισμό. Θά ἀναφέρουμε μόνο κάποιες τελευταῖες, ὅπως τῆς 18χρονης Ἀμπόκ Ἄλφα Ἀκόκ ἀπὸ τὸ Σουδάν, τῆς Σαφίγια Χουσεϊνὶ καί ἄλλων ἀνωνύμων πού εἶδαμε κατάπληκτοι ἀπὸ τηλεοράσεως νά ἐκτελοῦνται κρυμμένες μέσα στή φοβερὴ «μπούργκα», κυρίως στό Ἀφγανιστάν.

Μιά τελευταία περίπτωση ἔχει ἀπασχολήσει πιὸ πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα καί ἔχει κάνει τὸ γύρο τοῦ κόσμου, προκαλώντας ὀδυνηρὴ ἐντύπωση. Πρόκειται γιὰ τὴν Ἀμίνα Παουάλ πού εἶδαμε τὴ συγκινητικὴ φωτογραφία της μέ ἓνα ὑπέροχο μωρὸ στὴν ἀγκαλιὰ της, σέ ἐφημερίδες καί περιοδικὰ καί στίς ὀθόνες τῆς τηλεοράσεως. Ἡ Ἀμίνα ἔχει καταδικαστεῖ σέ θάνατο διὰ λιθοβολισμοῦ, μέ τὴν κατηγορία τῆς μοιχείας. Ἡ ποινὴ αὐτὴ θά ἐκτελεστεῖ ὅταν τὸ μωρὸ τῆς Ἀμίνας θά ἔχει ἀπογαλακτιστεῖ. Βλέπετε εἶναι καί «φιλεύσπλαγχνος» ὁ ἰσλαμικός νόμος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς συγχώρησε τὴν πόρνη καί ἀπέτρεψε τὸν λιθοβολισμό της μέ τὴν θεϊκὴ ἐκείνη φράση «ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω». Καί ἐδέχθη τὸ μῦρο ἄλλης ἀμαρτωλῆς, ἡ ὁποία ἐνῶ ἄλειφε τὰ ἄχραντα πόδια Του μέ τὸ πολύτιμο ἄρωμα καί τὰ σπόγγιζε μέ τίς πλεξίδες τῶν μαλλιῶν της, τὰ κατέβρεχε συνάμα μέ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας της.

Τελευταῖα εἶδαμε νά διαπράττονται φρικαλεότητες κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διοργανώσεως τῶν διεθνῶν «καλλιστείων» σέ ἰσλαμικὴ χώρα. Καί παρακολογήσαμε ἔκπληκτοι τίς ἔντρομες «καλλονές» νά φεύγουν ἄρον ἄρον γιὰ νά συνεχίσουν τὴν ἐπίδειξή τους σέ ἄλλη χώρα.

Κύριε Μπούς, δέν εἶναι τὸ Ἰσλάμ εἰρηνικὴ θρησκεία. Τὸ εὐχόμαστε ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα. Λένε ὅτι στό Ἰράν τείνει νά ἀτονίσει ὁ ἀπάνθρωπος αὐτὸς νόμος τοῦ λιθοβολισμοῦ μέχρι θανάτου. Ἡ τελευταία ἐκτέλεση γυναίκα, λένε, ἔγινε στό Ἰράν τὸ 2001 καί ὑπάρχει πρόθεση νά καταργηθεῖ ἐντελῶς ἡ θανατικὴ ποινὴ. Ἄλλά ὁ Ἰσλαμικός νόμος πού θεωρεῖ «μακάριο» ὅποιον μουσουλμάνο πεθάνει σκοτώνοντας «ἀπίστους» πότε θά καταργηθεῖ; Αὐτὸς ὁ νόμος παρῶθεῖ τοὺς καμικάζι σέ πράξεις αὐτοκτονίας, παρασύροντας στό θάνατο ἀθώους ἀνθρώπους.

Εὐλογημένη Ὁρθοδοξία πού ἔχεις κάνει πράξη ζωῆς τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ μας ν' ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθρούς μας. Ὁ γέροντας Παῖσιος ἔλεγε στοὺς ἐπισκέπτες του: «Πρέπει ν' ἀγαπᾶμε μέ ὅλη μας τὴν

καρδιά τούς έχθρους μας». «Καί τούς Τούρκους, γέροντα;» τοῦ εἶπε κάποιος. «Ναί, καί τούς Τούρκους» ἀπάντησε ὁ ἅγιος ἄνθρωπος. «Ἄν δέν ἀγαπᾶμε τούς Τούρκους, δέν θά δοῦμε Παράδεισο».

Ἄς ἀφήσουμε λοιπόν τήν πολιτική ὑποκρισία καί ἄς ἐπιχειρήσουμε ὅλοι μία σταυροφορία πραγματικῆς εἰρήνης καί ἀνθρωπιᾶς γιά τό καλό ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Εὐχόμαστε ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ νά θρονιαστεῖ στίς καρδιές ὄλων τῶν ἀνθρώπων γιά νά σταματήσουν οἱ πράξεις βίας σέ ὅλους τούς κατοίκους τῆς γῆς μας, ἀνεξαρτήτως θρησκείας καί ἐθνικότητας.

ΔΙΑΦΟΡΑ «ΕΝ ΣΥΝΤΟΜΙΑ»

1. Ἐπό... ἀπόσταση

Τό ἔχουμε ὑπογραμμίσει κι ἄλλες φορές, ὅτι τό περιοδικό μας δέν ἀσχολεῖται, δέν σχολιάζει καί δέν προβάλλει θέματα πού ἀφοροῦν πολιτικές πρακτικές ἢ ἐνέργειες πού ἔχουν σχέση μέ κομματικές γραμμές καί ἀντιπαραθέσεις πολιτικῶν τῆς χώρας μας. Δέν μποροῦμε ὅμως νά μείνουμε ἀπαθεῖς καί νά μὴν κρίνουμε τήν τακτική ὀρισμένων ἀρχηγῶν κομμάτων κατά τήν δοξολογία τῆς πρώτης Ἰανουαρίου κάθε ἔτους στήν Ἱερά Μητρόπολη Ἀθηνῶν ἢ κατά τούς ἀγιασμούς στίς ἐνάρεξεις τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων. Βλέπουμε λοιπόν τότε κάποιους νά πλησιάζουν τόν Ἀρχιεπίσκοπο, νά κινοῦν τά χεῖλη τους ἐν εἶδει εὐχῆς, ἀλλά νά μὴν θέλουν ὄχι μόνον νά φιλήσουν τό Σταυρό πού κρατάει ὁ Ποιμενάρχης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό δεξί του χέρι, γιά εὐλογία τους, ἀλλά οὔτε νά τόν κοιτάξουν. Κρατοῦν κάποια ἀπόσταση ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τά μάτια τους ἀτενίζουν στό κενό ἐπιδεικτικά καί ἀποχωροῦν «ὑπερήφανοι» γιά τήν πράξη τους αὐτή.

Δικαίωμά τους νά τηροῦν ὅποια στάση θέλουν ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πίστεως. Τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου νά πιστεύει ἢ νά μὴν πιστεύει, δέν τήν παραβιάζει οὔτε ὁ Θεός, ὁ Δημιουργός τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου. Βέβαια ἐμεῖς λυπούμεθα διότι ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού γυρίζουν τήν πλάτη τους πρός τόν Σωτήρα μας καί τό σύμβολο τῆς σωτηρίας μας, τό Σταυρό Του. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔκλαιε ὅταν ἀναφερόταν στούς «ἐχθρούς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ» (Φιλιπ. γ' 18), διότι ἐγνώριζε ὅτι «οἱ τά ἐπίγεια φρονοῦντες» τό τέλος τους θά εἶναι ἡ ἀπώλεια (Φιλιπ. γ' 19).

Ὁ ἴδιος ἔκαυχᾶτο διά τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου μας (Γαλατ. σ' 14) καί κήρυττε ἀδιαλείπτως «Χριστόν ἑσταυρωμένον, Ἰουδαίους μέν σκάνδαλον, Ἑλλήσι δέ μωρίαν».

Δικαίωμά τους λοιπόν νά πρεσβεύουν ὅ,τι θέλουν καί νά τηροῦν ὅποιαδήποτε στάση ἐπιθυμοῦν ἐναντι τῶν ἱερῶν μας συμβόλων, οἱ ἐπώνυμοι ἄρχοντες ἢ οἱ ἀνώνυμοι πολῖτες. Μᾶς γεννάται ὅμως μία ἀπορία: γιατί εἰσέρχονται στούς ναούς τῆς Ἐκκλησίας μας ἐφ' ὅσον δέν πιστεύουν εἰς ὅ,τι ὑπάρχει ἢ τελετουργεῖται μέσα σ' αὐτούς καί περιφρονοῦν ὄχι μόνον τά τελούμενα, ἀλλά καί τά σύμβολα πού ὑπάρχουν στούς ναούς; Εἶδαμε μάλιστα καί τό ἐξῆς περιεργό τελευταῖα: Νά γίνεται «ἐπικήδειος» σέ προαύλιο κοιμητηρίου, συζύγου ἀρχηγοῦ κόμματος, νά ἐκφωνοῦνται λόγοι, ἀλλά νά ἀπουσιάζουν κατόπιν ἐπιθυμίας τους οἱ τελοῦντες τά μυστήρια ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι θά ἀνέπεμπαν δεήσεις ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀποθανόντος. Εὐχῆς ἀναπέμπει ἡ Ἐκκλησία μας κατά τήν ἀκολουθία τῆς κηδείας. Παρακαλεῖ τόν Κύριον νά συγχωρήσει τόν συγκεκριμένο ἀποβιώσαντα καί νά «τάξει τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται». Ψάλλει πολλές ἱκετηρίες εὐχῆς θαυμάσιες ὅλες, ποιητικά ἀριστουργήματα. «Ὁ θάνατός σου, Κύριε, ἀθανασίας γέγονεν πρόξενος», λέγει ἕνας ὕμνος. Καί συνεχίζει: «εἰ μὴ γάρ ἐν μνήματι κατετέθης, οὐκ ἂν ὁ Παράδεισος ἠνέωκτο· διό τόν μεταστάντα ἀνάπαυσσον Κύριε, ὡς φιλόανθρωπος».

Ὁ λαός μας γνωρίζει ὅλη αὐτή τήν ὕμνολογία καί προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἀπό τήν τελετή «εἰς κεκοιμημένους», γιά τό δικό τους ὁ καθένας ἄνθρωπο. Γι' αὐτό ἐπιζητοῦν τήν τέλεση νεκρώσιμης ἀκολουθίας ἔστω καί ἂν ὁ ἀποβιώσας ὑπῆρξε φανερός πολέμιος τῆς Ἐκκλησίας, ἄθεος ἢ αἰρετικός. Καί ἂν οἱ ποιμένες φέρουν ἀντιρρήσεις λόγῳ τῆς ἱστορίας τοῦ κεκοιμημένου, οἱ οἰκεῖοι του διαμαρτύρονται «συμφωνούντων» καί πολλῶν δημοσιογράφων, πού ὁμιλοῦν γιά «ἀστοργία», «σκληρότητα» καί «φανατισμό» τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας.

Τό ξέρομε ὅτι οἱ ἀνήκοντες σέ κάποιους πολιτικούς χώρους δέν πιστεύουν στήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Θεωροῦν τόν ἄνθρωπο σάν ἱστορία μόνον ἐπί τῆς γῆς. Μαζί μέ τόν Πίνδαρο παραδέχονται ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι «ὄνειρου σκιά». Πῶς νά μιλήσεις σ' αὐτούς καί νά σέ καταλάβουν γιά κατὰ χάριν θέωση τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι εἶναι εἰκόνες τοῦ Θεοῦ. Λέγουν στούς «ἐπικήδειους» λό-

γους τους ότι οι άνθρωποι τελειώνουν εδώ, αλλά παραμένουν τά έργα τους, πού τους καθιστούν άθνατους. Ουδέν άνοητότερον τούτου κατά τήν έκφραση τών καθαρευουσιάνων. Άφήνει βέβαια κάποια ιστορία καλή ή κακή, αλλά οι πράξεις του τόν συνοδεύουν ένώπιον του δίκαιου Κριτού κατά τήν κρίσιν του, διά νά λάβει ανάλογον ανταπόδοσιν. Αύτά... «κατά παρέκκλισιν».

«Ψίδι στόν κόρφο τους»

«Κάπου στήν Εύρώπη ή στήν Άμερική ή στήν Ίαπωνία «γεννήθηκαν» κατά τούς ισχυρισμούς τής «έπισκόπου» τών Ραελιανών Μπριζίτ Μπουασελιέ τά πρώτα κλωνοποιημένα μωρά. Τά Μ.Μ.Ε. «δούϊξαν» από αυτή τήν πληροφορία τήν όποία συνόδευσαν μέ τήν «ήσσανος σημασίας» παρατήρηση ότι ό κλώνος ανήκε σέ ζευγος λεσβίων. Συνεντεύξεις επί συνεντεύξεων τής «έπισκόπου» Μπουασελιέ και του ήγέτου τής αίρεσης τών Ραελιανών Κλόντ Βοριλόν, είδαν τό φώς τής δημοσιότητας τούς τελευταίους μήνες, όπου δηλώνουν οι δύο αυτοί εκπρόσωποι τής σέκτας, ότι ή εταιρεία Clonaid έτοιμάζει τήν κλωνοποίηση 2000 ατόμων σέ «πρώτη φάση». Η αίρεση αυτή μέ τήν όποία έχουμε ασχοληθεί στό παρελθόν, πιστεύει «ότι ή ανθρωπότητα προέρχεται από τούς έξωγήνους πού μās κλωνοποίησαν» και ότι «τελικός στόχος τής αίρεσης είναι νά δώσει στους ανθρώπους ως δώρο μέσω τής κλωνοποίησης τήν άθανασία!».

Πολλοί έπιστήμονες διατυπώνουν άμφιβολίες και άντιρρήσεις σέ όσα ή Μπριζίτ πού είναι σύζυγος του Ρίκι Λί Ριέρ (μορφή άρχηγική τών Ραελιανών) ύποστηρίζει και δηλώνει. Έκείνο όμως πού έχει ιδιαίτερη σημασία είναι ότι όλες οι αίρέσεις όπως τών Ραελιανών, δημιουργούνται, αναπτύσσονται και ευδοκμοούν στίς Η.Π.Α. Πολλοί έρευνητές λέγουν ότι ή μεγάλη και δυνατή αυτή χώρα προστατεύει και χρησιμοποιεί τίς σέκτες σαν «δούρειο ίππο» στήν Εύρώπη και σέ άλλες Ήπειρους. Άς προσέξει όμως ή ύπερδύναμη, μήπως άνεχομένη και προωθώντας οργανώσεις ολοκληρωτικής μορφής «φυλάει φίδι στόν κόρφο της». Οι αίρέσεις αποτελούν τούς ίους στό ύγιές κοινωνικό σώμα τής ανθρωπότητας. Οι ίοί κάποτε μπορεί νά καταστούν άνεξέλεγκτοι, όπως ό ίός του Ήιτζ, και τότε ή ανθρωπότητα θά πληρώσει ακριβά τήν τακτική της νά άνέχεται κάθε κοσμοθεωρία και «πίστη» και κυρίως «πρακτική», έν όνόματι τής «άρχης» τής άνοικτης κοινωνίας. Άς συνέλθουμε πριν νά είναι άργά.

3. Περί εικόνων

Παγία τακτική του περιοδικού μας είναι νά μήν άναμειγνυόμαστε σέ ένδοεκκλησιαστικά θέματα πού τίθενται από ιεράρχες διαφωνούντες σέ ενέργειες ή άποφάσεις κ.λ.π. τών όργάνων Διοίκησης τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Τό διακόνήμά μας είναι ή προστασία τής οικογενείας και του ατόμου από τήν έπιδημία τών αίρέσεων και τής παραθρησκείας, παρέχοντας πλήρη έννημέρωση στους Όρθοδόξους πιστούς μας περί τών κινδύνων πού τούς άπειλούν από τήν δραστηριότητα τών ποικιλωνύμων ομάδων και όργανώσεων πού δρούν στή χώρα μας.

Όταν όμως δηλώσεις Έκκλησιαστικών παραγόντων και ποιμένων και μάλιστα ιεραρχών, δημιουργούν προϋποθέσεις έκμετάλλευσης από τίς αίρέσεις τών δηλώσεων αυτών, για νά πολεμήσουν τήν Έκκλησία μας, μέ τό έπιχείρημα ότι «αυτά πού λέμε έμείς τά λενε και οι Δεσποτάδες σας», δέν έχουμε τό δικαίωμα νά σιωπήσουμε και νά μήν τονίσουμε προς κάθε κατεύθυνση ότι ή δημοσιοποίηση μέ συνεντεύξεις σέ Μ.Μ.Ε. ατομικών άπόψεων περί εκκλησιαστικών ζητημάτων, παρέχει στή φαρέτρα τών σεκτών επί πλέον όπλα στίς προσηλυτιστικές τους δραστηριότητες.

Η συνέντευξη ιεράρχου σέ Άθιναϊκή έφημερίδα περί εικόνων και άλλων θεμάτων προξένησε τεράστια ζημία, διότι οι έχθροί μας στήν πίστη μας (Μάρτυρες του Ίεχωβά, Πεντηκοστιανοί κ.λ.π.) στό «άπό σπίτι σέ σπίτι» έργο τους κρατούν, όπως μās έχουν πληροφορήσει, φωτοτυπημένα αντίγραφα τής έν λόγω συνεντεύξεως και τά έπιδεικνύουν σέ όσους προσπαθούν, νά προσηλυτίσουν μέ «έπιχειρήματα» εκ τών «έσω». Η γνωστή ρήση «τά κάστρα πέφτουν από μέσα» έχει εφαρμογή πλήρη στήν περίπτωση αυτή.

Υπάρχουν άρμοδιότεροι από έμάς πού μίλησαν ή θά μιλήσουν θεολογικά περί τών θαυματουργικών εικόνων και άλλων συναφών θεμάτων. Άλλωστε ή Έκκλησία κατεδίκασε ως αίρετικούς τούς εικονομάχους και διετύπωσε διά τής έδδόμης Οικουμενικής Συνόδου τήν όρθόδοξη θέση, μέ τήν ύπεροχη φράση: «ή γάρ τής εικόνας τιμή επί τό πρωτότυπον διαβαίνει». Η «θύελλα» βέβαια θά παρέλθει όπως παρήλθαν όλες οι δύσκολες στιγμές στήν ιστορία τής Έκκλησίας μας. Η ζημία όμως πού έγινε στίς αστήρικτες ψυχές δέν παρέχεται. Πολλές ψυχές κινδυνεύουν νά χαθούν. Γι' αυτό ή ευθύνη όλων μας είναι μεγάλη.

Μετά τή συνέντευξη ἐμφανίστηκε «ἀκαδημαϊκός διδάσκαλος», «ἀναλυτής ἐπικαίρων θεμάτων», ὁ ὁποῖος ἔγραψε σέ ἄρθρο του ἐπί τοῦ δευτέρου θέματος τοῦ ἀρχιερέως καί μίλησε γιά προσπάθεια «λαδώματος» τοῦ Θεοῦ ἐκ μέρους τῶν πιστῶν μέ τά χρήματα πού «ρίχνουν στό παγκάρι». Ὅμως οἱ πιστοί πού δίνουν τόν ὄβολό τους «ἐθελουσίως καί αὐτοβούλως» (βλέπετε εισητήριο δέν ὑπάρχει, ὅπως στά Μουσεῖα) γνωρίζουν πού πηγαίνουν τά χρήματα πάρα πολύ καλά, διότι τά διαχειρίζονται στίς περισσότερες περιπτώσεις οἱ ἴδιοι πού εἶναι ὑπεύθυνοι τῶν πολλῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐκεῖ πού δέν γνωρίζει ὁ Ἕλληνας πολίτης πού πηγαίνουν τά χρήματα, εἶναι ὅταν καλεῖται νά πληρώσει λίγα ἢ πολλά σέ κάποιους ὀργανισμούς ἢ στήν Ἐφορία. Γι' αὐτό δηλώνει ἀναληθῆ εἰσοδήματα καί προσπαθεῖ νά «κλέψει» τό Δημόσιο στίς δηλώσεις του πρὸς τήν Ἐφορία. Αὐτά ἐν συντομίᾳ.

4. Ἀπό ἐκπληξη σέ ἐκπληξη

Καί πάλι τό Ὑπουργεῖο Παιδείας συνιστᾷ διά τῶν ὀργάνων του τήν παρακολούθηση ταινίας μέ θέμα τίς μαγικές ἐπιδόσεις τοῦ Χάρι Πότερ. Ἡ Περιφερειακή Δ/ση Πρωτ. καί Δευτερ. ἐκπαίδευσης Κεντρικῆς Μακεδονίας ἀπέστειλε ἔγγραφο σέ ὅλα τά σχολεῖα (Δημοτικά καί Γυμνάσια) τῶν Νομῶν Θεσσαλονίκης, Χαλκιδικῆς, Πιερίας, καί Πέλλας, στό ὁποῖο ἀναφέρει ὅτι: «**Ἡ τοπική ὁμάδα ἐπιλογῆς θεαμάτων γιά μαθητές...** ἀφοῦ παρακολούθησε τήν ταινία **Ἡ ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ**» ἐνέκρινε τήν παρακολούθηση τῆς παραπάνω ταινίας ἀπό τούς μαθητές τῶν σχολείων τῆς Α/βάθμιας καί Β/βάθμιας Ἐκπαίδευσης (Δημοτικά καί Γυμνάσια)». Ἐπίσης ἐνέκρινε τήν παρακολούθηση καί τῆς ταινίας **Ἡ ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ἡ ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ** ἀπό τούς μαθητές τῶν σχολείων Β/βάθμιας Ἐκπαίδευσης (Γυμνάσια, Ἐνιαῖα Λύκεια καί ΤΕΕ). Καί παρακαλεῖ (διάβαζε διατάσσει) τούς Δ/ντές Ἐκπαίδευσης «νά μεριμνήσουν γιά τήν ἐνημέρωση ὅλων τῶν σχολικῶν μονάδων ἀρμοδιότητάς τους». Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Χρηστος Πάσχος καί οἱ «σύν αὐτῶ» δέν «πῆραν» εἶδηση γιά τό θόρυβο πού ἔχουν δημιουργήσει διεθνῶς τά βιβλία τῆς Ρόουλινγκ καί δέν ἔχουν (περιέργως) ἐνημερωθεῖ γιά τίς τοποθετήσεις ἐπί τῶν βιβλίων αὐτῶν καί τῶν σχετικῶν ταινιῶν, προσωπικοτήτων διεθνούς κύρους, ὅπως καί Ἐνώσεων ἐκπαιδευτικῶν κ.λ.π.

«Δέν ξέρεις», λέει ὁ λαός μας, «δέν ρωτᾷς ὄμως».

ΔΙΑΚΟΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

- Μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία συνεχίζεται ἡ λειτουργία τοῦ «**Σεμιναρίου Ὁρθόδοξου Πίστεως**» **στό Ἐνοριακό Κέντρο Ἁγίας Παρασκευῆς**, ὁδός **Ἀποστόλου Παύλου 10** μέ ὀργανωτικό καί ὀικονομικό φορέα τήν Π.Ε.Γ. Τό Σεμινάριο αὐτό, πού ὀνομάζεται καί «**Σεμινάριο οἰκοδομῆς στήν Ὁρθοδοξία**», γίνεται σέ πλαίσια πραγματικῆς ἀδελφικῆς κοινωνίας καί ἀνετις συζήτησης. Λειτουργεῖ μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τελεῖ ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου καί κατά τή διάρκειά του βοήθησε πολλούς ἀνθρώπους καί ἰδιαίτερα νέους νά βγοῦν ἀπό καταστάσεις τρομοκρατίας καί ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα, μετά ἀπό βιωματική διαπίστωση πῶς ὑπάρχει νόημα στή ζωῆ, νόημα πού ἀνταποκρίνεται στήν ὑπαρξιακή ταυτότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ὀμιλίες τοῦ Σεμιναρίου γίνονται ἀπό ἐκλεκτούς ὀμιλητές **κάθε Κυριακή ὥρα 11.30 ἕως 13.00**. Συνιστοῦμε ἐγκαρδίως στούς φίλους καί συνεργάτες μας νά συνεχίσουν τήν παρακολούθηση τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου καί νά φέρουν καί κάποιον ἄλλον μαζί τους φίλο ἢ γνωστό τους. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους πράξεις μας ἀποτελοῦν τό σημαντικότερο διακόνημα φιλανθρωπίας, πολύ ἀνώτερο ἀπό τό εὐλογημένο ὄντως διακόνημα τῆς παροχῆς ὑλικῆς βοηθείας στούς ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας.

- **Ἐκπαιδευτικό Σεμινάριο τῆς Π.Ε.Γ.** Ἦδη πραγματοποιήθηκαν κατά τήν περίοδο Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 2002, δύο ἡμερίδες. Ἡ πρώτη ἔγινε στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος Παγκρατίου, τήν **1^η Νοεμβρίου** καί ἡ δεύτερη στό Ἐνοριακό Κέντρο τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Παρασκευῆς, τοῦ ὀμωνύμου προαστείου, τήν **2^η Δεκεμβρίου**. Μετεῖχαν σέ κάθε ἡμερίδα περί τούς 100 περίπου συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ. οἱ ὁποῖοι εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἀκούσουν εισηγήσεις ἀπό ἐκλεκτούς ὀμιλητές σέ θέματα διακονίας ὑπέρ τῶν πλανημένων ἀδελφῶν μας. Προηγεῖται κάθε ἡμερίδας κατασκευαστική Θεῖα Λειτουργία καί μετά τίς ὀμιλίες-εισηγήσεις ἀπό ἐκλεκτούς ὀμιλητές, ἀκολουθεῖ γεῦμα, ὅπου οἱ σύνοδοι ἀπολαμβάνουν πνεῦμα ἀδελφικῆς κοινωνίας καί ἀγάπης. Οἱ ἐπόμενες ἡμέ-

ρίδες θά πραγματοποιηθοῦν στίς **18 Ἰανουαρίου**, καί στίς **22 Φεβρουαρίου 2003**.

Στίς ἡμερίδες αὐτές καταρτίζονται οἱ συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ. γιά νά προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους σέ θέματα ἐνημέρωσης καί παροχῆς βοήθειας σέ ὅσους ἀπευθύνονται στήν Ἐνωσι γιά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν ἀπό τήν αἰρετική ἐπιβουλή. Μποροῦν νά παρακολουθήσουν τίς ἡμερίδες ἐκπαιδευτικοί, ἀστυνομικοί καί ὑπάλληλοι τῶν Ὑπουργείων Ἑσωτερικῶν καί Δικαιοσύνης (ἔχουν ἐκδοθεῖ συστάσεις τῶν ἀρμοδίων Ὑπουργῶν), προκειμένου νά γνωρίσουν τό σκηνικό τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας καί ν' ἀντιμετωπίσουν ἀνάλογα φαινόμενα πού συναντοῦν στίς ὑπηρεσίες τους, ἀπό ἐξευρωπαϊκά ρεύματα, αἱρέσεις, τάσεις

πού ἀπειλοῦν τό Ὁρθόδοξο φρόνημα καί τίς πνευματικές καί πολιτιστικές μας ἀξίες.

- **Ὁμάδες Ἐκπαίδευσης καί ἐπανένταξης.** Στά πλαίσια καταρτισμοῦ εἰδικῶν συνεργατῶν τῆς Π.Ε.Γ., γιά νά μποροῦν νά ἐπιληφθοῦν συγκεκριμένων περιπτώσεων καί ζητημάτων συνεχίζεται ἡ **λειτουργία «ὀμάδων ἐκπαίδευσης καί ἐπανένταξης»**, σέ συγκεκριμένες ἡμέρες καί ὥρες τῆς ἐβδομάδας. Στό «ἐργαστήρι» αὐτό γίνεται σέ βάθος ἔρευνα τῶν αἰρετικῶν, ἐξωχριστιανικῶν καί ἐξευρωπαϊκῶν τάσεων, ἡ ὀριοθέτηση τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ ὀρθόδοξου πολιτισμοῦ ἔναντι αὐτῶν τῶν τάσεων καί ἀναζητοῦνται τρόποι ἀντιμετώπισης τῶν ποικίλων πνευματικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων, πού δημιουργοῦνται σέ νεαρά κυρίως ἄτομα.

Ραδιοφωνικές ἐκπομπές

Ἀπό τό Ραδιοφωνικό **Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 89,5 FM**, μεταδίδονται οἱ ἐξῆς ἐκπομπές:

- 1) **Ὁρθόδοξη Μαρτυρία καί Ζωή. Κάθε Τρίτη 5.30 - 6 μ.μ.** Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ **π. Κυριακός Τσουρός** (Γραμματεὺς τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων).
- 2) **Σεμινάριο Ὁρθόδοξου Πίστεως. Κάθε Δευτέρα 8-9 μ.μ.** Παραγωγός: Π.Ε.Γ. (Πανελλήνια Ἐνωσι Γονέων γιά τήν προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου). Παρουσιάστρια **Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου**.
- 3) **Ἐκκλησία καί Ἐκκλησίες, Αἱρέσεις καί παραθρησκεία. Κάθε Τετάρτη 3 - 3.30 μ.μ.** Παραγωγός: Π.Ε.Γ., σέ συνεργασία μέ τή Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων. Παρουσιάστρια **Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου**.
- 4) **Ὁρθοδοξία καί κακοδοξία. Κάθε Παρασκευή 5.30 μ.μ.** Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ **Ἀρχιμ. π. Δανιὴλ Γούβαλης**.

Ἱστοσελίδα τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ: www.ecclesia.gr, e-mail: iera-synodos@ecclesia.gr

Ἱστοσελίδα τῆς Π.Ε.Γ.: www.ppu.gr.

Κυκλοφόρησε καί διακινεῖται ἀπό τήν ΠΕΓ (τηλ. 01-6082271) τό βιβλίο τῆς μοναχῆς Ἀντωνίας, **Νεοπεντηκοστιανοὶ στήν Ἑλλάδα. Ὁ Χριστιανισμός τῆς Ἐλευθέρως Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Πεντηκοστῆς (ΕΑΕΠ)**, Ἀθήνα 1999.

Πρόκειται γιά πολύ χρήσιμο βοήθημα γιά ὅσους ἔχουν ἐμπλακῆ σέ αἴρεση Νεοπεντηκοστιανῶν καί ἰδίως στήν προαναφερόμενη ὀμάδα πού διαθέτει ἐφημερίδα καί ραδιοσταθμούς σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ἡ συγγραφέας ἀσχολεῖται ἐπὶ πολλὰ χρόνια μέ τή βοήθεια σέ περιπτώσεις θυμάτων τῆς πλάνης τῶν Νεοπεντηκοστιανῶν ἡ ὅποια δημιουργεῖ πολλές δυσάρεστες οἰκογενειακές καταστάσεις, προβλήματα στά παιδιά, ἀκόμη καί διαζύγια, ὅπως ἀναφέρεται στά πορίσματα τῆς ΙΑ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ή ολοκληρωμένη σειρά 5 τόμων του **κ. ΚΩΝ/ΝΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗ, Δ.Θ. ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΠΑΝ/ΜΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ** με ὀρθόδοξο Πατερικό σχολιασμό τῶν εὐαγγελικῶν καὶ ἀποστολικῶν περικοπῶν ὀλοκλήρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ γιὰ τὴν σειρά: **ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΥΠΑΡΞΗ**, πού διαλαμβάνει:

Α΄ ΤΟΜΟΣ: Σχόλια στὰ Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν - Ἐκδοση Β΄ βελτιωμένη- Ἀθήναι 2001, σελ. 295.

Β΄ ΤΟΜΟΣ: Σχόλια στοὺς Ἀποστόλους τῶν Κυριακῶν - Ἀθήναι 2001, σελ. 407.

Γ΄ ΤΟΜΟΣ: Σχόλια στὰ Εὐαγγέλια καὶ τοὺς Ἀποστόλους τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἑορτῶν - Ἀθήναι 2001, σελ. 269.

Δ΄ ΤΟΜΟΣ: Σχόλια στὰ Εὐαγγέλια ἑορτῶν Ἀγίων - Ἀθήναι 2003 (ὑπὸ ἐκτύπωση), σελ. 407.

Ε΄ ΤΟΜΟΣ: Σχόλια στοὺς Ἀποστόλους ἑορτῶν Ἀγίων - Ἀθήναι 2003 (ὑπὸ ἐκτύπωση), σελ. 384.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: **ΙΕΡΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ "Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ"- ΜΗΛΕΣΙ ΑΤΤΙΚΗΣ -190 15 ΠΑΛΑΤΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ.**

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ἡ σειρά στὰ κεντρικά βιβλιοπωλεῖα θρησκευτικῶν βιβλίων.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΙ: Γίνονται στὰ τηλέφωνα τῆς Π.Ε.Γ. 210-6082271 καὶ 210-6396665 καὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου: 2295-98261.

Ἡ χρησιμότητα τῆς σειράς:

1. Πρόκειται γιὰ ἕναν ζῶντα, ὑπαρξιακό καὶ οἰκοδομητικό Πατερικό σχολιασμό τῆς ἐν Χριστῷ ἐνυποστάτου Ἀληθείας, πού ἀποκαλύπτει τὸν ὑπέρτατο δυναμισμό τοῦ "κατ' εἰκόνα Θεοῦ" πλασθέντος ἀνθρώπου καὶ τὸν δημιουργικό ἐξοπλισμό του γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῶν ἐναντιώσεων καὶ ἀδιεξόδων τῆς ἐπιγείου ζωῆς του.

2. Τό σύγχρονο μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἡ ζωοποίηση τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως καὶ ἡ ἀποκατάσταση τῆς "κατὰ φύσιν" λειτουργίας καὶ ἀναπτύξεώς της.

3. Ἡ προσφερόμενη σωτηριώδης κοινωνία ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ζωοποιεῖ τὸν ἀνθρώπο καὶ ἀποτελεῖ τό μοναδικό του στήριγμα καὶ τὴν "μὴ κατασχύνουσα" ἐλπίδα.

4. Μέ τὴν ἀποδοχή μᾶς τέτοιας πνευματικῆς τρο-

φοδοσίας ὁ ἄνθρωπος ὑπερβαίνει τὴν ἀνισορροπία καὶ τὴν ἀφροσύνη τῆς ἁμαρτίας.

5. Τό πραγματοποιήσιμο αὐτῆς τῆς ἀποδοχῆς πιστοποιεῖται στὰ Πρόσωπα τῆς Παναγίας καὶ ὄλων τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού προβάλλουν στὴν ὑπαρξή τους τὴν βιωμένη Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.

6. Ἡ Παναγία καὶ οἱ Ἅγιοι ἀγκαλιάζουν ὄλους τοὺς ἀνθρώπους μέ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου, πού ἡ ἀποδοχή τῆς διασώζει τὴν ὑπαρξή ἀπὸ τὴν φθορά καὶ τὸν θάνατο καὶ τὴν κάνει μέτοχο τῆς αἰωνίου ζωῆς τοῦ Θεοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Ἀπὸ τίς Ἐκδόσεις **Ἀθ. Σταμούλη** κυκλοφόρησε τό νέο βιβλίο τοῦ κ. Κωνσταντίνου Χολέβα μέ τίτλο: **«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ»** καὶ ὑπότιτλο: **«Δοκίμια γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, τὴν Ἱστορία καὶ τὴν Παράδοση»**. Σχετικά μέ τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου ὁ συγγραφέας ἐπισημαίνει τά ἑξῆς:

«Ὅταν ὁ Διονύσιος Σολωμός γράφει στὸν "Ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν" ὅτι τό 1821 ἀγωνισθήκαμε "γιὰ πατρίδα, γιὰ θρησκεία" καὶ ὅταν ὁ Φώτης Κόντογλου στὸ βιβλίο του "Πονεμένη Ρωμηοσύνη" μιλά γιὰ τὴν ἀκατάλυτη Ἑλληνική φύτρα πού ἐκφράζεται σήμερα ἀπὸ τὴν "Χριστιανική Ἑλλάδα", ἔχουν μπροστά τους τίς ἱερές σκιές ἀναριθμῆτων Ἀγίων, Μαρτύρων, Πατέρων, συγγραφέων, διδασκάλων, ἡρώων καὶ ἀγωνιστῶν. Ὅλοι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν χορεία τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν προμάχων τῆς Ἑλληνικῆς Διάρκειας. Ὅλοι αὐτοὶ βεβαιώνουν ὅτι χωρὶς τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία αὐτὴ ἡ Διάρκεια, ἡ συνέχεια, θά εἶχε διακοπεῖ ἴσως ἀνεπανόρθωτα.

Μιά ταπεινὴ προσπάθεια νά προσεγγίσουμε τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἀγωνία αὐτῶν τῶν μορφῶν εἶναι καὶ τό πόνημα πού κρατᾶτε στὰ χέρια σας».

Ὁ κ. Κωνσταντίνος Χολέβας γεννήθηκε στὴν Θεσσαλονίκη τό 1957. Εἶναι Πολιτικός Ἐπιστήμων, ἀρθρογράφος ἐπὶ ἐθνικῶν καὶ ἱστορικῶν θεμάτων καὶ συνεργάτης τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας. ἔχει συγγράψει τά ἑξῆς βιβλία: «Πιά μιά δυναμική ἐξωτερικὴ πολιτική» (1994 - Βραβεῖο Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Χριστιανικῶν Γραμμάτων). «Ἑλληνισμοῦ Ἐνόρασις» (1997). «Ὁρθοδοξία καὶ ἐθνικὴ ταυτότητα» (2000). «Ἡ ἐθνικὴ μας ταυτότητα στὴν ἐποχὴ τῆς παγκοσμιοποιήσεως» (2001).

ΚΟΥΠΙΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271

Παρακαλώ νά μου στείλετε τό/ά βιβλίο/α

στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:
Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:
Πόλη: Τηλ.:

Παρακαλώ όπως μου αποσταλούν επί αντικαταβολή.

Ό παραγγέλων

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί καί αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΙΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ*

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271

Παρακαλώ, μέ ενδιαφέρει νά μου αποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:
Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:
Πόλη: Τηλ.:

* Συμπληρώνεται σέ περίπτωση αλλαγής διεύθυνσεως ή έγγραφης νέου παραλήπτου.

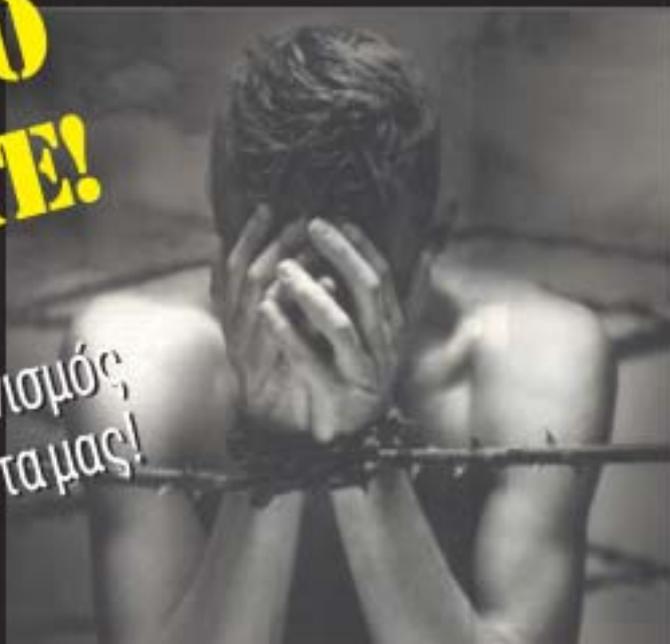
Περιπλανήσεις σε δρόμους του Εωσφόρου

Ένα βιβλίο του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου

**ΕΠΙΚΑΙΡΟ
ΟΣΟ ΠΟΤΕ!**

Τώρα που ο Σατανισμός
κτυπά επίσημα την πόρτα μας!

π. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΡ. ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ, ΔΡ. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΑΘΩΟΤΗΤΑ

**ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ
ΣΕ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΘΙΑΛΙΟΣ"

Προμηθευθείτε το βιβλίο από τα βιβλιοπωλεία ή από την Π.Ε.Γ.
στα τηλ.: 210-60.82.271, 210-63.96.665